

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

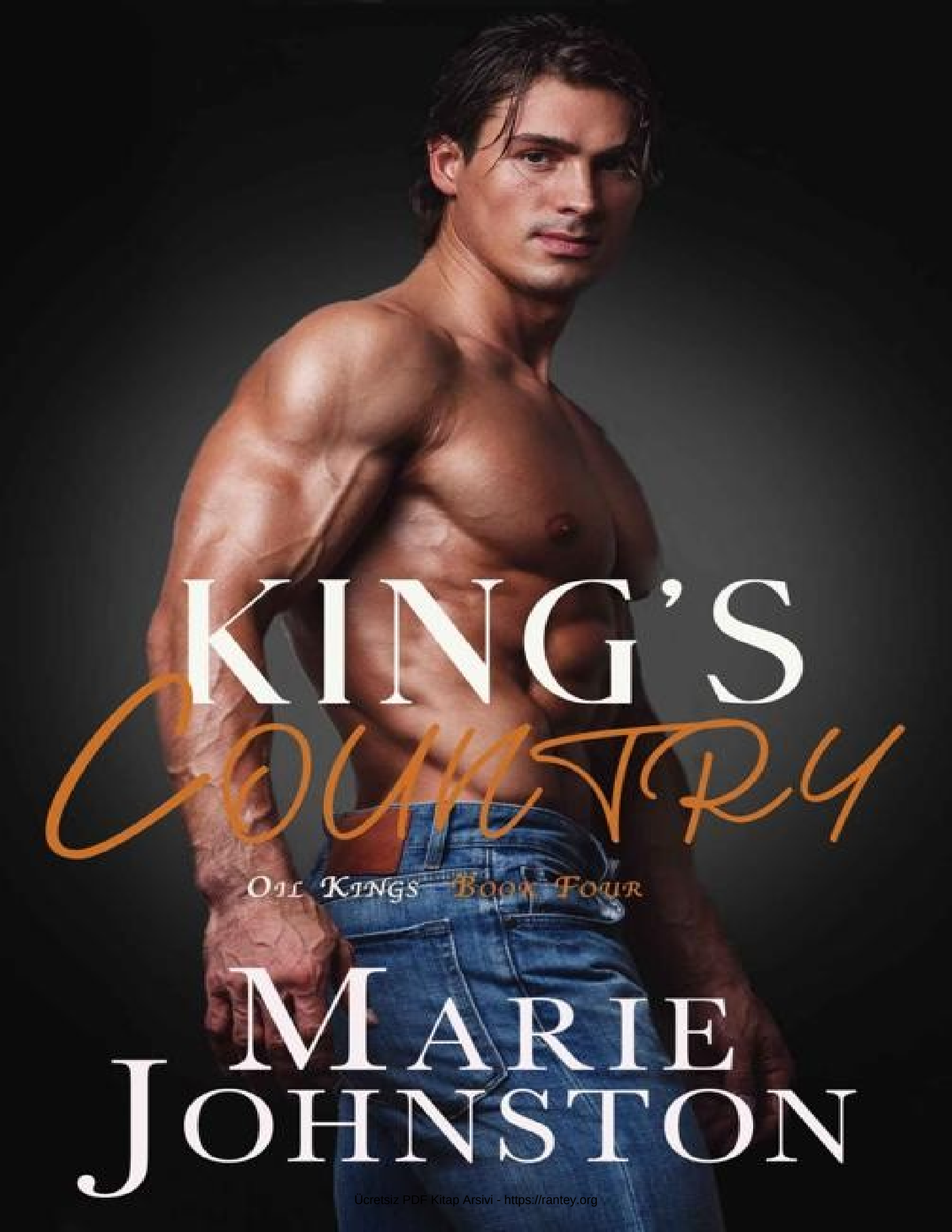
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A full-page photograph of a muscular man with long, dark hair, shirtless and wearing blue jeans. He is posing with his left hand on his hip and his right arm slightly bent, looking directly at the camera. The background is a dark, gradient grey.

KING'S COUNTRY

OLD KINGS BOOK FOUR

MARIE JOHNSTON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KRALIN ÜLKESİ

PETROL KRALLARI KİTAP 4

MARIE JOHNSTON

LE YAYINCILIK

Copyright © 2021 Marie Johnston Editing

by Razor Sharp Editing

Düzeltilme MBE, Judy's Proofreading ve Deaton Author Services tarafından
yapılmıştır Kapak Resmi Secret Identity Graphics tarafından yapılmıştır

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu hikayedeki karakterler, yerler ve olaylar kurgusaldır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tesadüfi ve kasıtsızdır.

✿ Vellum ile oluşturuldu

Sekiz yaşımdan beri King's Creek'in kötü cadısıydım, kızgın kızıl saçlarımdan top avcısı çizmelerime kadar. Ardında hakaret ve ödenmemiş faturalardan başka bir şey bırakmayan kaba bir sarhoş babayla başka bir kader var mıydı? Şimdi onun ölümü, arazimi ailemin nesillerdir kan davalı olduğu komşulara kaptırmama ramak kalmasına neden oldu.

Tabii ki kar fırtınasının ortasında beni kurtarmaya gelen Dawson King'dir. Ama bir çift Wranglers içinde ne kadar iyi görüldüğü, atımı ne kadar şımarttığı ya da ne kadar iyi bir aşçı olduğu umurumda değil. Krallar zaten her şeye sahipler; para, görünüş ve cazibe. Dawson benim kalbimi de alamaz.

Hayalimi yaşıyorum, kabul ediyorum. Babamdan devraldığım aile çiftliğini büyüttüm ve Montana'nın gıpta ettiği bir yer haline getirdim. En iyi manzaralara, en iyi çalışanlara ve tüm kasabanın saygısına sahibim. Sahip olmadığım tek şey hayalimi paylaşacak biri. Komşum bacağını kırıp donarak ölmek üzereyken onu iyileşmesi için evime kaçırdım.

Birbirimizden bir milden az büyüdük ama daha farklı yerlerde olamazdık. Şimdi bir yerlere. Bristol'un uzun zamandır gururdan başka bir şeyi yoktu, ona yaklaşmak *çok* zor ve ben çok yaklaşmak istiyorum.

Tüm kasabanın beni sevmesi umurumda değil, ben sadece bir kadının sevgisini kazanmakla ilgileniyorum. Ama dünya ayaklarının altında olan bir adam için Bristol'un kalbi benim ulaşamayacağım bir yerde olabilir.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17

Yazar Hakkında

Ayrıca Marie Johnston

CHAPTER 1

Bristol

KIŞ RÜZGARI eski Carhartt ceketimin yakasını keserek Vücudum titriyordu. Dişlerim gıcırdadı ama çenemi ceketimin içine soktum ve Bucket'ı ilerlemesi için cesaretlendirdim. Babam sağ olsun, koyumun tam adı ShitBucket'tı ama ben kısaltmıştım.

Tanrım. Baba. Şişeden çıkabilseydi hayat nasıl olurdu? Bir parçanın artık onun kontrol ihtiyacına ve günlük azarlamalarına katlanmak zorunda olmadığım için rahatlamış olması benim hakkımda ne söylüyordu?

Gözlerimi kırıştırdım ve gözlerimi kısarak rüzgâra baktım. Bucket'ın toynakları eski karı ezerek altındaki kurumuş, kırılğan çimenlere doğru ilerliyordu. Kurtarma köpeğim Daisy, dili dışarıda, yanımızda tırıs gidiyordu. Barınak onun Avustralya çoban köpeği ve rottweiler karışımı olduğunu düşünmüştü ama ben sadece sığır gütmek istemesini ve daha da önemlisi özgür olmasını önemsemiştim. Çok iyi bir köpeğe dönüşmesi başıma gelen birkaç iyi şeyden biriydi.

Kova da bir diğeriydi. Bu havada ikisini de riske atıyordum ama dört tekerlekli araç çalışmıyordu. Tekrar.

Bir başka rüzgâr tenimi ısırdı. Mart ayının başlarındaki bir fırtınayı getiriyordu. Hangi ayın aslan gibi girip kuzu gibi çıktığını hatırlayamıyordum. Mart mı? Nisan mı? Montana'da Mayıs da olabilirdi. Ama bu ay aslan gibiydi ve iki düvem erken buzağılamıştı. Biri yavrusunu kaybetmişti.

Stres çenemi sıktı. Ne halt edecektim ben?

Kendimi bildim bileli bunu kendime soruyordum ama babamın ölümüyle birlikte çiftliğin gerçek durumu hakkında açık kitaplar ortaya çıktı.

Düşündüğümde de kötüydü. Şimdiye kadar her şeyi kaybetmediğimize inanamıyordum. Kaybetmemiş tek nedeni Pop'la başa çıkmanın çok zor olmasıydı, iş dünyası için onu görmezden gelmek daha kolaydı. Benim için aynı şeyi hissetmezlerdi.

Belki biraz. Ama alkole dokunmadığım için, insanların bana söyledikleri hakkında vermem gereken tüm sikikleri çalan sıvı cesaretle de beslenmedim.

Bu benim işime geliyordu ve şu anda en büyük zayıflığım da buydu. Posta kutusu çoktan ihbarlarla dolmuştu. Yem borcumuz vardı, ekipman borcumuz vardı ve fazla para çekmiştik. Biz değil. Benim. Babam her şeyi Cartwright Sığırcılık'ın altına koymuştu ve şimdi o gittiğine göre, borçlar ve her şey bana kalmıştı.

Sığırlarımız sağlıklı değildi. Rutin olarak yaralanıyorlardı çünkü Pop, ineklerin çekildiği kötü bölgeleri engellemek için çitleri hareket ettirmekte çok inatçıydı, bu da sadece çamura saplanmalarına, bacaklarını kırmalarına veya bir insanın ulaşması için en zor noktada buzağılamalarına neden oluyordu.

Şimdi bir tane eksikti. Kahretsin, baba. Boğanın ineğe girmesine izin vermişti.

Çok erken meraya çıktı. Onu ilkbaharda buzağılamaya ikna etmiştim. Soğuk aylarda buzağıları sağlıklı tutmak için yeterli bedenimiz ya da kaynağımız ve sonbaharda daha hafif buzağılar için gelirden kaybettiğimizi, daha düşük besleme maliyetleri ve bedenlerde daha az aşınma ve yıpranma ile telafi edecektik. En çok da *benim* vücudum, soğukta buzağılayan ineklerin peşinde koşarken ve onları beslerken. Buzağıları doğduktan sonra daha erken meraya çıkarabilir, insan gücünden ve yemden tasarruf edebilirdik. Nisan, hatta Mayıs başı daha iyi bir hedef olabilirdi. Elbette, Bazen doğanın başka fikirleri olabilirdi ama çoğunlukla ineklerin yaklaşan fırtınalardan önce ıssız bir yerde doğum yapma olasılığı daha düşüktü.

Babam dirençliydi ve geçen yıl aramızdaki bir tartışmadan sonra boğayı çok erken dışarı atmıştı. Muhtemelen, babamla uğraşmak için buralarda olacağını düşünmüştü.

sersemlemiş olsa bile. Ama o ölmüştü ve artık sadece ben vardım.

Telefonum göğsümde titredi. Görmezden gelmeliydim. Babam öldüğü için kimse başsağlığı dilemek için aramıyor gibiydi. Onun ölümünün yasını tutan tek kişi içki dükkânının sahibi ve

Ne kadar sık babamı geri çevirmesini istesem de babamın bağımlılığını körükleyen bencil bir piçti.

İnce bir eldiveni çekip çıkardım ve telefonumu aldım. Para biriktirmeyi başardığım tek lüksüm buydu. Süslü değildi ama akıllıydı ve kullandığım veri için önceden ödeme yapabiliyordum. Bazen yeterince Bir film için savurganlık yapardı ama babam çoğu zaman fazladan paranın kokusunu alırdı.

Marshall'ın adı ekranda parladı. İnledim. Lanet olsun. Geç kalmıştım ve gezgin ineği bulamadığım için muhtemelen randevumuza .

"Hey," diye cevap verdim, rüzgâr parazitini en aza indirmek için başımı çevirdim.

Bucket o kadar yavaş yürüyordu ki nereye gittiğine bakmama gerek kalmadı.

"Lanet olsun Bristol, hangi ?" Ses tonu Pop'un ki kadar öfkeli değildi ama tanıdık bir endişe içimde dolanıyordu.

"Marshall, üzgünüm. Çiftlikte bir sorun var."

"Çiftlikte her zaman bir sorun vardır." Bir an durakladı ama araya girecek bir şey bulamadım. Haklıydı. "Kasabaya bile gitmiyorsun, Sen misin?"

Yutkundum. Şimdiden sinirlenmişse ... "Fırtınadan önce getirmeyi planladığım ineklerden biri kayıp." Son aile buluşması yemeğini kaçırmıştım ve Marshall ısrarcı olabiliyordu.

"Tanrı aşkına, bana ailemle bir akşam yemeği daha yapamayacağını mı söylüyorsun? Zaten bir kez iptal ettik."

"Zaten bir kez iptal ettin." Aşağılanma duygusu soğğun bir kısmını kovarken çenem dikleşti. Yerel bir et lokantası olan Hogan's'taki akşam yemeğine en iyi kot pantolonum ve sahip olduğum en güzel gömlekle gitmiştim. Marshall yüzünü buruşturmuş ve giydiğim şeyin bu olup olmadığını sormuştu. Sonra ailesini aramış ve mide gribi olduğumu söylemişti.

"Bristol ... bunu konuşmuştuk. King's Creek'ten olmayabiliriz ama benim ailem bile babanın ününü biliyor. Güzel bir akşam yemeğine iş kıyafetlerinle, umurunda değilmiş gibi görünerek gelemezsin."

Çenemi birbirine vurdum. Bunlar benim en iyi kıyafetlerimdi. Tek güzel kıyafetlerim.

"Hava berbatken buraya gelmek için bir saat araba kullanmak zorunda kalıyorlar." Sert bir iç çekti. "Sen ne zaman geleceksin?"

"Bilmiyorum." Etrafımdaki kasvetli manzaraya baktım. Birkaç pul rüzgârda uçuşuyordu. Kahretsin. Onu bulmak zorundaydım.

"Bana bir ineği erkek arkadaşının önüne koyduğunu mu söylüyorsun?"

İyi bir erkek arkadaş olsaydın, sormak zorunda kalmazdın. Bu düşünceyi oluştuğu anda fırçalayıp attım. Marshall iyi bir adamdı. King's Creek'teki pek çok erkeğin aksine, benim hızlı bir sevişmeden ve huysuz Bristol Cartwright'ı tavladıkları için övünmekten daha değerli olduğumu düşünüyordu. Memleketimde biriyle çıkmanın sadece başarısızlık denemesi olduğunu zor yoldan öğrenmiştim.

"Marshall, eğer buzağılarsa ve biri ya da ikisi de ölürse, bu çok para demek." Ve vicdanıma daha fazla hayat eklendi. Bu hayvanlar ya yemek için ya da yemek için daha fazla hayvan yetiştirmek için yetiştiriliyordu, bu yüzden acı çekmeleri ve bir hiç uğruna ölmeleri pek çok açıdan bir israftı. Kalbimi itiraf etmek istediğimden daha fazla acıtıyordu.

"Bristol." Çıktığımız altı ayın son birkaç ayında görmezden gelmek için çok çalıştığım o tepeden bakan ses tonu vardı. "Bu benim için önemli bir geceydi."

"Ve bu benim için önemli bir iş." Dilimi ısırarak ona, beni biraz olsun önemsiyorsa, beni biraz olsun dinliyorsa Bunun ne kadar kritik olduğunu biliyordum. Çok fazla insan benim de babam gibi olduğuma dair yorumlar yaptı.

"Bu senin işin. Bunlar benim ailem ve seninle tanışmak için bir saat yol geldiler.

-Tekrar. Önümüzdeki yarım saat içinde buraya gelmezsen, bunu yapamam." evime davet , bir şeyler yapmalarını söyleyemezdin.

Kendinizi evinizde hissedin, arkanıza yaslanın, ben de birazdan gelirim. Evim güzel değildi ama bu bir sorun teşkil etmiyordu. Marshall evimi görmek ya da gece kalmakla ilgilenmediğini belirtmişti. Beni zaman Miles City'deki evine davet ederdi. Oraya gitmek için benzine iyi para harcamıştım. Fonlar çiftliğe geri dönmeli ya da ebeveyn testini geçecek yeni bir kıyafet almalıydı.

Bu da başka bir sorunu gündeme getirdi. Hâlâ eskisinden daha güzel kıyafetlerim yoktu. Pop'u dinlendirmek banka hesabımı boşaltmıştı ve posta kutuma hiçbir sempati kartı gelmediğinden, hele para dolu kartlar hiç gelmediğinden, normalden daha dar bir bütçem vardı.

Bu inekler ve buzağıları benim geleceğimdi. Onlar olmadan, ben bir çiftliğim ya da para getirecek bir yolum vardı. Onlarla çiftliği yavaş yavaş kendi kendine yetebilir hale getirebilirdim. Beni geçindirene kadar büyütebilirdim.

Yapamayacağım şey, bir adamın öfke nöbeti yüzünden geçim kaynağımı çöpe atmaktı.

Marshall anlamak zorunda kalacaktı. Benim tarafımı görecekti. Beni destekleyecektir. Değil mi?

"Marshall-"

"Siktir, Bristol. Benimle dalga mı geçiyorsun? Benim yerime bir ineği mi seçiyorsun?" "I-"

"Hayır, eğer bana şu anda buraya gelmekte olduğunu , benden bu kadar. Bitti, Bristol."

Öfkesinin saldırısına, ceketimin içine büzülme, Bucket'ı çevirme, yaşadığım karavana koşma ve saklanma dürtüsüne karşı göz kırptım.

"Bristol?"

Gözlerimi sıkıca kapattım. Bucket'ın toynaklarının yerde çıkardığı gıcırta beni kendime getirdi. Bu doğru karardı. "Ben ... yapamam."

"Tamam o zaman." Kelimeleri ısırarak söyledi ve aramayı sonlandırdı.

Telefona baktım ve dudağımı ısırdım, bir an için Bucket'ı geri çevirip eve koşmayı düşündüm.

Sonra ne olacaktı? Ortaya çıktığımda kovboy çizimleri giydiğim ve şapkalı saçlarım olduğu için kızacak mıydı? Sonra bir kez daha herkesin önünde rezil olabilirim.

"Kahretsin." İneğimi bulana kadar hiçbir şey olmamıştı. Bu görev aklımı beklenmedik ayrılıktan uzaklaştırdı.

Beklenmedik bir şey olmamalıydı. Bucket'ı eyerleyip yola çıktığımda Marshall'ı düşünmemiştim bile. Babam gibi bencil. İnsanların söylediği değil miydi?

Daisy yanımda sızlandı.

Sanki köpek beni anlayabilirmiş gibi, "Çiti takip et," dedim. Daisy anlayabilirdi. Akıllı bir yaratıktı. "Kaçtığı bir delik olmalı. Hadi bulalım."

Telefon çaldı. Yere baktım ve ekrana kaşlarımı çattım.

Sana inanamıyorum.

Beni terk etmişti. Son sözü o söylemişti. Mesaj neden? Bucket normalde ona sorun çıkarmayacak bir yokuşu çıkmaya başladı, Ama toynaklarının altındaki kar çıtırtıları beni endişelendiriyordu. Bu durumda dışarıda olmamalıydı. İnek ve atım arasında bir karar vermem gerekiyordu ve inek kazanamayacaktı. Bucket olmadan bu işi yapamazdım. O iyi bir çiftlik atıydı.

Telefonum yine çaldı. Başka bir mesaj mı yoksa sadece hatırlatma vızıltısı mı?

Bu tepeden sonra arazinin geri kalanı o kadar da kötü olmayacaktı. Babam ölmeden önce bütün sığırları kötü vadinin olduğu otlaktan çıkarmıştım.

Kış gelmeden önce. Babam evden çıkamayacak kadar hasta olduğu için ne yaptığımı bilmiyordu. Diğer her seferinde reddetti ve pislik komşum Dawson, vadiye giren ve yolculuktan sağ çıkamayan zavallı inekler hakkında beni azarlamak için memnuniyetle aradı.

Bu mesajı o atmış olabilir ama Dawson'ı tonunu çıkarabilecek kadar iyi tanıyordum.

Doğurmaya hazır bir ineği kaybettiğimi bilseydi, bana söyleyecek daha fazla sözü olurdu. Adamın babamla çiftçilik yapmanın nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu ve umursadığından da şüpheliydim. Tek umursadığı Cartwright olmamdı ve görünüşe göre bu onun nefretini kazanmak için yeterliydi.

Telefon çalmaya devam ediyordu ama Bucket tepeye yaklaşmıştı, güçlü vücudu eğimden aşağı kaymamak için kasılıyor ve sallanıyordu. Telefonu cebime geri sokmalı ve iki elimle tutunmalıyım. Onu geri döndürmeli ve daha güvenli bir iniş yolu bulmalıyım. İneği arama işim bitmişti.

Yine de kalbim acıyordu. Dişlerimi sıkarak bir elimle telefonu, diğer elimle de dizginleri kavradım. "Hadi oğlum, yapabilirsin."

Daisy önden koştu ve Bucket'a tezahürat yapıyormuş gibi bir daire çizerek dans etti.

Montana kışları acımasızdı, ama son birkaç yıldır sıcaklıkların neredeyse kırk dereceye ulaştığı yerler. Tek yaptığı karın üst katmanlarını eritmek ve at sırtında otlaktan geçmeyi . Bucket'ın bacaklarını kesme riskini almadan önce bunu düşünmeliydim.

"Neredeyse geldik."

Bucket'ın yanları kabardı. Yedek yulafım olsaydı, döndüğümüzde yağdırırdım. Şımartılmayı hak ediyordu ve ben bunu yeterince yapamıyordum.

Parmaklarım kaskatı kesildi ve telefon tekrar titreyerek elimden düştü.

Nefes nefese kaldım ve aynı anda Bucket özellikle kötü bir noktadan atladı. Yere indi ve beni eyerde zıplattı. Bir başka hamle için hazırlanırken onu ürkütürek bağırdım. Havalandı ve gevşemiş bir çit parçasının yanına dengesini kaybederek düştü. Dikenli teller üzerine yayılmıştı. benimkine sınır olan arazi.

Çoktan sakinliğini kaybetmiş olan Bucket dönerek beni koltuğumdan fırlattı. Deneyimli bir sürücüydüm ve Marshall ve o lanet telefon olmasaydı, hazır olacaktım. Ama havalandım ve kendimi düzeltmeye çalıştım.

dikenli tellerin arasına düşmeden önce. Acı sağ bacağımda patladı ve vücudumun geri kalanı affetmeyen zemine çarptı.

atarak yuvarlandım ve bacaklarımda iğne batar gibi bir acı hissettim. Nefes nefese kaldım ve acının alevleri arasında kendimi odaklanmaya zorladım.

Ne olmuştu lan?

Ben farkına beynim kaydetmişti. Bacağımı kırmıştım.

Orospu çocuğu. Gözlerimi kırptırdım ve vücudumun üst kısmını dikkatlice kaldırdım, ateş vücudumun alt kısmını sararken nefesim panikle kesiliyordu. Çit direklerinin tepesine bağlı olması gereken dikenli tellerin üzerine düşmüştüm. Kot pantolonum kızgın bıçak darbelerinden nasibini almıştı ama her hareket dikenleri daha da derinleştirdi.

Titreyerek bacağıma baktım. Görüşüm bulanıktı. Gözyaşlarımdan acıdan mı yoksa soğuktan mı olduğunu bilmiyordum ama burnumu çektim ve kendimi konsantre olmaya zorladım.

Bundan nasıl kurtuldum?

"Kova mı?"

Kulaklarıma yumuşak bir mırıltı geldi. . Ama çitin diğer tarafındaydı. Belki ona doğru sürünebilir ve kendimi onun sırtına sürükleyebilirdim.

Rüzgâr uğulduyor ve daha fazla pul havada dans ediyor, yapacak daha iyi işleri varmış gibi yanımdan hızla geçiyorlardı. Daisy koşuyor, mızızlanıyor ve yüzümü kokluyordu.

"Ben iyiyim kızım." Rüzgar kelimelerimi çaldı. İyi değildim. Hiçliğin ortasındaydım, dikenli tellere dolanmıştım, kırık bir bacağım vardı ve fırtına yaklaşıyordu.

Başı dertte olan sadece inek değildi.

Dawson

içine daldım ve dünyada en sevdiğim yerin sıcaklığının beni yutmasına izin verdim.

"Boktan hava geliyor," dedim kimseye. Ev bomboştu. Ahır kedilerinden birini içeri alayım mı?

Kendi soruma cevap vererek başımı salladım. Kedileri şımarttığım için kardeşlerimin bana sonsuza kadar saçmalamasından başka bir neden yoktu.

Benden bu kadar hoşlanmalarına olamadım.

Ceketimi bir kancanın üzerine attım. Xander ve Savvy gittikten sonra garajın çamurluğu artık kışlık eşyalarla dolu değildi. Hava sıfırın çok altına düşmediğinde, kendilerine ait bir cennet parçası bulmak ve biraz seyahat etmek için yola çıkmışlardı.

Ev yine sessizdi.

Eldivenlerimi ve şapkamı bankın üzerine koydum ve botlarımı çıkardım. Kar altında kalmaya hazırdım. Benim için çalışan adamlar her şeyi sarmışlardı. Buzağılarımızın hepsi düşmüştü. Bu fırtınada bir kez olsun rahatlayabilirdim. Tucker, arka kırklıkta dolaşırken bulduğumuz ineği ahıra koymuştu. Her an düşebilirdi ama Tucker ve Kiernan evlerinde saklanabilsinler diye ona göz kulak olabilirdim.

Başımı tekrar salladım. Lanet Cartwright'lara ineğin bizim ağılda olduğunu söylemem gerekecekti ve o da-

İçimi çektim. Danny gitmişti. Onunla nadiren muhatap olurdum ve Bristol'la ben de kısa mesajlar aracılığıyla iletişim kurmaktan çok memnunduk. Ama bunun için onu arayacaktım.

Babasının anma töreninden aklımdan çıkmayan görüntüsü zihnimde dolanıp durdu. Suçluluk duygusunu bir kenara iterek numarasını aradım, ona aklımdan geçenleri anlatmaya hazırdım. İnek balyalarımın birine dalmış ve kemirmeye başlamıştı.

Beşinci çalıştan sonra telefonu kapattım ve tekrar denedim. Bristol'un tüm huysuzluklarına rağmen telefonlarıma cevap vermemesi bunlardan biri değildi. Onun arazisi benimkiyle sınırdaştı ve birbirimizle uğraşmak zorundaydık. Her şeyi sineye *çektik* ve ben de ses tonumun elverdiği ölçüde profesyonelliğimi korudum.

Cevap yok.

Bir mesaj bıraktım. *Düvelerinden birini buldum.* Gönder tuşuna bastım.

Lanet olsun. Fırtına kopmak üzereydi. Bir tane daha vurdum. *Ahırında güvende.*

Tek yapabildiğim buydu. Cartwright'lar onlar için pek bir şey yapmamıza izin vermezlerdi. Nasıl olsa bizi onları kazıklamakla suçlayacaklardı.

Mutfağa gittim ve buzdolabının kapağını açtım. Dolapta hamburger, rosto, biftek, sebze, makarna ve patates vardı.

ama tek kişilik yemek yapmak çabuk eskidi. Kardeşim ve eşi buradayken, en sevdiğim hobime çok sık dalmıştım. Orada Üç kişiydik ve hala kendim ve çocuklar için yemek artıkları vardı. Fırtınayı atlatmak için sadece kendime ayırmak zorunda kaldım. Belki de biraz spagetti yapmalıydım.

Köfteli. Mozzarella dolgulu köfte.

Yarım kilo hamburger çıkarıyordum ki havlama sesleri tarif formüllerime karıştı. Yiyeceği buzdolabına geri ittim ve doğruldum.

Verandamda bir aşağı bir yukarı sıçrayan pençeler evin içine süzülüyordu.

Benim eski

Sığır cinsi köpek birkaç yıl önce ölmüştü ve yerine yenisini almam gerekiyordu ama almamıştım.

Ön pencereye gidip dışarı baktım. Bristol'un köpeği verandamda çılgına dönmüştü, bir aşağı bir yukarı koşturuyor, pencerelerde zıplıyor ve içeri dalacakmış gibi kapıda arka ayaklarının üzerine kalkıyordu.

"Daisy?"

Köpek beni duymuş olmalı. Etrafında döndü ve deli gibi havlamaya başladı. Her birkaç havlamada bir durup otlaklara doğru bakıyordu.

Bir sorun vardı.

Çamurluğa koştum ve az önce her şeyin içine geri girdim. Dışarıda koşarken botlarım Mart ayının soğuk havasında henüz erimeye fırsat bulamamış eski kar ve buza çarpıyordu.

Daisy evin içinde koşturdu ve beni görünce durdu. Bir yöne döndü, sonra mızımızlandı ve bana baktı.

"Sorun nedir?" Sanki bana söyleyebilirmiş gibi.

Cebimi karıştırdım ve anahtarlarımı çıkardım. Bu, atı dışarı çıkarmak için uygun bir hava değildi. Çocuklar ve ben özenle bakımlı

Böylece Ranger ya da pikap olsun, tekerlekli araçları kullanabiliyorduk. Ben küçük Ranger'ı seçtim. Bir kabini vardı ve otlaklarda pikabımdan daha kullanışlıydı.

Daisy beni beklemedi. Kaçtı.

"Lanet olsun. Bekle." Ranger'a doğru koştum, kaydım ve kaydım, ama düşmeden başardım. Motoru çalıştırdım ve köpeği bulabileceğimi umdum.

Durup kapıları açmamı, sonra da diğer tarafta durup kapıları kapatmamı beklemeden otlaklar arasında koşturdu. Peşinden hızla gittim.

Küçük motorun hızını zorlayarak otlakların üzerinden atladım ve zıpladım. İnşili çıkışlı bir tepeyi aştıktan sonra Bucket'ı gördüm. Midem dibe vurdu. Eyerlenmişti ama binicisi yoktu. Kötü bir hava yaklaşıyordu. Bristol hangi cehennemdeydi?

Ranger özellikle zorlu bir yokuşu tırmanırken bakışlarım Bucket'ın üzerindeydi - Bristol'un etrafta olmamasının mantıklı bir nedeni var mıydı ki Daisy'nin havlaması dikkatimi çekti. Bucket gürültüden uzaklaştı ama ben fark etmedim bile.

Bristol yan yatmış, vücudu kendi üzerine kıvrılmıştı.

Korku damarlarımdaki adrenalini artırdı. Bristol'a olabildiğince yakın durdum. Çitin bir bölümü yıkılmıştı, Danny Cartwright'ın arazisinde yaptığı kalitesiz iş göz önüne alındığında bu sürpriz değildi. Ama nasıl olduysa Bucket Bristol'u tam da bu karmaşanın içine atmıştı. Kendine sıkıca sarılmıştı, çorap şapkası o kadar aşağı çekilmişti ki parlak kızıl saçlarını görmek zordu.

"Bristol?"

Başını salladı mı yoksa titredi mi bilmiyorum. Çitin üzerinden yavaşça geçtim. Bacaklarına dolanmıştı. Ranger'ımın farları, dikenlerin battığı yerde kot pantolonuna bulaşan paslı kanı aydınlatıyordu.

"Bacağı." "

"Kırılmış mı?" Onun gibi bir binici nasıl fırlatılmış olabilir? Önemli değildi. Zihnim yapmam gereken her şey üzerinde çalışıyordu. "Hangisi?"

Bir elini sağ bacağına vurmak için çıkardı, sonra tekrar içine soktu. vücudunun sıcaklığını hissetti. Buzun üstünde bir metal içinde yaralı halde otururken donuyor olmalıydı. Donarak ölüyordu.

"Burada bekle." Ranger'a geri döndüm. Bristol, başka nereye gidebileceğini sormak için kafamı ısırmadığına göre kötü durumda olmalıydı. Bristol'u telden kurtarmak için ihtiyacım olan şeyi bulmak için küçük alet kutusunu aradım.

İşe koyuldum. keserken hareketsiz kaldı. Kesebildiğim kadar çok noktayı kestim ama yine de vücudundan çıkarmam gerekiyordu.

"Bristol, bu acıtacak." Yıllar boyunca beslediğimiz düşmanlık bir kenara bırakılmıştı. Yardıma ihtiyacı vardı ve bunu verebilecek tek kişi bendim.

"Fark etmez. ."

Aslında pek çok nokta hala ona saplanmış değildi, ama onları vücudundan çekerken ben bile .

Titrek bir nefes aldı ama ben daha bitirmemiştim.

"Seni taşımam gerekiyor ve bir telin üzerinde yatıyorsun. Oturabilir misin?"

Yanına diz çöktüm, kot pantolonumdan soğuk sızıyordu. Ne kadar üşümüştü? Oturur pozisyona gelmek için çabaladı, sağ bacağını itmemek için elinden geleni yaptı ama zaten kül rengi olan yüzünün rengi daha da solmuştu.

Kendini desteklemek için kollarını hareket ettirdi, bir eli eldivensizdi.

"Eldivenine ne oldu?" Bu havada nasıl bu kadar hazırlıksız dışarı çıkabilirdi?

İrkildi ve ben de sözlerimin sıcaklığından hemen pişman oldum. Bugün çok şey yaşamıştı ve benim saçmalıklarına ihtiyacı yoktu. "Tekrar ayağa kalkmaya çalışmadan önce elimi ısıtmaya çalışıyordum."

Eldivenlerden biri kayıptı. Belli ki onu kaybetmek istememişti. "Al." Benimkini çıkardım.

Başını salladı ve tekrar ayağa kalkmaya çalışmak için kıvrandı.

Elimi omzunda tutmaya devam ettim. "Eldivenleri sana takıp daha fazla zaman kaybedebilirim."

"Güzel." Onları taktı ve yüzündeki rahatlama ifadesini kaçırmadım. "Kovayı kap."

"O iyi."

"Yakala onu." Çenesi kaskatı kesilmişti ve yerinden . Önce atını almazsam onunla güreşmek zorunda .

"Ben onu tutarken kımıldama. Bunu da ." Ceketimi silkip çıkardım ve onun omuzlarına örttüm. Kendi ceketini bu rüzgâr için fazla inceydi.

Rüzgâr gömleğime çarpıyordu. Hava soğuktu ama hareket ediyordum ve yakında Ranger'da olacaktık.

Çitten atlardım ve yavaşça Bucket'a doğru yürüdüm. Beni dikkatle izliyordu ama yeterince tanıdık geliyordum. Altına Hücum'a bindiğimde ve otlagının yanından geçerken ona hep gizlice güzellikler yapardım.

Bucket dizginleri almama izin verdi. Çitteki deliğe nişan aldığımında ve Bucket'ın arabanın gürültüsünden yeterince rahat olmasını umduğumda onu Ranger'a bağlamama ve geri götürmeme izin verdiğinde, karın üstünde dikdörtgen şeklinde siyah bir nesne gördüm.

Telefonunu kaybetmişti. Bristol'un başı düşündüğümünden daha fazla beladaydı.

Telefonu elime aldım ve ekran yavaşça açılarak "Marshall "dan gelen ve onu azarlayan dizi mesajı, ardından da cevapsız aramalarımı gösterdi.

Marshall her kimse, ondan hoşlanmadım. Bristol'un ne kadar inatçı olduğu umurunda değildi, ona çöp olduğunu söyleyen bir dizi mesaj balonunu hak etmiyordu.

Bucket'ı emniyete aldım ve ellerimi koltuk altlarına sıkıştırarak Bristol'a geri döndüm. "Seni almam gerekiyor."

"Ayakta durabilirim."

"Bristol."

"Ayakta durabilirim." Yeşil gözleri parladı. Kabul edebileceği yardımın bir sınırı vardı. Babası kadar inatçıydı.

"Pekâlâ. Ayağa kalk o zaman." Ellerimi koltuk altlarının altına koydum ve kaldırdım. Acı dolu bir çığlık etrafımızda yankılandı ve sağ bacağı topallayarak sarktı. "Kahretsin." Kolumu ona dolayarak kendime doğru çektim ve yarı onu yarı topallayarak Ranger'a taşıdım. Onu kollarıma almamamın tek nedeni bacağının nasıl biraz kontrol edebilmesiydi. Eğer onu taşırsam, bacağı sağa sola çarpacaktı.

Onu yükledikten sonra arka platformu okşadım ve Daisy üzerine atladı. Sadece Bucket'ın takip edebileceği kadar hızlı giderek yola çıktım. Ranger'la bir sorunu yoktu, muhtemelen tedavi eden kişi ben olduğum için. Sonsuzluk sadece Bristol'un hırıltılı nefes alışıyla gelip geçti. Hastaneye ihtiyacı için kamyonetimin yanına yanaşmak istedim ama Bucket konusunda tartışacağını biliyordum.

"Bucket'ı diğer atların yanına koyacağım, sonra da acile gideceğiz."

Kararsızlık yüzünden okunuyordu ama başka seçeneği olmadığını fark etmek zorundaydı. "Tamam. Teşekkürler."

"Komşular böyle yapar." Dışarı çıktım ve Bucket'ın bağlarını çözdüm. O lafı araya ama yıllarca ona zeytin dalı uzatmaya çalışmışım ve o da iyi bir günde dalı tokat gibi indirmişti. Çoğu gün, o dalı keskin sözleriyle tüttürerek geri gönderirdi. Fikirlerini söylemekten çekinmezdi.

Bucket'ın eyeri çözülüp fırtına için yeterince güvenli bir yere yerleştikten sonra pikabı çalıştırdım, harareti yükselttim ve Ranger'ın yanına çektim. Ranger'ı dükkânın yanındaki yerine park etmek ya da dükkânın içine sokmak konusunda endişelenmeyecektim. Bristol'un *şimdi* tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı.

Zaten Ranger'dan kendi başına çıkmaya çalışıyordu. "Onu atellemeliyiz," diye önerdim.

"Hadi gidelim."

Lanet kadın. Hemen yanına koştum. Kot pantolonu at terinden ve beyaz yüzünde olması gereken kandan kaskatı kesilmişti.

Kasabaya varana kadar tek kelime etmedik. Yüz hatları konsantrasyonla kazanmıştı ve bacağının üzerine eğilip onu zeminin titreşimlerinden uzak tutuşuna bakılırsa, muhtemelen acıdan kusmamaya çalışıyordu.

"İneklerinden birini buldum," dedim. Kasabanın kenarındaki binaların yanından geçtik. Kereste deposu, bir dolar dükkânı ve bir benzin istasyonu. Döndüm.

King's Creek'e hizmet veren küçük hastaneye giden ana yola çıktık.

Bristol'un keskin bana baktırdı. Gözlerinde umut parlıyordu. "O iyi mi?"

"Onu ahıra koydum." Doğum için fırtınadan daha iyi bir şey olmadığını bilirdi. Murphy'nin Çiftçilik Kanunları'nın ilk onundan biri.

Bu acı çekerken ve bacağını sabit tutmaya çalışırken rahatlamak vücudunun olabildiğince sarkmasına neden oldu. "Onu aramaya çıkmıştım."

"Çitin o bölümü geçen sonbaharda daha iyi onarılmış olsaydı buna gerek kalmazdı."

Yüz ifadesi kapandı ve gözlerini pencereden dışarı dikti. Bugün ikinci kez, onu incitecek bir şey söylediğim için pişmanlık duydum. Onu asla incitmeye çalışmadım. Genelde sadece bir noktaya değinmeye çalışırdım ama bu gece bu her zamankinden daha sikik bir hareket gibi görünüyordu.

Klinik göründü ve ben de arabayı acil servis girişine doğru sürdüm. Beş yataklı küçük bir hastaneydi, acil servis için fazladan bir odası vardı ve gençken aptalca şeyler yaptığım zamanlarda birkaç kez acil servise gitmiştim. Karın yeterince derin olmadığı bir zamanda ahırın tepesinden atlarken kırdığım kolumun izi hâlâ duruyordu.

"Tekerlekli sandalye getireyim." Motoru durdurdum ve içeri koştum.

Arabalardan biri

Masanın arkasındaki hemşire ayağa kalktı, yüzü aydınlandı. Benden daha fazlasını istediği belli olana kadar birkaç kez .

"Dawson," dedi Emma.

O beni gördüğü için mutlu ama ben burada olduğum için mutlu değildim.

"Hey, Emma. Bristol var, sanırım bacağını kırdı."

Emma gözlerini kırıştırdı. "Bristol. Cartwright mı?" Bütün kasaba bir Kral ile bir Cartwright'ın aynı araca binmesine şaşıracaktı.

Cevap vermedim, kapının yanındaki tekerlekli sandalyeyi kaptım ve daha açmadan hızla dışarı çıktım.

Yolcu kapısı açıktı ama Bristol'un başı koltuk yaslanmıştı, acı içinde nefes alırken gözleri kapalıydı.

Emma . Daha genç bir adam onu takip ediyordu. "Onu yakaladık Dawson, teşekkürler."

İşten çıkarılmayı görmezden geldim ve Bristol'un dışarı çıkmasına yardım ettim, sağlam bacağının üzerine indi ve sandalyeye oturmak için döndü. Hepimiz tekerlekli sandalyeye bindik, Bristol sandalyede daha da küçüldü ve bacağını kendi kendine havalanıyormuş gibi tuttu.

"Ne oldu?" Emma sordu.

Bristol, "Buzda kaydım," diye homurdandı.

Yanağımın içini ısırdım ama başka bir şey söylemedim. Attan düşmek buzda kaymaktan farklıydı ama Bristol için bu bir gurur meselesiydi.

Onları takip ettim ve Emma döndüğünde onları odaya kadar takip etmek üzereydim. "Artık gidebilirsin." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu gecelik kahramanlık rolün sona erdi."

Ayaklarım olduğum yerde sabitlenmişti. Çocuk ve Bristol bir kapının ardında gözden kayboldular ve ben de odunların arkasını görebilecekmişim gibi boynumu büktüm. "Ben

Gidiyorum." Ben daha düşünmeden kelimeler ağzımdan çıkmıştı.

Emma'nın kara kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. İpeksi saçları dağınık bir topuzla toplanmıştı ve saçlarını yüzünden uzak tutmak için geniş bir saç bandı takmıştı. Çekiciydi ama giysilerini çıkarmasını gerektirecek bir şey yapmadan önce tüm ilgimiz kaybolmuştu.

"Okaaaay. Siz ikiniz çıkıyor musunuz?" Kaşlarımı çattım.

"Hayır. Neden?"

Beni çalışıyormuş gibi başını eğdi. "O zaman bekleme odasında bekleyebilirsin, ama o olmadan sana hiçbir şey söyleyemem. Onay."

Omuz silkerek bir sandalyeye çöktüm. "Eve bırakılmaya ihtiyacı olacak."

Emma bir an bana baktı, sonra oturdu. "Eve bırakılmaktan daha fazlasına ihtiyacı."

"Ne?"

Emma önce kapiya, sonra da masaya baktı. Orada bulunan diğer kadın gitmişti, belki de Bristol'un bilgilerini alıyordu. "Belli ki bacağını kırmış ve kan-"

"Bu dikenli telden."

Emma'nın sempatik irkilmesi çabuk oldu. "Ona yardım edecek kimsesi var mı bilmiyorum" -kimsesi olmadığını bütün kasaba biliyordu- "ama tekerlekli sandalye ya da koltuk kullanmak zorunda kalırsa, yardıma ihtiyacı olacak."

"Arabayı kendisinin kullanmakta ısrar etmemesine çok şaşırdım." Kırık bacağı bunu imkansız kılıyordu.

Emma alaycı bir ifadeyle, "Ona yardım etmene izin vermesine çok şaşırdım," dedi, sonra da yüzü asıldı. "Bak, ben lisedeyken bacağımı kırdım. Bu, temel işleri yapmayı zorlaştırıyor. Ne demek istediğimi anlıyorsun." Bacağımı okşadı. "İçeri girip doktora yardım etmeliyim."

"Benimle kalabilir," diye ağızımdan kaçırdım. Bristol'un evini görmüştüm. İçinde büyüdüğü karavanı. Ben çocukken çok kötü durumdaydı. Bu fırtınadan sağ çıkarsa şaşırırdım.

Emma bana aval aval baktı. "Ciddi misin?"

"Tam bir belası ama ondan nefret etmiyorum, Emma."

"King-Cartwright kavgası kırık bir bacak için mi durdu? Sınırları olduğuna sevindim."

Omuz silktim. *Bu benim davam değil* sözleri dilimin ucuna kadar geldi.

CHAPTER 2

Bristol

"HAYIR. KESINLIKLE OLMAZ." Bekleme odasında beni eve, *kendi* evine götürmek için bekleyen sinir bozucu adama aşık olduğu her halinden belli olan hemşireye baktım. Emma, King's Creek piyangosunu kazanmışım gibi bana teklifini bildirmişti. *Kralların çatısı altında, büyük Dawson King'le bir gece geçireceksin!*

"Onu içeri alsam ve siz ikiniz bunu konuşsanız nasıl olur?"

Doktor gelip gitmiş, bana bir bakış bile atmamıştı. Yapması gerekenden fazlasını yapmamış, alçıyı takmış ve işin geri kalanını Emma'nın üzerine yıkmıştı. Babam öldüğünde arkasında bir ömür boyu ödenmemiş sağlık faturaları bırakmıştı. Ödemeyi hiç planlamadığı faturalar. Babamın sert sesi zihnimde çınladı. *Tedaviyi reddedemezler. Pislikler.*

Dr. Jangula muhtemelen benim de aynı durumda olduğumu düşündü. Ne yazık ki ödemeyi nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Kot pantolonum kesilip doğranmıştı ve üzerimde laboratuvar-eğik röntgen bölümünden alınmış kâğıt şorttan başka bir şey yoktu. Solgun bacaklarım Emma'nın sıcak bir battaniyeyle örtülüydü. Ne kadar kötü titrediğimi görünce genç yardımcısından iki tane daha almasını istemişti.

"Neden hâlâ burada?" Hırladım. Artık bacağım istenmeyen hareketlere karşı emniyete alındığından, acı o kadar da kötü değildi. Sadece bulanıyordu ve öğürmüyordum. Bacaklarım bandajlarla kaplıydı ve küçük kesikler

ve sıyrıklar küçük izler gibi yanıyordu, ama en azından bu acı dağınıktı tek bir noktada yoğunlaşmamıştı.

El ve ayak parmaklarım Dawson'ın beni bulduğu zamanki kadar uyuşmamıştı. Donmaktan kıl payı kurtulmuştum ve Emma'nın getirdiği ısıtılmış battaniyeler sayesinde titremiyordum. Dr. Jangula'nın hastaya yaklaşımı berbattı ama ben ve tetanos aşısı olmuştu. Yapacak bir şey kalmamıştı.

Emma'nın bakışları yumuşadı. "Dawson iyi bir adam."

Buna ihtiyacım yoktu. Dawson altın çocuktü ve ben de kasabanın kendi kötü cadısıyım. Annesi doğumdan sonra uzun süre yanında kalmaya zahmet olan. "Ona ihtiyacım yok."

Emma dudaklarını büzdü ve yatağın kenarına doğru eğildi. "Bristol, araman gereken başka biri var mı?"

"Telefonumu sonbaharda kaybettim." Boş bahanem aramızda ölü gibi kaldı.

Saçmaladığımı biliyordu ve Dawson'ın aşıklarından birinin bu kötü durumuma tanık olmasını umursamıyordum.

Emma ve Dawson'la bir randevuda karşılaşmıştım. Tam da Marshall'ın buluşacağımız gece benim giyinmemi istediği gibi giyinmişti. Anne ve babası: ipeksi taytları ve ısıltılı gömleği gurur verici ve zarifti, ayak bileği botları sadece görünümü bir araya getiriyordu. Emma benim olmadığım her şeydi. Zekiydi, başarılı bir işi vardı ve kiminle evlenirse evlensin ailesini gururlandıracaktı.

Dawson'ın çıktığı kızları kıskanmıyordum. Sayılamayacak kadar çok kız vardı.

"Arayabileceğin bir arkadaşın var mı?"

Yanaklarım yandı, tüm gün boyunca en sıcak hallerini almışlardı. Zahmet etmedim

başımı salladım ve hiç arkadaşım olmadığı varsayımını doğruladım. Bütün kasaba benim yalnız biri olduğumu biliyordu.

"Erkek arkadaşın mı?" diye sordu usulca.

"Seni ilgilendirmez," diye mırıldandım, Marshall'la yaptığım konuşma beynimde dönüp duruyordu.

"Dawson yardım etmeye istekli. Onu bir dinle derim. Onu içeri alabilir miyim?"

"Hayır." Onun sabit bakışları karşısında iç çektim. "İyi o zaman. O zaman ona gitmesini söyleyebilirim."

Başını salladı ve gitti. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

Karmakarışık. Karmakarışık bir *haldeydim*. Üzerimde Miles City'deki bir ikinci el mağazasından aldığım yıpranmış bir Montana Eyalet tişörtü vardı. Marshall ikinci el mağazalarla alay ederdi, bu yüzden onun evine gitmeden önce sadece oraya uğramıştım.

Dawson kapıdan içeri girdi, yüzünde sanki saldırmamı bekliyormuş gibi temkinli bir ifade vardı. Başında King's Ranch logolu siyah bir çorap şapka vardı ve ellerini koyu kahverengi içine sokmuştu. Onun kahverengi paltosu bir çiftlikte çalışmanın getirdiği tüm pisliği saklarken benimki nasıl daha kirli görünüyordu, bilmiyordum.

Emma beni onun yanına kapattı. Küçük muayene odası onun geniş omuzları etrafında daha da küçüldü. Kısa boylu değildim ama o benden birkaç santim daha yüksekti.

Dawson'ın kahverengi bakışları benimkilerle çarpıştığında ciddileşmişti. Havadan sudan konuşmaya başlamadı. "Neden benimle kalamıyorsun?"

"Çünkü ihtiyacım yok."

Kibirli bir şekilde kaşlarını kaldırdı ve bu onu itici kılmak yerine sert erkekliğini daha da arttırdı. "Kar başladı. Atınız, ineğiniz ve köpeğiniz bende. Sen de kalabilirsin."

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Beni de ahıra mı koyacaksın?"

"Güzel samanım var, ne diyebilirim ki?" Gözlerini devirdi.

"Bilmiyorum."

Hangi mağaradan çıktığımı sanıyorsun bilmiyorum ama büyük bir evim var. Beni o kadar çok görmene bile gerek kalmayacak."

Alçımı işaret ettim. "Tüm yatak odalarınız üst katta."

"Benim değil." Viski rengi gözlerinin derinliklerinde keder saklıydı. "Alt katta annemle babamın eski odası var," diye ekledi usulca.

Annesini hatırlatması, yıllar önce kalbimin üzerine gelişigüzel yapıştırdığım sargıyı sıyrıp attı. Sarah King, hayatımdaki en iyi insanlardan biriydi.

ve babamın en aptalca kararlarından biri onu bizden çalmıştı.

"Kanepede uyumak istemiyorum." Dawson'ın kanepesi muhtemelen karavandaki hurda şilteden daha güzeldi ama onunla aynı çatı altında uyumak istemiyordum. Keşke karavan daha yaşanabilir olsaydı.

"sonunda duracağım, böylece zıplarken düştüğünde seni yakalayabilirim." Ses tonu kuruydu. "Benim yatağımı kullanabilirsin."

Vücudumu sıcak bastı. Tanrı'nın yeşil dünyasında Dawson'ın yatağının yakınında ya da içinde olmam için hiçbir neden yoktu. Nekahet dönemi için olsa bile umurumda değildi. Hayır. "Evde iyi olacağım."

Bu doğru değildi. Karavanımda nasıl ve yapılması gerekenleri nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama hayatım boyunca yaptığım gibi bunu da çözecektim.

"Bristol."

"Beni eve götür." Doğrudum ve yüzümü buruşturarak bacaklarımı yana kaydırdım. Sağ bacağım beni öldürüyordu ve kesiklerim çığlık atıyordu. "Boş . Bir araç çağırabilirim."

"Peki nasıl ödeyeceksiniz? cüzdan görmedim."

"Başka birini arayabilirim."

"Erkek arkadaş gibi mi?" Sesi yapmacıktı. Tuhaftı.

Ona dikkatli bir bakış attım. "Evet, bir erkek arkadaş gibi."

Telefonumu çıkardı ve . Ekran yanıp söndü. Marshall'dan gelen mesaj yağmuru kolayca görülebilirdi. Yanaklarım yandı. Dawson King'in yanında utanmadığım bir zaman olacak mıydı?

Telefonu kaptım ama koyacak yerim yoktu. Yüzüstü yere çarptım.

"Benim eşyalarımı mı okuyorsun?"

"Öyle demek istemedim," dedi usulca. "Bak, seni eve götüreceğim ve belki biz oraya varmadan aklın başına gelir."

"Peki." Huysuz bir çocuk gibi konuştum. Babam böyle dediğinde nefret ederdi.

İyi. "Hadi gidelim."

"Giyinmen gerek."

"Giyindim zaten."

Kaşlarını çattı ama bu, kare çenesi gibi yakışıklılığından hiçbir şey eksiltmedi. Tek bir detayı bile kaçırmayan gözlerin etrafındaki koyu kirpikler. Ya da

Şapkasının altından çıkan ipeksi saçları. Dawson King hayatımda gördüğüm en seksi adamdı ve bu yüzden ondan daha da nefret ediyordum. "Bundan daha fazlasına ihtiyacın var." Döndü ve odadan çıktı. Muhtemelen aynı derecede seksi Emma'yı bulmak için.

Elinde köpük yeşili bir önlükle geri döndüğünde, kan bulaşmadığı için şükrederek eski püskü kışlık montumu giymiştim. Cebimden çorap şapkamı çıkardım ve kafama geçirdim.

Pantolonu yatağın üzerine bıraktı ve odadan çıktı. Önlükleri sağlam bacağımın üzerinden geçirdim ve sonra alçımın üzerine geçirmek için kıpırdandım. Yaralar açıldıkça acı derimin üzerinde çığlık atıyordu.

Kapıya hafifçe vuruldu ve Emma kafasını içeri uzattı. "Tanrım, dur sana yardım edeyim."

"İhtiyacım yok-" Vazgeçtim. Göğsüm kabarıyordu ve canım acıyordu. Artık kimin umurundaydı ? En azından Dawson değildi.

Pantolonu alçımın üzerinden geçirirken, "Sonunda kabul ettiğine sevindim," dedi. "Fazladan bir çift elle iyileşmek çok daha kolay olacak."

Cevap vermedim. Kabul etmemiştim ama herkesle ne kadar az kavga etmek zorunda kalırsam o kadar iyiydi. İyileşme, sorunlarımın ilki ve sonuncusuydu. Çiftliğimi işletmek

ve gelecek mali fırtınada topallayarak ilerlemek arasındaki dağdı. "Kırık bir bacakla tuvalete gitmek berbat bir şey," dedi çekiştirirken bel bandını alçımın üzerinden geçirdim.

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Ne?"

Emma'nın nazik bakışları benimkilerle buluşmak için yükseldi. "mi gidiyorsun?"

Banyodaki her şey, gerçekten. Ve yiyecek almak. Koltuk değnekleriyle bir şey taşımak çok zor."

Etrafıma bakındım. Koltuk değneklerini düşünmemiştim.

"Onları Dawson'a verdim," dedi Emma. "Ayrılmak için tekerlekli sandalyeyi kullanacağız. Ama ilk birkaç hafta için kendi tekerlekli sandalyene ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan, bize haber ver, sana bir tane alabiliriz."

Parasını ödeyemeyeceğim bir şey daha. Tekerlekli sandalye zaten işe yaramazdı. Kar lastikleri var mıydı? Eğer yoksa, yaşadığı lağım yüz metre ötesine bıraktığı karavana bile gidemezdin. Bu lanet alçıyla araba bile kullanamazdın.

Ne halt edecektim ki?

Çılgılık atmak istedim ama herhangi bir duygu göstermek daha fazla para istemek kadar anlamsızdı. Bundan hiç iyi bir şey çıkmadı.

Emma ayağa kalkmama, pantolonumu yukarı çekmeme ve tekerlekli sandalyeye oturana kadar beni yardım etti.

Alnımda ter lekeleri vardı. Şapkamı indirdim ve Emma beni dışarı çıkardı. "Doktorun yazdığı ağrı kesici ilaçları almam gerekiyor. Eczaneye gidene kadar seni idare eder."

"Ağrı istemiyorum." Bekleme odasındaki Bay Uzun, Esmer ve İnâtçı'ya bakmaktan kaçındım.

"Bristol-"

"Hayır."

Emma hemşire istasyonunu atlayarak ilaçları aldı. Dawson çıkarken onunla havadan sudan konuştu.

"Sence ne kadar kar yağacak?" diye sordu Dawson'a.

"Haberlerde altı ila sekiz arası deniyordu ama asla bilemezsiniz," diye yanıtladı. "Taşrada bunu söylemek zor. Her şey havada uçuşuyor."

Sohbete katkıda bulunmak için can ama kişisel deneyimlerim bana fikirlerimin asla hoş karşılanmayacağını söylüyordu. Ülkenin her yerinde kar yağdı.

Miktarlar önemliydi ama rüzgar ve estiği yön de önemliydi. Buz olacak mı? Süresi? Pek çok şey. Ama çenemi kapalı tuttum.

Dawson pikabını çalıştırmıştı. Yolcu kapısını açtığında bir sıcaklık dalgası beni çarptı ve Emma beni daha yakına götürdü. Her türlü acıya aldırmandan kendimi yukarı çektim ve içeri girdim.

Emma her şeyin yerli yerinde olduğundan emin oldu. "Kendine iyi bak, Bristol."

Kapıyı kapatırken, yerin yarılıp beni yutmasını dileyerek önüme baktım. Güzel bir çift zavallı yaşlı bana yardım ediyordu. Daha sonra benim de tıpkı babamınki gibi tüm sağlık faturalarımın vadesinin nasıl geçtiği hakkında dedikodu yapabilirlerdi.

Dawson soğuk bir rüzgar dalgasına kapıldı. "Teşekkür ." "O işini yapıyordu." Onlara teşekkür edip etmemem kimsenin umurunda değildi. Onlar

Babam gibi onlara çıkışmamı bekliyorlardı ve ben de çoğu zaman öyle yapıyordum. "Eminim daha sonra ona çok teşekkür edeceksin."

Dawson'ın kaşları düştü ve bana "*Sen neden bahsediyorsun?*" der gibi baktı.

Bak. "Emma'yla çıkmıyorum."

Gözlerimi ona doğru yuvarladım. "İkinizi daha önce gördüm." "O sadece birkaç randevuydu."

"Beni ilgilendirmez ve ilgilenmiyorum." *Çok* ilgimi çekmişti. Neden ayrılmışlardı? İyi anlaşıyor gibiydiler. Eski sevgililerimle konuşmazdım. Hepsi pislikti ve bana bir fetihmişim gibi davranıyorlardı. Eğer başımı yasal belaya sokmasaydı, geri dönüp her birini yumrukladım.

"Görgü kuralları sadece biriyle çıkan insanlar için değildir."

Başımı arkaya yasladım ve kollarımı kavuşturdum. Koltuk gidebildiği gerideydi. Bacağımı ve hantal alçıyı kaydırdım. "Sanki insanlar teşekkür edip etmemeni umursuyor." Homurdandım. "Muhtemelen senin için söylüyorlar."

"Bunu neden yapsınlar ki?"

"Sen bir kralsın. Sen ve ailen suyun üzerinde yürüyorsunuz. Kiminle görüştüğün, ne aldığın hakkında dedikodu yaparlar. Babanın ve annenin kardeşler evlendi. Kasaba size tapıyor, hepinize. İnsanlar benden nefret etmeyi seviyor."

Ağzımı kapattım. Sözel filtreye ne olmuştu? Kimsenin yanında fazla konuşmamaya çalıştım. Onların cephanelerine cephane katmaya ya da önceden oluşturulmuş fikirlerini doğrulamaya ihtiyacım yoktu. Dawson'ın yanında tüm filtrelerim düştü. Hayata arkadaş olarak başladığımız için miydi?

"İnsanlar nefret etmeyi sevmezler .."

Ona baktım ve o da dudaklarını sıkıca kapattı.

"Pekala, bunu sana vereceğim. Ama yine de teşekkür edebilirsin."

Filtrelerim yine beni hayal kırıklığına uğrattı. "Neden? Emma gidip arkadaşlarına kot pantolonumun ne kadar eski olduğunu ve keserken neredeyse

düşeceğini diye mi? Ama

Ailemin hastaneye çok borcu olduğu için doktorun umursamadığını ve kıyafetlerimi mahvetmekten biraz zevk aldıysa, olsun? Ama 'Oh,' derdi. 'Bristol'un biraz terbiyesi var.' Böyle mi olacaktı?"

Dawson'ın kaşları kalktı ama bakışları ön cama ve kötüleşen yol koşullarına takılı kaldı. Dönen kar, alttaki kaldırımını maskeliyordu. "Birincisi, Emma'nın bazı gizlilik kurallarına uymak zorunda olduğuna eminim. kurallar falan. Ve ikincisi, sen gerçekten bıkkınsın."

"Eğer senin büyükannen ve büyükbaban benimkileri becermeseydi, King's Creek'in kraliyet ailesinden olurduk."

Çenesi sıkıştı. Gerçekleri tartışamazdı. "Bakın, annemin ailesinin büyükannenize ve büyükbabanıza bir arazi sattığını ve daha sonra petrol bulunduğunu anlıyorum, ancak arazi satarken maden haklarını saklamak suç değildir. Bu yaygın bir uygulama. 'King's Creek royalty'ye gelince, adını babamın büyük büyük büyük ebeveynlerinden almasını engelleyemem."

Arazi satışıyla ilgili kritik bir ayrıntıyı atlamıştı ama ben telif hakkı tartışmasına takılıp kalmıştım. "Annenin tarafı bu toprakları kullanarak çok zengin oldu.

ailemin topraklarını kesen bir kılıç gibi. Sonra annen zengin bir çiftlik sahibiyle evlendiğinde, bu bir cahil peri masalı gibiydi. Bana her gün hatırlatılan bir masal. Bu yüzden, soyadım yüzünden bir ömür boyu bok gibi muamele görmek beni biraz bıktırdıysa kusuruma bakmayın."

"yüzünden değil. Nasıl davrandığınla ilgili."

Koltuğumda iki büküm oldum. Yoldan çıkmadan gözlerimin içine bakamazdı ama meramımı anlatmak zorundaydım. "Beni Pop'un nasıl davrandığına göre yargılıyorlar. I hiç şansım olmadı. Onlara hiçbir şey borçlu değilim, ne bir gülümseme ne de bir teşekkür. Ve özellikle pantolonumu indirmem gerektiğini hiç düşünmedim. çünkü babam parasını ödeyemedi-"

Dawson'ın kafası bana doğru döndü, altın rengi gözleri parlıyordu. "Kim denedi lan bunu?"

Öfkesi beni koltuğuma geri itti. . Bana kızgın değildi, ama aklımın kalp atış hızımı terk edemeyeceği kadar çok kez bağırılmıştım Birinin sesi yükseldiğinde yalnızdı.

"Bristol." Sesi soğuk rüzgâr gibi çatladı. "Babanın borçları yüzünden seni onlarla yatmaya kim ikna çalıştı?"

"İcabına baktım," diye mırıldandım. "Ama eminim kasabaya benimle çalışmanın ne kadar zor olduğuna dair bir örnek daha vermiştir."

Pencereden dışarı bakarken gözleri kısıldı. "Araba garajından Buck'tı, değil mi?"

Ağzım açık kaldı. "Nereden biliyorsun?" Buck tek değildi ama burnuna yediği yumruk onu sonuncu yapmıştı.

"Seninle geçirdiği bir gece hakkında atıp tutuyordu. Hikayesi o kadar boşluklarla doluydu ki onu çağırdım." Bakışlarını bir an için bana doğru kaydırды. "Ona yapışkan olduğun için yumruk attığını ve buna bir son vermek istediğini söyledi. Eğer sözlükte yapışkan kelimesine bakarsa, senin resmini bulacağını söyledi.

ve sonra da anlamlı kelimenin tanımına bakmasını tavsiye ettim." Bir kıkırdamayı bastırdım. "İki kelimeyi de nasıl heceleyeceğini bilemezdi." Kıkırdadı ve karşılıklı sırttık.

Sertçe yutkundum ve yolcu penceresine döndüm. Evim yaklaşıyordu. Kar daha ağır yağıyordu. Daisy'nin Dawson'da kalmasını umuyordum. Eski saman ve cereyanla dolu olmayan güzel bir ahır vardı. Bucket muhtemelen eve dönmek istemeyecekti. Dawson, Bucket'a her yıl mısır koçanı yedirdiğini bilmediğimi sanıyorsa sandığım kadar zeki değildi.

Dawson, onu Pop'un yaşadığı ve öldüğü karavan evine götürecek olan uzun yola saparken kelimeler boğazımda düğümlendi.

Oraya gidemezdim. Gidemezdim.

Ancak karavan çalışmıyordu, bu nedenle kanalizasyonu boşaltmak için onu hiçbir yere götüremedim. Banyosu bir ayna ve depodan biraz daha fazlasıydı. Jeneratörü nasıl çalıştıracaktım ve karavanın tuvaletini kullanmak için nasıl gidip gelecektim?

Banyo mu?

O panik göğsümü pençeledi. Orada kalmamın hiçbir yolu yoktu. Orada yaşamamın hiçbir yolu yoktu. Yine de Dawson'a kışın karavanda, yazın da otlaklardan birindeki av kulübesinde yaşadığımı söylemeye dilim varmıyordu. Bu karla nasıl başa çıkabilirdim ki?

Koltuk değnekleri mi? Göğsümün etrafında bir bant gerildi.

Dawson park etti ve ben . Pencereden dışarı, tahtayla kapatılmış pencereleri, sarkık çatısı ve soyulmuş boyasıyla karavana baktım. Dawson'ın Burası eskimişti. . Bir kibrit sorunu çözerdi ama bana tesisatı lazımdı.

Birkaç dakika . Dawson kamyoneti vitesine taktı ve tek kelime etmeden uzaklaştı.

Dawson

ÇEVİRİMİÇİ ARAMAM Bristol'un nefret edeceği birkaç fikirle sonuçlandı. Bacağı uzun, bükülmüş bir alçıdaydı. Emma, doktorun Bristol'un daha fazlasına ihtiyaç duyacağını düşünmediğini söylemişti. Soğuk başlangıçtaki şişliği azaltmıştı ama Bristol'un iyi olup olmamasının doktorun olmadığını da düşünmüştüm.

Bristol'un eve dönerken söyledikleri yankı uyandırdı. Ailemin onun ailesi hakkında düşündükleri yüzünden mi ona böyle davranmıştım? Adil davranmamış mıydım? Sorular beni rahatsız ediyordu. Açık sözlüydü, inatçıydı ve hassas olduğum her bulmakta ustaydı. Yıllar boyunca etkileşimlerimizi hatırlamaya çalıştım, ama hepsi benim bir ona karşı duyarsız bir piç.

Göğsüm sıkıştı ve öksürdüm. Mide yanmasıydı. Öyle olmalıydı. Bristol her iğneleyici sözü hak etmişti. değil mi?

Bu sorular şimdiye kadarki en boktan gece uykusuna yol açmıştı ve bunun nedeni kanepede uyumuş olmam değildi.

Sabah her şeyi kontrol etmek ve köpekleri beslemek için dışarıda dolaşmaya başlamıştım. Daisy bile buralarda takılmış, Bucket'la birlikte ahırda uyumuştı. Sonra araştırdım.

Bristol'un gibi tibia kırıkları, dinlendiği ve çok erken dönemde çok fazla şey yapmaya çalışmadığı sürece iyileşecektir. İkinci bir görüş alsa daha iyi hissederdim ama reddedeceğinden şüphem yok.

Alçısı ıslanamazdı, bu yüzden duş almak ve banyo yapmak zorlaşacaktı. Yerde birkaç santim kar vardı, bu yüzden yollar temizlenene kadar banyo sandalyesi için herhangi bir yere koşmak mümkün değildi. Kullanabileceği bir şey bulabilirim.

Banyoya doğru koşuşturduğunu duymuştum. Asla yardım istemezdi ve düştüğünde kendini toplar ve hiçbir şey söylemezdi. Dün gece ona bir şişe su ve biraz asetaminofen almıştım. Umarım içmiştir. Hastanede ağrı kesici ilaçları ısrarla reddetmesi beni şaşırtmıştı ama şaşırtmamıştı. Azgın bir alkolikle yaşadıktan sonra onu kim suçlayabilirdi ki?

Koltuk değneklerini kullanmanın püf noktalarını okudum. Şort veya bol pantolonlar daha kolaydı-

Lanet olsun. Bristol'un hiç kıyafeti . Benim bir sürü gömleğim vardı. birkaç çift flanel pantolonun içinde boğulmayacak kadar uzun boyluydu.

Benim vardı. Gerçekten giyip giymeyeceği farklı bir hikayeydi. Diğer şeyler için yardım edemezdim. Kendall ya da baldızlarımdan biri işe yarayacak bir şeyler bırakmış mıydı?

Hiçbir şey olmazdı. Eva, Bristol'dan kısaydı ve Bristol zayıftı, Barda onunla birkaç kez karşılaştığımda kesinlikle bakmadığım atletik bir vücudu vardı. Bir atın sırtında büyüdüğü için güçlü bacakları, balya atmaktan ve ev işleri yapmaktan iyi tanımlanmış kasları vardı. Çoğu zaman babasının çiftlikteki tek yardımcısı o olmuştu. Birini işe aldığı anda bile, Bristol'un yaptığı işin kalitesi

Başkasınınkini.

Bir çiftlik rodeosundan kimin galip çıkacağını biliyordum. Tucker ve Kiernan, kovboyların araba yolu basketbolu versiyonundaki herhangi bir etkinliği kaybederlerdi.

Karnım gurulduyordu. Akşam yemeği yememiştim, Bristol da yememişti. Dün gece eve geldiğimizde düşmeye hazırды. Karavanına öylece bakıyordu. Hiç bu kadar umutsuz birini görmemiştim, sanki umudu tükenmiş gibiydi. Ama arabayla uzaklaştığımda benimle kavgaya etmemiş, onu kırık bir bacakla fırtınada yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissetmemi engellemişti.

Kalktım ve mutfağa gittim. Yumurtam, sosisim ve mükemmel Fransız tostunu yapabileceğim ekmek artığım vardı. Bristol'a kulak işe koyuldum. İşimi bitirmek üzereyken nihayet ebeveyn banyosundaki tuvaletin sifon sesini duydum. Dolabın derinliklerinde bulduğum bir tepsiye yiyecekleri doldurdum. Ben ya da kardeşlerim evde hasta olduğumuzda annem bunu kullanırdı.

Bir elimde tepsi, yatak odasının kapısına gittim ve kapıyı çaldım. "Evet?" Sesi sinirli olmaktan çok temkinli geliyordu.

Kapıyı ben açtım. "Aç mısın?" Yatağın kenarına tünemişti ama yatak hazırды. "Yorganın altında uyumadın mı?"

"Ben, uh ... bu senin yatağın." Ellerini, kendini dezenfekte zorundaymış gibi kaldırdı.

"Her üç kadından sonra çarşafı yıkarım." Yüzünün kızarması yanaklarına çok ihtiyaç duyduğu rengi verince daha da ileri gittim. "Ve temizliği minimumda tutmak için duşta mastürbasyon yapıyorum."

"Dawson," diye tersledi ama dudakları kıpırdadı. Onu en son ne zaman gülümserken görmüştüm? Çocukken birlikte oynadığımızda hep sırtı tırdı. Dün gece pikapta, son derece iyi bir iş çıkardıktan sonra Buck hakkında doğru bir şaka. Gülümsemesi gözlerindeki acıyı kovmuştu.

ve yüzü ön farlarda parlıyordu. Kafasındaki şapkasıyla erkeklerden biri gibi görünüyor, onlar gibi şakalaşıyordu ama gülümsemesi bana sadece erkeklerden biriyle birlikteymişim gibi hissettirmiyordu.

"Bakın, kendimi açıklamak zorunda değilim ama ciddi olmadıkça buraya kadın getirmem ve uzun zamandır ciddi bir ilişkim olmadı." Sonuncusu üniversitedeyken olmuştu ve McKenzie çiftçilikle ilgili hiçbir şey istememişti. Bu yüzden bekârdım. Kadınlar bir kovboy isteyebilirdi ama kovboy hayatı istemiyorlardı. "Yatmadan önce duş alırım, böylece Çarşaf minimum düzeyde iğrenç olmalı ama bugün daha sonra değiştireceğim."

Parlak bir tutam saçını kulağının arkasına itti. "Bacağım zonkluyordu, o yüzden desteklemek zorunda kaldım. Yorganın üstünde bunu yapmak daha kolaydı." Ses tonu bir özrü ima ama en fazla bu kadar . Bana bir özür borcu da yoktu. Çarşafı değiştirmek için zaman ayırmalıyım.

"Üşümedin mi?"

Omuz silkti.

Ona daha fazla battaniye getireceğim. Çenemi kaldırdım. "İçeri gir. Kahvaltı getirdim."

"Kokladığımı sandım..." Önce yemeğe, sonra bana baktı. "Sen mi pişirdin?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü hoşuma gidiyor. Hadi, rahatına bak."

Bütün ekstra yastıkları kaptı ve arkasına yaslandı. Tepsiyi koydum ve yiyeceklere baktı ama dokunmadı. "Çok fazla yemek var."

"Yemek yemeyi severim."

Bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu, bir marka kadar sıcaktı. Saçları en iyi ihtimalle parmakla taranırdı ve hiç makyaj yapmazdı ama her zaman çok seksiydi. Benim yatağında olmak bu gözlemi çok daha rahatsız edici hale getirdi.

Bacaklarının kremsi etine bakmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce geri döndüm. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen. Yemeğini yedikten sonra yatak takımını değiştirebilir ve sana kıyafet bulabilirim."

"Bütün bunları yapmak zorunda değilsin."

Kapıda durdum ve omzumun üzerinden baktım. Yüz hatları kaskatı kesilmişti ve gözlerini yemekten ayırmıyordu.

Kadın yardım kabul etmekten hoşlanmıyordu, bu çok açıktı. Ama bu sefer . "Bana bir iyilik yapıyorsun. Eğer işletmem gereken bir çiftliğim olmasaydı

aşçılık okuluna giderdim. Yemek yapmayı seviyorum ama tek kişilik bir parti için yemek yapmak her zaman mümkün olmuyor."

Başını salladı ama rahatlamadı. Bakışları pencereye gitti. Panjurlar çekiliydi. Esen karı göremiyordu. "Ev işlerim . . ."

"Ne yapılması gerekiyor?"

"Hayır, yapamazsın-"

"Sanırım sana yardım ettiğimi anladık ve senden beni emmeni ya da Buck'ın yapman gerektiğini düşündüğü şeyi yapmanı beklemiyorum. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de halledeyim, bu kadar basit."

Bakışlarını tekrar olan yemek tepsisine çevirdi. "Sana borcumu ödeyemem," dedi düzensiz bir fısıltıyla.

Uzun bir nefes aldım. Hayatında hiç yardım kabul etmemiş biri için bu durum rahatsız edici olmalıydı. Bana borcunu nasıl ödeyebileceğini düşündüm, hepsi de cinsel olmayan şeylerdi. Parası yoktu. Bunu bilmek için banka hesabına bakmama gerek yoktu. İşletmesi gereken kendi çiftliği vardı, bu yüzden iyileştiğinde benim için çalışması gerekiyordu. Paraya ya da yardıma ihtiyacım yoktu ama yıllardır beni rahatsız eden bir şey vardı.

"Sadece bir soruya cevap vermeye ne dersin?"

Temkinli bakışlarını kaldırdı. ". Ne oldu?"

"Cenazeye neden gelmedin?"

Onu aramıştım. O benim en yakın arkadaşımdaydı ve annem onu çok severdi. Hem de çok. Bristol sadece gelmemekle kalmadı, aynı zamanda arkadaşlığımızın da sonu oldu. Annemi, onu arayan çılgın bir meth kafasına kaybettim.

para bulmaya çalışırdı. İhtiyacı olanı bulamadığında, annemi öldüresiye döverdi. Onu kaybettim. Sonra en iyi arkadaşımı kaybettim.

Çenesi titredi ve benim cahil lanet kafamda korkunç bir farkındalık belirdi. Cenazeden sonra bizimle konuşmayı bırakması. Nasıl O zamandan beri dokunulmaz görünüyordu. Hastaneden çıktıktan sonra evine nasıl baktığını. Evi bir hapis haneye, Danny de gardiyana dönüşmüştü.

Bunca zaman ona kızmıştım. Ona ihtiyacım olduğunda anneme, bana sırtını döndüğü için onu suçladım. O bir çocuktur. Annem öldüğünde ben on yaşındaydım. Bristol benden neredeyse iki yaş küçüktü.

"İstedim," fısıldadı. "Buna iznim yoktu."

Başımı salladım, acımasız onay beni kadar hüznlendirdi. "Özür dilerim. Bilmem gerekirdi." Babasının nasıl biri olduğunu biliyordum. Sorun şu ki, onun da böyle biri olduğunu varsaymıştım. Ama o, hiçbir gücü ve kontrolü olmayan sekiz yaşında bir kızdı.

"Onu özlüyorum," dedi usulca, öyle bir özlemle ki bunu yıllardır söylemek istiyor olmalıydı.

"Ben de onu özledim. Bu akşam yemek için köfte yapacağım." Tanıdığım en güçlü kadının önünde yıkılmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce odadan çıktım.

CHAPTER 3

Bristol

KOKUSU SARMIŞTI ve sorun şuydu ki ondan uzaklaşmak istemiyordum. Son bir haftadır onun yatağında uyuyor, banyosunda onun ürünleriyle temizleniyor ve onun kıyafetlerini giyiyordum. Burada olduğumu bilen biri olsaydı, tüm kasaba beni kıskanırdı. Emma'nın işleri ne kadar gizli tuttuğuna bağlı olarak belki kasaba da biliyordu.

Yemeğini de yedim. Burada daha fazla kalmak zorunda , yeni bir alçıya ihtiyacım ve pijama pantolonunu saklamak zorunda kalacaktım. Hiç şüphesiz hayatımda hiç bu kadar iyi yemek yemediğimi söyleyebilirim.

Dawson yemek yapmayı sevdiği konusunda yalan söylemiyordu. Fırtınanın ilk üç gününde peynir dolgulu köfte ve spagetti, ardından risotto ile kızarmış domuz pirzolası ve ağzımda eriyecek kadar yumuşak bir rosto yapmıştı. Etin bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim. O zamandan beri artanları yiyorduk.

Fırtına temizliği tamamlanmıştı ve sıcak hava en kötü eritiyordu. Dawson bana evimle ilgili gelişmeleri anlattı. Garaj yolumdaki ve ahırın etrafındaki karı temizlemişti. Bucket hala onun arazisindeydi, Daisy de öyle, inek de öyle ama henüz yavru lamamıştı. Adamlarına ineklerimi kontrol ettiriyor ve buzağılara baktırıyordu.

Onların yardımına bu kadar ihtiyacım olmasından nefret ediyordum ama bu sadece benimle ilgili değildi.
Bana bağlı bir sürü yaratık vardı ve Dawson ve ekibi

hepsini hayatta tutuyordu. Tek başıma kalsaydım son birkaç günde birkaçı ölebilirdi.

Aynaya baktım. Çukur yanaklarım . Dinlenmeden mi yoksa yemekten mi? Bu kış benim için çok acımasız geçmişti. Karavanın yanındaki jeneratörü mümkün olduğunca çalışır durumda tuttum ama yalıtım zayıf olduğu için içeride de soğuk bir kış geçirdim. Duş almak için babamın karavanına nadiren giderdim. Orayı kullanmak tuvalete gitmek neredeyse fazlaydı. Çoğu zaman bu yüzden Marshall'a giderdim. Temiz bir banyo ve ısı.

Telefonuma baktım. Marshall mesaj atmıştı. Ona beni rahat bırakmasını, bacağımı kıldığımı ve iyileşirken onun saçmalıklarına ihtiyacım olmadığını söyledim. Onun

Mesajlar artık endişe doluydu, ancak Dawson'ın benim için yaptıklarıyla karşılaştırıldığında, bunlar zayıf basmakalıp sözler gibi görünüyordu.

Ayrıca, Marshall'ın banyosunun buradaki ana banyoya göre hiçbir üstünlüğü yoktu. Dawson'ın banyosunda hem duş hem de küvet vardı. Krallara layık derin ve uzun bir küvet. Hepsi de uzun boylu adamlardı. Küvet Gentry'nin mi yoksa evi inşa ederken Sarah'nın mı fikriydi?

Dawson'ın sorusu beni şok etmişti ama cevap vermekten memnun . Yıllar sonra havayı temizlediğim için minnettarım. İzin elbette giderdim. Kings bunu bilmeliydi. Dawson da biliyordu. Sonunda. Yeterince uzun sürmüştü ama ben cevap vermeden önce gözlerinde bir yaz güneşi gibi doğmuştu. Bunun neden bu kadar önemli olduğunu açıklayamazdım.

Koltuk değneklerimi kaptığım gibi banyodan topallayarak çıktım. onun beyaz atletik çorapları vardı, eşofmanları kalçalarımın dolanmıştı ve gömleği omuzlarımdan sarkıyordu. Günün çoğunda yoktu, tıpkı özgürce hareket edebilseydim benim de olacağım gibi. Şimdilik yataktan oturma odasına gidebiliyordum, bir televizyonu vardı. Yayın hizmetleri vardı ve ben heyecanımı bastırmak için uğraşmadım.

Kanepeye ulaştım ve minderlerin ucuna y battaniye ve yastık yığınının baktım. Burada mı uyuyordu? Neden? Dört tane vardı. King kardeşlerin her biri için bir yatak odası.

Düşmemden mi korkuyordu? Yoksa bir şeye mi ihtiyacı vardı? Gümüşü alıp kaçmayacağıma güvenmiyor muydu?

Sormam gerekirdi. Muhtemelen suçlayıcı olurdu ve karşılığında alaycı bir şey söylerdi ve eski halimize dönerdik. Sonra da beni kovardı.

O zamana kadar Netflix'te takılıyım.

Yere çöktüm ve bacağımı yastıklara dayadım. Ağrı daha kontrol edilebilirdi. Dawson'ın bana bıraktığı asetaminofeni aldım ve hepsi bu kadar. Yaralarım kabuk bağlamıştı ama Dawson eşofmanındaki biraz kanın onu rahatsız etmediğine yemin etti.

Onu eşofman ve tişörtle hayal edemezdim. Bir süredir Üst kattaki banyodan sadece ihtiyacı olanı alıp beni rahatsız etmemek için tekrar yıkadı. Dawson şaşırtıcı derecede düşünceliydi.

Düşünceli olması bir şok değildi. Tüm bunları benim için yapıyor olmasıydı.

Kings'ten nefret etmeyi zaten olduğundan daha da zorlaştırdı.

Minderlere uzandım ve televizyonu açtım. Yani. Çok fazla. Seçenek. TV programlarını atladım. Dawson'la bütün dizileri kadar uzun süre kalamazdım.

O eve gelmeden bir film izleyebilir miyim?

Normal bir kızın bir prence aşık olmasını anlatan Hallmark romantizmi özentisi bir kitap buldum ve tıkladım. Tam da ihtiyacım olan gerçekçi olmayan olay örgüsü.

Evin arka tarafında bir kapı açıldı ve Dawson'ın sesi koridordan aşağıya süzüldü. "Hayır. Üzgünüm. Ona selamını söylerim."

Birkaç dakika sonra ortaya çıktı. Saçları şapkasından aşağı dökülmüştü ve yanakları havanın soğuğundan kızarmıştı.

Beni görünce durdu. "Sanırım köpeğin seni kaçırdığımı düşünüyor." "Bir şekilde yaptın ve o benimle içeride olmaya alışkın." Birbirimizi tuttuk diğeri geceleri ve bazen de gündüzleri sıcak.

Dawson bir an bana baktı, sonra koridorda geri geri gitti. Neyi yanlış söylediğimi düşünerek gösteriyi durdurmuştum ki, pençelerin yerde çıkardığı tıktırtı, sıçrayan bir köpeğin önüne geçti.

İçimden bir kahkaha patladı ve kollarımı . Daisy göğsüme kondu, yüzümü yaladı ve kuyruğunu salladı.

"Ben de seni özledim," diye mırıldandım. Daisy ile yeniden bir araya gelmemi seyreden Dawson'ı görmezden geldim. Daisy'nin coşkusu yüzünden küçük bir çocuk gibi kıkırdıyordum. "Ama Dawson'ın seni kanepede istediğinden emin değilim."

Ağzını . "Kürkünü temizlediğin sürece sorun yok. Ama yatağıma giremezsin."

Güldüm ve Daisy'ye sarıldım. Son bir yıldır bana yoldaşlık ediyordu. Birkaç yıl oldu ve şimdiye kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Dawson'ın onu şımarttığını bilmek yeterince iyi değildi.

Dawson oturma odasına girdi ve kanepenin diğerk tarafına oturdu. Daisy aramızdaki mindere yerleşti. "Ne var?" diye sordu. Ona seveceğı bir şey olmadığını söylemek üzereydim ki, "Bunu görmüşüm," dedi.

Gözlerim büyüdü.

"Ne?" diye sordu, masum numarası yaparak. "*Kaplan Kral*'dan sonra sağlıklı bir şeye ihtiyacım vardı."

"Hiç görmedim."

"Bu gece insan ırkı hakkında ne kadar hastalıklı bir şekilde büyülenmiş ve depresyonda olmak istiyorsun?"

Başımı arkaya yasladım. "Başrol oyuncularının daha öpüşmeden birbirlerine aşık oldukları bir romantizm bana uyar." Oyunu ittim ve ellerimi Daisy'nin kürkünde. "Geceyi nasıl geçirdin?"

"Kiernan önümüzdeki hafta bir gün izin istiyor, bu yüzden bu gece ve yarın daha geç saatlerde çalışmayı teklif etti."

"Birkaç iyi adamınız var." Konuşmamız hafif ve güvenliydi ve burada durmalıyım. "Pop'un işe aldığı adamlar nadiren öyleydi. İyi insanlar olsalar bile, Pop'un saçmalıklarından bıkip hemen ayrılırlardı."

Dawson başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Annemi öldüren adamı işe aldığı için onu affedemiyorum."

Sözleri beni ürküttü. Kendi tarafıma söylemeye zahmet etmedim. Fikirler çoktan oluşmuştu.

Cevap vermek yerine televizyon ekranındaki kıza baktım. Kusursuz bronz bir teni, uzun siyah saçları ve uzaydan bile görülebilecek bir gülümsemesi vardı. Prensın söylediğı bir şeye sinirli bir şekilde kıkırdadı.

"İçki içmesi ne zaman kötüleşti?"

Babamın içki içtiğini barda söylemek dışında kimseyle konuşmadım. sahipleri onu kesmek için. Aksi takdirde, insanlar bana Pop ve içki içmesi hakkındaki tüm fikirlerini söylediler. Normalde cevap vermezdim ama Dawson'ın sorusunun tonu tarafsızdı. "Her zaman kötüydü. Ama alkolikler ani düşüşler yaşayabilir. Temizlenmeye çalışırdı, üstesinden gelmeye çalışırdı ama asla profesyonel yardım almazdı. İnsanların onu tanıdığı bir AA toplantısına gitme fikri bile onu korkutuyordu."

"Şehir dışına çıkmış olabilir."

"Bu kadar çaba, şehirdeki hızlı bir toplantıya uğramaktan daha mı fazla? Bu, bir sorunu olduğunu kabul etmek anlamına gelirdi." Alt dudağımı dişlerimin arasında gezdirdim. Babam hakkında konuşmak beni rahatlatıyordu ve onun hakkında konuştuğuma inanamıyordum.

Dawson'a söylüyordum ama yine de bunu en çok onun duymaya ihtiyacı olduğunu hissediyordum. Onun ve kardeşlerinin. Babamın en çok incittiği kişiler. "Sonra hastalandı ve faturalar daha da kabardı. Sizi en çok inciten şey, kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayan tek şey olduğunda ne yaparsınız?"

Dikkatimi diziden ayırmadım ama Dawson'ın bakışları içimi yaktı. Açığa çıkmıştım. Çiğ. Babamın sırlarını anlatmak kendiminkileri ifşa etmekten daha güvenliydi. Her gün hayatımın beni yutup tüküreceğinden ve beni bulacak kimsenin olmayacağından korktuğumu itiraf etmek gibi.

"Bu çok derin, Cartwright."

Kaşlarımı çattım ve ona bir yastık fırlattım.

Kıkırdadı ve onu havadan aldı. "Şaka bir yana, bu berbat. Baban hakkında. Tüm hatalarına rağmen, anneme karşı gerçekten bir şeyler hissettiğini biliyorum."

Babam küçümsenen aşık rolüne bir şelaleden geçerken cankurtaran salına biner gibi tutunmuştu. Sarah King'le hiç çıkmamıştı. Birlikte büyüdüğü ama ailesinin arasının açıldığı kıza çıkma teklif etmeye cesaret edemeden Gentry King araya girmişti. Kız hamile kalmıştı ve gerisi King's Creek'in gururlu tarihiydi.

O lanet maden hakları olmasaydı, babam muhtemelen Sarah'ya çıkma teklif ederdi ve kim bilir hayat nasıl olurdu? Annem onu seven ve saygı duyan bir adamla tanışabilirdi. Onun yerine, hayatımdan apandisiti patlamış biri gibi tamamen çıkarıldı.

"Şey," dedim, konuşmamızın hafif tonunun kaybolmasına izin vermek istemeyerek, "baban yeni karısının doğması için birkaç on yıl beklerken bir şeyler yapmak zorundaydı, yani ..."

"Bristol Cartwright, az önce babama ve kendisinden çok daha genç olan karısına laf mı attın?"

Kıkırdadım. Gentry'nin karısı bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmamıştı. Tüm Kral eşleri bana karşı harikaydı ama hiçbirisi buralı değildi. "Kendall nasıl?" Sesimi hafif tuttum, sanki cevapla ilgilenmiyormuşum gibi. Ama birinin bana sebepsiz yere iyi davranması pek sık rastlanan bir şey değildi.

"Bu çok garip. Kız kardeşim gibi ama o benim üvey annem." "Artık bir sürü kız kardeşin var."

Orantısız gülümsemesi çok sevimliydi ve karnım döndü. Açlık sancıları olmalı. Bir erkek için kız gibi davranacak bir tip değildim. "Harikalar."

Her biri muhtemelen yasal olarak harikaydı. Hepsi benimle bir noktada konuşmuşlardı ve hiçbirisi kaba ya da

küçümsüyorlardı. Beni tanıyor olmalıydılar ama yine de onları etrafta gördüğümde gülümseyip selam veriyorlardı.

"Onlar burada değilken ev kesinlikle sessiz. Bunca yıldan sonra çok garip."

"Bunca yıl mı?" Alaycı bir şekilde söyledim. "Yirmi dokuz yaşında bile değilsin." "Üç ay yirmi üç gün."

"Geri sayım mı yapıyorsun?" Çenesi sıçradı.

"Evet."

Her neyse. Yaş sadece bir rakamdı. On dört yaşımdan beri kendimi kırk gibi hissediyordum. Gösteriyi izledik. Yanlış bir şey mi söyledim?

Telefonum çaldı. Bana bir ineğin başının dertte olduğunu söyleyen Dawson olmadığı için duymazdan geldim. Bana ulaşmak isteyen kimse yoktu.

Dawson bunu görmezden gelmedi. "Marshall'a defolup gitmesini söyledin mi?"

Hastanede hissettiğim aşağılanma duygusu yeniden alevlendi. Mesajları çoktan görmüştü ama neredeyse geri kalan detayları da anlatacaktım. "Eğer benim flört hayatımı öğrenmek istiyorsan, bana seninkinden bahset."

Bir nefes verdi ve bir eliyle saçlarını karıştırdı. Bu etki birkaç parçanın öne çıkmasına neden oldu. Seksi ve sevimli. Burada kalmak daha iyi olabilir düşündüğümünden daha tehlikeliydi. Kasabada dokunulmaz bir bekârmış gibi caka satarak dolaşan yakışıklı Dawson başka bir şeydi. Saçma sapan filmler izleyen, köpeğimi içeri alan ve şakalaşan bu Dawson bana daha çok zarar verebilirdi.

Ne düşünüyordum ki? Benim gibi birine aşık olmazdı. Çıktığı kızları . Onlarla aynı okula gitmiştim. Onlar amigo kızlardı, okul birincileri, şirret hastalara yardım eden hemşireler. Belediye meclisindeki topluma gerçekten katkıda bulunan kadınlar.

Beş parasızdım ve o beni bir çukurdan çıkarmıştı. Tamam, bir otlaktı ama yeterince yakındı.

"Flört hayatım insanların kadar heyecanlı değil." Daha fazlasını söyleyeceğini düşünmemiştim ama devam etti. "Lisedeyken herkesin çıkmam gerektiğini düşündüğü çıktım ama onlarla aynı şeylere ilgi ." Şeytani gülümsemesi, ben kıpırdayana kadar vücuduma yakıcı bir sıcaklık yaydı. Öyle olmalı

Kırık bir bacakla tahrik olmak imkansız. "Ama ben hâlâ bir erkektim ve erkeklere özgü şeyler yaşamak istiyordum, değil mi?"

"Ve sen artık değil misin?"

Bir elini tekrar saçlarında gezdirdi. Farklı kısımları yukarı kalkmıştı. "Oh, ben bir erkeğim." Sesi düştü ve gözlerini bana dikti. "Ama pek çok kadın

Bunu hallet."

"O yastığı bana geri ver. Sana vurulması gerek."

Güldü ve bacaklarını benimkiler gibi uzattı. "Hayır. Randevulara gidiyorum, konuşuyoruz ve hiç kimya yok. Sanki biz konuşurken ben orada oturuyorum ve onların neden bütün gün evde olmadığımı dair şikayetlerini duyabiliyorum. Neden eve bu kadar çok çamur getiriyorum?"

Neden hafta sonları izin alamıyorum? Neden kışın seyahat edemiyorum? Üniversitedeki kız arkadaşım bana bunların hepsini sordu. Neon-pembe yazı duvardaydı." Bana baktı. "Bunu erkeklerden mi duyuyorsun?"

Merhamet duygusu kendimi tutmamı engelledi. "Marshall beni bu yüzden terk etti. Ailesiyle akşam yemeğini kaçırdım çünkü o ineği arıyordum."

"Sen bir hayat kurtarıyordun ve o çok mu kızdı?" Sesinden iğrenme damlıyordu.

"Planladığımız ilk akşam yemeğini zaten berbat etmişim ve onlar buralı değiller, bu yüzden ..."

"Nasıl berbat?"

Bunu kaçırmış olmasını dileyerek burnumu kırıştırdım. Ona gerçeğin bir versiyonunu anlattım. "Giydiğim şeyden nefret ediyordu."

Dawson bana baktı. "Lütfen bana ona siktirip gitmesini söylediğini söyle."

"Hayır. O iyi bir adam ve ailesi Miles City'den buraya gelmek zorunda kaldı."

Dawson'ın ifadesi şüpheye dönüştü. "İyi adamlar onunki gibi mesajlar göndermez."

"Çıktığım herkesten daha iyi biri. En azından beni kamyonetinin arkasında becerdiğini söyleyerek tüm kasabaya böbürlenmedi." Dawson'ın yanındayken cidden hiçbir süzgecim yoktu. "Hayatımda asla geri alamayacağım iki dakika var."

Homurdandı. "Kimden bahsettiğinizi biliyorum ve bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırdım."

"Sanki çoğu erkek daha uzun yaşıyormuş gibi?"

"Eğer , zamanlarının geri kalanını hanımlarını memnun ederek geçirirler iyi olur."

Öksürerek bir kahkaha attım ama vücudum titriyordu. Sesindeki rahat güven bana Dawson'ın iki dakikadan daha fazla iyi olduğunu ve fazladan çok zaman doldurduğunu söyledi. "Pek deneyen olmadı." Ve Everest Dağı'na tırmanmak gibi, pek çoğu başarılı olamadı.

"Çıktığım bütün kızlarla yatmadım. İnsanlar neden yattığımı düşünüyor bilmiyorum."

Ona şüpheli bir bakış gönderdim. Çıktığım kişinin benimle evlenmeyeceğini ve kesinlikle çiftlikte yaşamayacağını bilerek ilişkiye girdim. Çıkmanın başka bir anlamı yoktu.

Ellerini iki yana . "Görmedim. Beni kadınlarla dışarıda gördüğünü biliyorum ama hepsi samanlıkta yuvarlanmak gibi değildi."

"Saman kaşındırıyor."

Sırıttı. "Bana daha fazlasını anlat."

"Hayır." Gülümsememi engelleyemedim. Neredeyse hiç dikkat etmediğim filmin jeneriği akıyordu. Sohbet, internet erişimine sahip olmaktan daha keyifliydi. Dawson bana ama bu gece önceki randevularımın hepsini geride bırakmıştı.

Dawson kumandayı aldı. "Rosto donmuştu, o yüzden henüz pişmedi. Devam filmini izlemek ister misin?"

"Elbette." Elimi Daisy'nin kürkünün içine soktum, Marshall'ın mesajlarını görmezden geldim ve asla unutamayacağım bir Cuma gününe ve bunu yaşamamanın hayatıma geri dönmeyi daha da zorlaştıracak olmasının üzücü ironisine hayret ettim.

Dawson

SU DÜZENSİZ BİR RITIMLE AKIYORDU. Dükkânın çatısındaki kar eriyerek iniş borularından damlıyor ve buz sarkıtları bahar güneşinin altında küçülüyordu.

Nisan gelmişti ve onunla birlikte mevsim normallerinde sıcaklar da. Ve çamur.

Her yer çamur.

Ranger'ı eve en yakın dükkânın yanına park ettim. Tucker yanıma yanaştı, bir zamanlar kırmızı olan pikabı artık Montana kili kahverengisiydi.

Tucker dışarı fırladı, çıkardı ve bir kolunu alnına silerek geride daha fazla kum bıraktı. "Sence Bristol ne zaman işe dönecek? Sadece bir ay olduğunu biliyorum, ama elimizde tahmini."

Hepimiz koşuyorduk. Silajlık mısır ekmeye hazırlanmak gibi normal bahar işlerimiz vardı. Bristol'un ekimini de biz yapacaktık. Bristol'un sürüsü henüz buzağılamayı bırakmamıştı ve biberonla beslenmesi gereken buzağı sayısı benimkinden fazlaydı. Kiernan doğum yapan inekleri izlemek için vardiyalı olarak

Gecenin en karanlık saatlerinde, ama şimdi biberon buzağısı görevindeydi. Basit bir planlama ve daha iyi beslenme bunların çoğunu önleyebilirdi ama Bristol'un söylemeye istekli olduğu şeyleri ve söylemeden bıraktığı pek çok şeyi yeterince duymuştum. Danny ile son birkaç yıldır çalışmak imkansızdı. Alkol zihnini yiyip bitirmiş ve etrafındaki her şey zarar görmüştü.

Çocuklar ve ben yılın normalde stresli bir fazla mesai yapıyorduk. "En azından koltuk değnekleriyle birkaç haftası daha var." Sonra da fizik tedavi şüpheliydim. "Sence yardım etmesi için liseli bir çocuk bulmalı mıyım?"

"Küçük görevler için fazladan bir çift elin olmasının zararı olmaz. Sadece birkaç hafta daha sürecekse ve sonra Bristol devreye girecekse sorun olmaz ama hepimiz biraz ara verebiliriz."

Fikir üzerinde çalıştım. Bristol daha iyi hareket ediyordu. Koltuk değnekleriyle geziniyor ve koltuk değneğine yaslanırken tek eliyle yapabildiği çamaşır yıkama ve küçük temizlik işlerine ayak uydurmaya çalışıyordu.

Bir çocuğun işine burnunu sokmasını istemezdi. "O bize yardım edebilir ve ben de Bristol'un arazisinde çalışmakta özgür olurum."

"Bu konuda." Yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Tüm Cartwright kafasının sayıldığından emin olmak için yola çıktım. Kulübenin etrafında düzenli bir odun yığını ve geçen yıl kullanılmış gibi görünen bir ateş çukuru var. Sanırım orada biri kalıyor."

"Şu anki gibi mi?" Eski bir av kulübesinden başka bir şey değildi.

Başını iki yana salladı. "Hayır, sanmıyorum. Onların da Kıştan önce orada. Küçük bir bahçe var. Kapının kilidi vardı, o yüzden zorla girmedim. Sundurma ve küçük çitle çevrili alan bir at için mükemmel olurdu. Bristol'un orada yaşadığını mı düşünüyorsun?"

"Elektrik ya da su yok." O kulübede *yaşayamazdı*. Bu kamp yapmaktı, yaşamak değil. Karavan evi de daha iyi değildi ama ısıtması ve akan suyu vardı. Eski bir klima ünitesi yatak odasının penceresinden eğri büğrü sarkıyordu. Çalışıyor muydu?

"Şu eski kuyu var. Ve bir de müştemilat."

Bristol güzel aylarda kulübede yaşayacak kadar inatçı ve akıllıydı. Sürekli kızgın babasının tepesinde yaşamak zorunda kalmayacaktı ve ucuz olacaktı.

Televizyonu sanki masmavi bir gökyüzü varmış da hiç gün ışığı görmemiş gibi izlemesine şaşmamalı. "Ona soracağım. Eğer o değilse, ne olduğunu bilmesi gerekecek."

Her neyse."

Tucker başını salladı. "Peki ya karavan? Eğer altı hafta boyunca dışarıda kalacaksa, birileri karavanı dumanlar içinde kalmadan önce kontrol etmeli, tabii şimdiye kadar donmuş borular yüzünden su basmadıysa."

"Teklif edeceğim." Hayır derdi. Çekip gecedan beri karavan hakkında konuşmamıştık. "Eminim an önce içeri girmek için can atıyordur."

"Onu için acele ediyor gibi görünmüyorsun." Başını eğdi ve beni değerlendirdi. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı mı soruyorsun, sanki ortaokuldaymışız da ona not mu vermişim gibi?"

"Daha önce küfür etmeden onun hakkında konuşamıyordun."

"O kadar da kötü değildim." Tucker'a bakmadım. Yalanımı yüzüme vururdu. Ama Kiernan'la birlikte Cartwright'ın görevlerini de üstlendikleri ve hiç şikâyet etmedikleri için ona konu değiştirmekten fazlasını borçluydum. "Onunla ilgili pek çok şeyi yanlış değerlendirmişim. Hayatı kolay değildi." Sanırım söylediğinden daha zordu. Herkesin bildiğinden daha zor. "Ve o büyük ev çok sessiz oluyor."

Bu şekilde devam ettim. Her gün işten sonra eşyalarımı bir kenara atıp eve nasıl koştüğümü düşünmedim. Geceleri kanepeden kalkmadığımı çünkü onun uyuduğu yerden daha uzakta olacağımı düşünmedim. Ya da Daisy'nin aramıza sokulduğu gece film izleme rutinimize ne kadar çabuk bağımlı hale geldiğimi.

"Bu tam olarak bir cevap değildi, ahmak. Ama artık ondan nefret etmiyorsan, gidip onu büyükannenden kurtarsan iyi edersin."

Etrafımda döndüm. Büyükannemin siyah cipi evin önüne yanaştı. "Kahretsin." Tucker'ın kahkahası kaybolurken bahçeye doğru koştum.

"Büyükanne," diye seslendim o sahibiymiş gibi içeri girmeden önce. Ailemin hepsi kapımın açık olduğunu ve her zaman gelebileceklerini biliyordu.

Bu gerçekten kötü bir zamandı. Şu andan doğum gününe kadar olan her an kötü bir zamandı.

Verandanın merdivenlerinin dibinde bekledi ama bana bakmadı. Bakışları verandadaki salıncakta oturan figürdeydi. Daisy beni selamlamak için verandaya fırladı ve merdivenlerden indi. Büyükannemin kurnaz bakışları yol boyunca onu izledi.

Köpeği sevmek için eğildim ama bakışlarımı büyükannemden ayırmadım. Ağzı kısılmıştı ve gözleri parlıyordu.

"Görüyorum ki misafiriniz var," dedi sertçe.

"Evet, Bristol bir süre benimle kalacak." Büyükanнемin olay çıkarmamasını diledim. Buraya yirmi dokuz yaşına gelmeden biriyle çıkmam ve evlenmem konusunda başımın etini yemeye gelmişti. Hayatıma en çok karıştığı zamandı bu - ağabeylerim benim yaşımdayken de aynısını yapmıştı - ve bunun nedeni söz konusu olanın para olmasıydı. Hem de çok.

Güneş, Grams'in para yığınları üzerinde doğup battı.

"Bunu neden yapsın ki?" Büyükanнем Bristol salıncakta değilmiş gibi konuşuyordu, vücudu kaskatı, çenesi gergindi. Bristol'un saçları üst kattaki banyoda bulduğum bir tokayla toplanmıştı - kardeşlerimden birinin eşinin bıraktığı ya da

Belki Kendall. Muhteşem kıvılcık saçları başından aşağı dökülüyordu. Bu stili onda daha önce hiç görmemiştim ve saçının en az iki tutamı boynundan aşağıya doğru kaçmıştı, sanki saçını ya da tokasını istediğini yaptırma konusunda fazla pratiği yokmuş gibiydi. Bu da onu daha da sevimli yapıyordu.

Büyük ihtimalle umurunda değildi.

Son dört hafta boyunca Bristol'un diğer yüzünü tanımak en sevdiğim eğlence haline gelmişti. Aldığı kadar veren buz gibi Bristol çok seksiydi ve sonunda hain gibi hissetmeden bunu itiraf edebiliyordum. Ama daha yumuşak olan Bristol, savunmasız zümrüt gözleri ve ani gülümsemeleri olan Bristol, bir erkeği aptallaştırıyordu.

"Bacağı kırıldı. Ona yardım ediyorum." Merdivenleri koşarak çıktım. "İçeri geliyor musun?"

Büyükanнем dipte durdu, bakışları aramızda gezindi ve Bristol'a . "Nasıl kırdın?"

Daha kaba olabilirdi. Zaten sorgulamasının nereye varacağına güvenmiyordum.

Bristol, "Düştüm," diye cevap verdi.

Bristol'un kendini idare etmesi konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Büyükanнемin hakaretlerine maruz kalan üçüncü nesil Cartwright'lardan biriydi. Ama bu, bununla başa çıkmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

"Düşün ve iyileşmek için başka kimseyle kalamadın mı?" Büyükanнем de aynı sertlikte sordu.

"Büyükanне," diye tersledim. "Bristol evimde bir misafir, davetimle burada." Sanki *sen değilsin* der gibi kaşlarımı kaldırdım.

Büyükanнем ayağa kalktı ve bana soğuk, değerlendirici bir bakış attı, ben verandanın merdivenlerinin tepesindeyken bana bakmayı başardı.

"Yapmamız gereken

konuş. Özel olarak."

Koltuk değnekleri tahtalara büyükanneme gitmesi gerektiğini söylemek üzereydim.

"Merak etmeyin. Ben de tam içeri

giriyordum." "Bristol-"

"değil." Bana küçük bir gülümseme verdi. "Ben yatak odasına gideyim de siz ikiniz konuşun."

Büyükannem böyle davranacaksa içeride hoş karşılanmayacaktı. Merdivenlerden çıkmadan önce onu karşılamak için aşağı indim.

"Bu çok yersizdi," dedim.

"Hangi doğum gününün farkındasın, değil mi?"

Şu lanet vakıf. Annem, kardeşlerimin ve benim yirmi dokuz yaşından önce evlenmemizi ve en az bir yıl evli kalmamızı şart koşmuştu. Neden kardeşlerimi ve beni evlenmeye teşvik etmesi gerektiğini düşündüğünü bilmiyordum ama yaptığı buydu.

Diğer şart, yani tröstün talepleri karşılanmazsa ne olacağı, Grams'ın canını sıkan şeydi.

"Tabii ki biliyorum, ama bunun için aylar var."

"O zaman burada ne işi var? Senin üzülecek bir kız arkadaşın yok mu?"

"Hayır. Ben teklif ettim." Kız arkadaş kısmını atladım.

"Bilmek zorunda." Grams'in alaycı homurtusu, Bristol'un Grams'in ondan bahsetme şeklini duymadığından emin olmak için neredeyse arkama bakmama neden oluyordu. "Bekâr kalmanı sağlamak için burada ya da seninle evlenip en azından yarısını almaya çalışıyor."

Sesimi alçak tutarak tısladım, "Güven hakkında bir şey bilmiyor. Bunu aile içinde tuttuğumuzu biliyorsun."

Onu bu şekilde incitemezdim. Tüm kardeşlerimin evlendiğini bilmek Yirmi dokuz yaşına gelmeden ailesini beş parasız bırakmak onu kasabanın geri kalanının ona davranışından daha fazla incitecekti. Onların evliliklerinin hepsi gerçek aşkla sonuçlanmıştı ve belki ben de benim için işe yarayacağını ummuştum, ama onların aksine, sırf evlenmiş olmak için evlenme isteği duymuyordum.

Büyükanne başını salladı. "Bilmek zorunda. Aksi takdirde burada olmazdı."

"Onu otlakta dikenli tellere sarılmış ve ölmüş halde buldum. Ölebilirdi. Bunu planladığını mı söylüyorsun?"

Büyükannem yüzünü buruşturdu. "Onu nasıl buldunuz?"

Daisy'yi işaret ettim. "Telefonu bile yoktu büyükanne. Ölüm kalım meselesiydi."

", ama bir Cartwright'ın entrikacı olduğunu düşünmezdim."

"Yani içinde petrol olduğundan şüphelendiğiniz bir araziyi satıp, haklarını elinizde tutmak ve sonra da bundan iki farklı şekilde kâr etmek gibi mi?"

Grams'in ifadesi sertleşti. "Maden haklarını saklamak yaygın bir uygulamadır."

"Cartwright'lar senin en iyi arkadaşlarındı."

"O zaman tüm kasabaya bizim kalpsiz dolandırıcılar olduğumuzu söylememeliydiler."

"Sanki öyleymişsin gibi geliyor."

"Seninkinin hemen yaşadıkları çeyrek arazinin, Gentry'nin babasını dolandıran kadar babanın ailesine ait unutuyorsun."

"Belki, ama bu Bristol'un zamanından önceydi. Hatta babasının bile önceydi." Danny Cartwright'ın böyle olmasına şaşmamak . Kızgınlık ve acıyla beslenerek büyümüştü.

"O hâlâ bir Cartwright. Onun bütün işlerini kim yapıyor?"

"Ben teklif ettim. Teklif ettim." Bristol'un Tucker ve Kiernan'ın maaşları da dahil olmak üzere bana geri ödeyeceği konusunda ısrar ettiği kısmı atladım. Kabul etmedim. Masrafları karşılayabilirdim. O karşılayamazdı.

"Hımm. Babana henüz söylemedin mi?"

Dudaklarımı sıkıca . Ailemden kimseye söylememiştim. Gözlerine bilmiş bir parıltı girdi.

"Eğer önemli bir değilse, neden onu aramıyorsun? Karısını *-kızımı- öldürten* adamın *kızının* seninle kaldığını söyle." Konuşması bittiğinde sesi titriyordu.

"Babam ikisini ayrı tutacak kadar yaşlı." Umarım öyledir, çünkü ben de yıllar önce aynı şeyi yapabilecek yaşta olmalıydım. "Bristol onun babası değil."

"Bunu ciddiye almalısın, Dawson. Annen için değilse bile, benim için. Cenazeden sonra iki ay boyunca bütün gece seninle odanda nasıl oturduğumu hatırlıyor musun? Gentry şirketteki işiyle annenin görevlerini bir arada yürütmeye çalışıyordu. Dört korkmuş ve kederli çocuk. Neleri feda ettiğimi unutmuş görünüyorsun. Neler kaybettiğimi."

Bu süre zarfında büyükanneme sarılmıştım. Bu kadın hayatı boyunca en anaç olanıydı ve bunu benim için, ailenin geri kalanı için yapmıştı, böylece o kabuslarımı yatıştırırken babam biraz uyuyabilecekti. "Unutmadım," diye mırıldandım.

"O zaman babana ne yaptığını söyle." Büyükanne aracının sürücü tarafına gitti. "Yoksa ben söylerim."

Atladı ve uzaklaştı. Daisy yanımda olduğu halde öylece kalakaldım. İçeri girmeden önce arka lambalarının kaybolmasını bekledim.

Bristol hiçbir yerde görünmüyordu. Yatak odasına gittim ama orada değildi.

"Bristol?"

Koridordan bir nesne takırdadı. Ofis kapısı açıktı.

Bristol içeride sağlam bacağının üzerinde dengede duruyor ve bir resim çerçevesi alıyordu.

"Özür dilerim. Sen huzursuz oldum."

Fotoğraf bir aile fotoğrafıydı. Annem ölmeden önce çektiğimiz son fotoğraf. Masamda saklıyordum.

Annemin evden getirdiği basit dikdörtgen masanın etrafından dolaşım. Billings bir öğleden sonra toplandı ve bir çekmeceyi açtı. Arkada, atmaya ya da paketlemeye cesaret edemediğim çerçeveli bir fotoğraf vardı.

Onu uzattım.

Bristol onu aldı ve nefesi kesildi. Resim Bristol altı yaşındayken annesiyle çekilmişti. Annem Bristol'un saçlarını atkuyruğu yapmış ve benden fotoğrafını çekmemi istemişti. Resim ne kadar yamuk çıkarsa çıksın annemin fotoğraf makinesini kullanmaktan gurur duymuştum. İki kız da gülümsüyordu. Bristol'u hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Parmağını dudaklarına bastırdı ve gözlerinde nem parıldadı. "I . . . Ben ... yapamam."

Resmi yere bıraktı, kenara koyduğu koltuk değneğini kaptı ve dışarı fırladı.

"Bristol?"

"Ofisinize , özür dilerim." Sesi kalındı.

Ağlıyor muydu?

"Bristol." Lanet koltuk değnekleriyle çok hızlıydı. Ona yetiştim ama kolunu tutup dengesini bozmak istemedim. "Bristol."

Yatak odamın önünde aniden durdu ve neredeyse ona çarpıyordum. "Orada onunla oynadığımı hatırlıyorum. Bu yüzden içeri girdim. Bu bir hataydı."

"Bir de bana sor."

Hâlâ bana bakmıyordu. "Ne hakkında?"

"Sen ve annem. Siz ikiniz orada ne yaptınız?"

Yatağa doğru ilerledi ve oturmak için dönmeden önce gözlerini ovuşturdu. Koltuk değneklerini bir kenara bırakarak, ayakları yataktan sarkacak şekilde arkasına yaslandı. Alçısının birkaç hafta içinde çıkarılması gerekiyordu. Ona kontrolden geçip geçmeyeceğini sormuştum ama beni başından savmıştı.

"Kitapları dengelerken masanın diğer tarafında resim yapmama izin verirdi. Ona çiftliği yönetmekle ilgili sorular sorardım, o da benimle konuşurdu. Sanki bir yetişkinmişim gibi. Saygıyla. Asla bağırmaıdı."

Homurdandım. "Sana hiç bağırmaıdı. Dört yaramaz çocuk farklıydı." Kapıyı ittim ve yatakta onun oturdum. "O bir Bizde de böyleydi. Bize bebek gibi davranılmadı. Aiden'in on beş yaşından beri yaşlı bir adam olmasının nedeninin bu olup olmadığını hep merak etmişimdir."

"O değil."

"O da öyle. Adam ciddi. Kate'in nasıl yapacağını bildiğini sanmıyorum Kışındaki sopayı çıkarın ama onun vahşi tarafını görmek istediğini garanti edebilirim."

"Hayır!" Bristol skandal bir bilgi vermişim gibi konuştu. "Kate olabildiğince kuralcıdır."

"Bence orada saklı vahşi bir çocuk var. olmalı, yoksa bu üzücü bir evlilik olur."

"Ama bu kudretli Aiden King. Okulda bir tanrı gibiydi." Onu dürttüm. "Kardeşimin seksi olduğunu mu söylüyorsun?"

Bana gözlerini devirdi. Artık kuruydular ve benim amacım da buydu. Yeterince üzüntü yaşamıştı. "Hepiniz ne kadar yakışıklı olduğunuzu çok iyi biliyorsunuz."

Bir dirseğimin üzerine yaslandım ve yüzümü ona döndüm. "Hayır, bunların hepsi benim için yeni. Bana daha fazlasını anlat."

Beni itti ama ben onun yan tarafını gıdıkladım. Bir kahkaha patlattı ve uzaklaştı.

"Bristol Jane Cartwright. Gıdıklanıyor musun?"

Gevşek saç tellerini yüzünden uzaklaştırdı. "Göbek adımı hatırlıyor musun, Dawson Preston King?"

"Benimkini nasıl hatırlıyorsun?"

"Annen ben bunu yeterince söyledi."

Konuşmanın tekrar melankolik bir hal almasını engellemek için etrafımda döndüm. "Sorudan kaçıyorsun. Gıdıklanıyorsun."

"Değilim."

Elimi uzattım ve o da tokatla uzaklaştırdı. Oh, bu sahip olmak için iyi bir bilgiydi. "Sorun nedir? Gıdıklanmadığını sanıyordum."

Ağzı isyankâr bir çizgi oluşturdu.

"Demek ?" Tekrar denedim ve yine tokatla uzaklaştırdı.

"Kes şunu." Güldü.

Elini tuttum ve onu kendime doğru çektim. Bana doğru yuvarlandı ve kendini göğsümde yakaladı. Yanımdaydı, gövdesi üzerimdeydi ve pembe dudakları benimkilere yakındı.

Bakışlarım yüzünü okşadı. "Benimle konuşma şeklini seviyorum."

Kaşlarının arasında hoş bir çizgi oluştu. "Seninle nasıl konuşabilirim?"

"Bana ne düşündüğünü söyle."

"Yapana kadar başımın

etini yiyorsun." "Ben

böyle ekiciyim."

Sırtı ve ben onun güzelliğine kapıldım. Her gün hayatta kalmanın stresi gitmişti ve gülümseme ve glmek gibi şeyleri yapmakta özgürdü.

Yanağını avuçladım, sıcak teni hayal ettiğim kadar yumuşaktı. "Bristol."

"Dawson?" Sesi benim hissettiğim kadar tereddtlyd.

Eli göğsümde gezindi, sonra parmakları gmleğimde sıkıştı.

Alıyla hareket etmesi engellenmişti ya da onu üzerime rtmştm.

Son dört haftadaki konuşmalarımızı hatırladım. İnsanlar ona bok gibi davranıyordu. Birlikte olduğu adamlar seksten başka bir şey istemiyordu ve Marshall mesajlarında kontrolü bir pislik gibi konuşuyordu. Bristol benim misafirimdi. Benim için hızlı bir sikişten başka bir şey olmadığını düşünmesini istemiyordum. İstiyordum. Aramızdaki bu kimyanın eski bir arkadaşlıktan mı yoksa Bristol'un ona yardım ettiğim için bana borçlu olduğunu düşünmesinden mi kaynaklandığını bilmek istiyordum.

Belirsizlik parlak gözlerini aydınlattı. Onları bir daha asla gölgelerle dolu görmek istemiyordum. Onu pmiyordum.

iftliğimin yarısına bahse girerim ki, bunun kendisinde bir olduğu için olduğunu düşündü.

Onu her şeyden çok istediğimi ama ciddi olduğumu anlaması için ağırdan almak istediğimi söylemenin kibar bir yolunu bulamadan, beni geri itti.

Yanakları kızarmıştı ama gözleri arzuyla parlamıyordu. Kızgındı.

"Beni gıdıklama."

"Sen izin verene kadar olmaz," diye kabul ettim.

Gözlerinden öfke aktı ve . "Kendinizi çok büyük görüyorsunuz, Kral."

"Buna güven denir. Benden bunu yapmamı çok isteyeceksin."

Başparmağım ve parmaklarımla çenesini kavradım ve tenini okşamaktan kendimi alamadım. "Seni gıdıklamaktan fazlasını yapmak istediğimden şüphen olmasın ama daha önce çıktığın erkekler gibi olmadığımı kanıtlamam . Ve ben de soyadı her neyse Marshall gibi değilim."

Sanki bir işaretmiş gibi, komodinin üzerindeki telefonu çaldı.

"Moe." "Ne?"

"Marshall'ın soyadı Moe. O bir avukat."

"O bir ." Dudakları kıpırdadı ama ben ısrar ettim. "Ciddiyim. Bana bir şans vermeye karar versen de vermesen de daha iyisini hak ediyorsun."

Minnettar bir gülümseme ve onun minnettarlığını bekliyorsam, daha iyi bilmeliydim. "Ne oluyor, Dawson? Zavallı yaşlı bana daha fazla dünyevi bilgelik vermek ister misin?" Telefonunu kaptı ve cevap verirken doğrudan bana baktı. "Evet?"

Acı bana çarptı. Doğru şeyi yapmak istedim. daha önce hiç davranılmadığı gibi davranmak istedim ve o pisliğin çağrısına cevap mı verdi?

Sesi yumuşayıp savunmaya geçtiğinde ayağa kalktım ve hışımınla mutfığa girdim. Lanet olası Marshall. Bir ilişkinin ilk ipuçlarını örmek yerine, onu doğrudan Marshall'a itmiştim.

CHAPTER 4

Bristol

DAWSON geçen hafta çiftliğim hakkında beni bilgilendirmekten bir şey yapmamıştı. Ben de zamanımı onun odasında, ücretsiz Wi-Fi'den faydalanarak ve dizi izleyerek geçirdim. Bir hafta sonra bu alçıyı çıkaracaktım. Sonra eve dönebilirdim.

Evi ve bacağım iyileşene kadar bir ya da iki ay daha karavanda uyumanın nasıl bir şey olacağını düşündükçe boğazıma bir şeyler düğümleniyordu. Karavan umurumda değildi. Küçüktü ama temizdi.

Karavan temiz olmaktan o kadar uzaktı ki başka bir posta kodunda olmalıydı.

Oraya tekrar gireceğimi düşündükçe midem bulanıyordu. Babam kötüleştikçe yaşam koşulları da kötüleşiyordu, ta ki çöpü dışarı çıkarmayı, bulaşıkları yıkamayı ya da arkasını toplamayı bırakana kadar. Bir lavabo tıkanıp ve onu kullanmayı bıraktı. Çamaşır makinesi mi bozuldu? O zaman temiz giysiye ihtiyacı yoktu.

geleni yapmıştım. Kendinden geçtiğinde ve çocukmuş gibi arkasını toplamayı bırakmam için bana bağırmadığında çöpleri gizlice dışarı attım. Lavabo tıkanıklıklarının nasıl açılacağını ve çamaşır makinelerinin nasıl tamir edileceğini araştırdım. Karavandaki pek çok aleti topallaya topallaya kullanıyordum.

Başka bir insanın dışkısını silmek anlamına gelse bile, banyoyu temiz ve tıkanmamış tutmak.

Ürperdim.

Dağınıklıkla başa çıkmak zor olmuştu. Koku anılarımda kaldı. Basit bir düşünce bile genzimde insan kokusu uyandırıyor. Banyoyu kullandıktan ya da duş aldıktan sonra, günün geri kalanında pis koku devam ediyordu. Bir ya da iki yük için yeterli çeyreklik toplayabildiğimde giysilerimi kasabada yıkardım.

Yani evet. Oraya geri döneceğim. İhtişam içinde yaşadıkdan sonra, geldiğim lağıma geri dönerdim.

Daha iyisini hak ediyorsun.

kasabada başka birinin de böyle düşünmesi sevindirici olmalıydı ama aşılayıcıydı. Sanki benden daha iyi biliyormuş gibi bana çocuk eldivenleriyle davranıyordu. İkimiz de bu küçük kasabada sıkışıp kalmış ve aynı randevu havuzunda debelenip durmuştuk. Hayat parayla farklıydı.

"Daha iyisini" karşılayabilirdi. Soyadı King olduğu için ona daha fazlası verilmişti. Tek kuruş almadan ve soyadı Cartwright olmadan "daha iyisini" almak zordu.

Telefonum çaldı. Marshall. Yine. Cevap vermek onu güçlendirmişti. Öncekinden daha çok aradı. Ve ben de onu daha önce olduğu gibi görmezden geldim.

O kadar özür diledi ki, mesajlaşırken yaralandığımı bilmediğini, yoksa hemen geleceğini söyledi.

O bir avukattı. Aklım buna takıldı. Kendi evi, iyi bir işi vardı, üniversiteye ve hukuk fakültesine gitmişti. Böyle bir adam benimle çıkmıştı.

Dawson King neredeyse beni öpüyordu.

Daha iyisini hak ediyorsun.

Marshall şimdiye kadar çıktığım herkesten daha iyiydi. Ama geceleri benimle aptalca filmler izlemiyordu. Evde bir köpekten nefret edeceğini bilmek için ona sormama gerek yoktu. Yemekleri iyiydi. Benimkinden daha lezzetliydi ama Dawson'ın hazırladığı tabaktaki cennet gibisi yoktu.

Siktiğimin peynirli köfteleri.

Topallayarak çıktım. Koltuk değnekleriyle bir hafta daha. Sonra eve gidebilirdim.

Sığırları beslemek ve ekipmanları tamir etmek konusunda ne yapacağımı bildiğim anlamına gelmiyordu. İki ay içinde sığırları çalıştırmak zorunda kalacaktım. Hangi yardımla?

Babamın birini işe almak için kullandığı yöntem Miles City'de yol kenarında otostop çeken bir adamı almaktı. Gerisini barda bulurdu ve eğer King's Creek'e giderken onu bıçaklamazlarsa, o zaman güvenilir olmalıydı.

Eğer yardım iyi ise, bir ya da iki gün çalıştıktan sonra koşarak giderlerdi. Babamın için iki kırık dökük karavanı vardı. Biz sığırlarla çalışırken ben kulübede olurdum. Ama yardımcılar, bu işi yapabileceklerini anladıklarında çok çalıştıkları için para alamazlarsa giderlerdi ve ben de onları suçlayamazdım.

Verandaya çıktım ve salıncağa oturdum. Emilia Boyd yine gelip beni sorguya çekecek miydi? Kıymetli torununun benim gibi kirli bir kıza aşık olmasından bu kadar mı korkuyordu? Torununu kirletemez miydi? Cartwright ile kan bağı var.

Her neyse. O bir yalancı ve dolandırıcıydı. Kocası da öyleydi. Bu konuda büyükannemle büyükbabama inanmıştım. Tıpkı karavanın bulunduğu araziye almak için Gentry'nin ailesine kazık attıklarına inandığım gibi.

Onların da durum aynı mıydı? Emilia, DB ve Gentry'nin ailesi iyi bir hayat sürerken, benim büyükannem ve büyükbabam başlarını sokacak bir evi zar zor karşılayabiliyorlar mıydı?

Bir motor dikkatimi çekti. Tucker ve Kiernan evin en uzağındaki dükkânda çalışıyorlardı. Muhtemelen ekipmanları hazırlıyorlardı. silajlık mısır ekerdim. Bir gün o noktaya geleceğim. Kendi mısırimin bir kısmını ektim ve hasat ettim, ama kötü bir hava olayı yüzünden mahvoldum. Ama bir gün öyle bir noktaya geleceğim ki, inekleri hasta edebilecek boktan yemler almak zorunda kalmayacağım.

Her seferinde bir mevsim. Neredeyse yaz gelmişti. Sığırlar, vadinin olduğu yer hariç, uzaktaki otlaklara . Onlar otlardı ve ben de Çitin yönünü değiştir.

Ugh. Boktan bir arazide yorucu bir iş olacaktı. Ama yapılması gerekiyordu. Kullanılmayan petrol kuyuları zaten çok fazla iyi otlak alanı kaplıyordu.

Kamyonet geldi. Dawson. Arkasından tanıdık bir araba gelirken kaşlarımı çattım.

Kalp atışlarım hızlandı. Marshall mı?

Ayakta durabilirdim ama beni merdivenlerden aşağı topallayarak inerken görmesini istemedim. Ama eve yaklaşmasını da istemiyordum. Nedenini bilmiyordum.

Hayır, biliyordum. Dawson'ın evi benim sığınağım olmuştu. Benim fantezim. Çitlerin diğer tarafında beni nelerin beklediğini unutabiliyordum. Marshall'ın etrafında olmak bu fanteziyi patlatıyor, bana sosyal merdivende karşılaştığım herkesten daha aşağıda olduğumu hatırlatıyordu.

Dawson evin önüne park etti. kapısını çarptı ve kamyonetin kasasının etrafında dolanırken gözüme takıldı. Kestane rengi sert bir parıltı vardı ama arkasındaki güç bana yönelik değildi.

Marshall dışarı çıktı, evi incelerken yüzü allak bullak olmuştu. Bakışları üzerime dikildiğinde nefesimi tuttum.

Dawson'ın sert kabullenişinin aksine, Marshall'ın gözlerinde bastırılmış bir öfke vardı.

"Bristol, bu da ne?" Parlak arabasının yanına gelirken kollarını uzattı. Toprak yolların Lexus'unu toz içinde bırakmasına çok kızmıştı. "Senin evindeydin ve ona rastladım." Başparmağını Dawson'a doğru salladı ve "o" kelimesinden küçümseme damladı.

"Burada ne yapıyorsun, Marshall?" Sadece King's Creek'te değil, evimde de mi? Ve şimdi de Dawson'ın evinde?

Bana *aptal mısın sen* bakışı attı. "Senin için endişelendim ve Crenshaw'ın ifadesini bitirir bitirmez hemen geldim."

Aceleyle gelmemişti. Gelmesini beklemiyordum ama lanet olsun. Gerçekten de düşük öncelikli biriydim. Onunla aylar önce tanıştığımda Crenshaw davasını almakla övünüyordu. Acil değildi. "Sana iyi olduğumu söyledim. Haftalardır iyiyim."

"Telefonlarıma cevap vermiyordun ve mesajlarımla çoğunu görmezden geliyordun, yoksa daha erken gelirdim."

Yani sakatlanmam benim suçumdu ve beni kontrol etmek için telefonundan öteye gidemiyordu? Neredeyse canıma tak etmişti ama gerekçesine karşı çıkmadan da edemedim. Ne de olsa o bir avukattı ve benden önce ifade vermişti. "King's Creek'e gelmek için zaman ayırmadan önce sesimi duyana kadar beklediniz mi?"

"Kazadan sonra beni dışladıktan sonra mı? Kapıyı suratıma çarpacağını düşünmüştüm." Merdivenleri hızla çıkarken kravatını gevşetti ve durdu.

"Bana komşunla kaldığını söylememiştin. Ondan nefret ettiğini sanıyordum."

"Beni donmuş bir otlaktan çıkaran, atımı ve köpeğimi geri getiren ve sonra beni hastaneye götüreren bir adamdan nefret etmek zor."

Marshall, "Atın da itin de canı cehenneme," diye tersleyince irkildim.

"Seni hastaneye götürmeden önce vakit kaybetmemeliydi." Daha da yaklaştı.

"Beş hafta boyunca onunla birlikte miydin?"

Ayak sesleri merdivenlere çarptı. Dawson sessiz kalmıştı ama giderek yaklaşıyordu ve buna minnettardım. Marshall'ın mesajlarından sonra biraz kızgındım. Bucket ve Daisy'yi terk etmiş olabilirdi.

Ben de onun beni terk edeceğini düşünmüştüm.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Marshall'ı yeterince görmezden gelmişim.

Umduğumdan daha iyi olabileceğine dair az da olsa iyimserliğim vardı. Kağıt üzerinde iyi biriydi. Gerçekte ise kontrolcü bir pislikti ve onunla kalmak beni son birkaç yıldır olduğu gibi mutsuz edecekti. "Bu seni neden ilgilendiriyor anlamıyorum."

"Bristol, sen benim işimsin."

"Bir dakikanı daha harcayamayacağın kadar nankör, bencil ve cahil olduğumu sanıyordum. Nasıl ifade ettin? 'Sadece duyarsız, umursamaz bir nankör ailemi Miles City'den iki kez getirtebilir. "

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Haklı olarak üzgündüm ve yaralandığımı bilmiyordum. Hadi, gidelim."

Kolumu tutmak için eğilmişti ki dirseğimi çekerek yolundan çekildim. "Dokunma bana."

"Ne oluyor-" Omzunun üzerinden Dawson'ın birkaç adım ötede durduğu yere baktı. Marshall başını bana doğru çevirdi. "Onu beceriyor musun? Bu yüzden mi?"

"Evet, Marshall. Bütün gece ve gündüz," dedim alaycı bir tavırla. "Burada verandada, kamyonetinin kasasında ve evinin her odasında yaptık. Ki bunların hiçbirini seni ilgilendirmez. ilgilendirmez."

"Onu başından beri beceriyor muydun?" Başını salladı. "Bilmem gerekirdi."

Kaşlarım havaya kalktı. "Birdenbire karakterim sorgulanmaya mı başladı? Sana hiç sesimi yükseltmedim. Sana hiç küfretmedim. Seni toplum içinde hiç aşağılamadım. Seni aldattım mı? Git kendini becer, Marshall. Bunu yaparken de güzel bir şeyler giy. Ailenin utanmasını istemem."

Marshall geri çekildi. Dangalak güç hareketlerinden biri olan kravatını sıktı ve ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Değersiz bir pislikten başka bir şey değilsin."

". " Dawson adım öne çıkarak benimle eski sevgilimin arasına girdi. "Mülkümünden defol git."

"Dinle, seni parça-"

Dawson telefonunu çıkardı. "Bak dostum. Avukat olduğunu anlıyorum. Sana vurmamamın tek sebebi bu. Senin gibi pislikler zedelenmiş bir ego için dava açarlar. Ama yapacağım şey polisi aramak ve mülkümde yaralı bir kadını taciz eden bir adamı ihbar etmek. Eminim Bristol onlara senin buraya geldiklerinde mesajlar."

Marshall bir adım geri çekildi. Burnunu çekti ve kravatını tekrar düzeltti. Sonra öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi dönüp arabasına doğru yürüdü.

Arabasına binmeden önce bağırdı, "Zaman kaybıydın, Bristol!" Sonra bindi ve üç noktalı sıkı bir dönüşle çakılları tekmeledi ve hızla uzaklaştı. Bir anda, toz bulutundan başka hiçbir şey onun burada olduğunu göstermedi.

Nefesimi içime çektim. Bana pek çok isim takılmıştı. Marshall'ın mesajlarından gelenler en yaratıcı olanlarıydı - neredeyse hakaret gibi hissettirmiyorlardı, kesinlikle birlikte büyüdüklerim değillerdi. Ama zaman kaybı olmak? Bu beni çok etkiledi.

Koltuk değneklerimi aldım ve ayağa kalktım. Dawson yardım etmek için can atıyormuş gibi yaklaştı ama bunu kolunu koparıp onu döveceğimi biliyordu. Gururum yeterince darbe almıştı.

Evde, yatak odasına gidene kadar bırakmadım.

"Bristol." Dawson'ın sesi yumuşaktı, söyleyeceklerini umursamayacağıma dair erken bir uyarı gibiydi.

"Bana bırak."

"Evet, onu bulduğumda Marshall kapınıza vuruyordu. Sanırım mandalı kırmış olabilir."

Koltuk değneklerimin üzerine çöktüm. Bugün daha ne kadar var?

"Seninle oraya gelebilirim," dedi. "Karavan konusunda nasıl olduğunu biliyorum ama oraya gittiğimizde kontrol edebiliriz. Böylece neye geri döneceğini bilirsin. Geri dönmek zorunda olduğundan değil, çünkü bir süre yürüyen bir alçada olabilirsin."

Sesi göğsümün etrafındaki mendeneyi hafifletti. "Dawson Preston King, saçmalıyor musun?"

"Olabilir. Bana güzel bir şeyler giymemi ve gidip kendimi becermemi söylemeni istemiyorum."

Bir boğulurken homurdandım. "Muhtemelen bunu zaten yapıyordur."

"Bir hatırlatma her zaman iyidir." Aramızdaki hava ağırlaştı.

"Yapabilirim

her zaman gidip kapıyı kontrol et."

Ah, lanet olsun. Eğer kapı kırılıp açılmış olsaydı, Dawson pisliği görecekti. Gururumun derisi zaten yüzülmüştü. En azından onu dış etkenlere maruz bırakabilirdim.

Dawson beni öpmeyi düşünebilirdi ama hayatımın nasıl olduğunu kendi gözleriyle görüp kokladıktan sonra daha iyisini hak eden kişinin *kendisi* olduğunu anlayacaktı.

Dawson

Tanrım, koku.

Zorla öğürdüm. Bir çiftlik işletirken, birçok kokuyla karşılaştım. tatsızdı. Kokuşmuş. Hatta çürümüş. Ama bu beni içgüdüsel düzeyde rahatsız eden bir kokuydu. Bu şişmiş bir inek leşinden gelmiyordu. Bu bir insanın *evinden* geliyordu.

Bristol merdivenlerin dibinde arkamda asılı duruyordu, kollarını kendine sarmıştı. Geri dönmek istememesine şaşmamalı.

"Ben karavanda kalıyorum." Güçlü görünmeye çalışıyordu ama kırılganlığı üzerimizdeki mavi gökyüzü kadar açıktı. "Buradaki banyoyu kullanmak zorundayım. Orası temiz olmalı ama eminim beş hafta boyunca kapalı kalmak kokuyu daha da kötüleştirmiştir."

"Kulübede yaşamana şaşmamalı." İçeri giremedim. Sadece kırıldığından emin olmak için karavanın kapısını itmiştim ve kapı açılarak Bristol benim evimdeyken marine edilen her şeyi burnuma çarpmıştı.

"Nereden biliyorsun?"

"Tucker odun yığının ve bahçeyi gördü." Sırtımı karavana dayadım. Bu bakan daha temiz hava var. "Bundan bahsedecektim ama bahçeyi ve Bucket için çitle çevrili alanı senin yaptığını düşündüm."

"Babam öldükten sonra hepsini temizlemeliydim."

Öldüğünden beri sadece birkaç ay geçmişti. O ? Danny Cartwright yokmuş gibi davranmaya alışmışım ama onun babasıydı. Babasını kaybetmişti.

Kahretsin, babamı kaybetseydim kafam nasıl olurdu?

Kapıyı arkamda açık bırakarak merdivenlerden aşağı indim. Bu Buranın alabileceği tüm havaya ihtiyacı vardı. "Bristol, bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Kaşlarının arasında bir çatık oluştu. "Bunu başka kim yapabilir ki?"

Yürek parçalayacak kadar yalnızdı. Hayatı boyunca yalnızdı. Annesinin hayatta olduğu ve onu kendi çocuğu gibi kabul ettiği zamanlar hariç.

"Ben buradayım. Yardım edebilirim. Ben ve çocuklar bunu yapabiliriz.
Şimdi ya da başka bir zaman.

Keder için bir zaman çizelgesi yoktur."

Gözlerini kırptırdı. Kahretsin, bunlar
gözyaşları mıydı? Bu kadın.

Onu kucağıma aldım. Koltuk değneklerini koltuklarının altında tuttu ve bana doğru eğildi. Kazağım küçük bir hıçkırığı bastırdı. Daha da sarktı. Ona daha sıkı sarıldım. Ve o sadece ağladı.

Kaç dakika geçtiğini bilmiyordum. Ona sonsuza kadar sarılabiliyordum ama aynı zamanda onu de istiyordum. Bristol'un hayatında daha fazla neşeye ihtiyacı .

Sertleşti ve geri çekildi ama uzaklaşmasına izin vermedim. Eşofmanının koluyla gözlerini silerken ve burnunu çekerken bana bakmadı. "İçeri girip kontrol etmeliyim."

"Ben yaparım. Tek yapmamız gereken boruların donmadığından ve yangın tehlikesi olmadığından emin olmak."

"Her yer çıra gibi."

"Ne kadar zamandır karavanda yaşıyorsun?" "Son beş yıldır falan."

Bahçenin etrafına baktım. Karavan evinin ve üç karavanın -iki karavan ve Bristol'un yaşadığı karavan- yanı sıra eskimiş bir ahır vardı. Ahırın yanında aynı derecede kırık dökük bir traktör, dört tekerlekli bir araç ve yan yana duran bir ATV vardı. Düzenlemede Bristol'un çalışmalarını görebiliyordum.

Kampçılar ve karavan eşit aralıklarla yerleştirilmişti. Danny'nin çoğu zaman kullandığı paslanmış pikap karavanın yanına paralel olarak park edilmişti. Traktörler ve ATV de garajın yanında düzgün bir sıra halinde park edilmişti.

Her eşya göze batıyordu ama mümkün olan en kare şekilde düzenlenmişti.

Karavana girseydim, karavandan gece gündüz farklı olurdu. "Ne zamandır kulübede yaşıyorsun?"

Omuz silkti, hâlâ bana bakmıyordu ama gözlerini kısarak eski av kulübesinin birkaç tepenin arasında, sessiz petrol kuyularından çok da uzak olmayan bir yerde olduğu uzaklara bakıyordu. "Ben de aynı zamanlarda tamir etmeye başladım, ama Pop eve daha az arzu edilen işçilerinden birini getirene kadar orada yaşamaya başlamadım." Burnunu kırptırdı. "Sanırım sonunda seks suçlusu olarak kayıt yaptırmadığı için tutuklandı."

"Tanrım, Bristol. Silahın var mıydı?"

"Kulübede bir tüfek ve karavanda da bir av tüfeği var." O kadar açık söyledi ki rahatsız ediciydi. Bir çiftçi için tüfek ya da av tüfeği bulundurmamak sağduyulu bir davranıştı. Çakallar ya da kurtlar buzağılarımızın peşinde. Kuduz kokarcalar evin tozunu alırdı. Porsuklar bizi attan düşürebilirdi. Ama Bristol için silahlı olmak özel hayatının bir parçasıydı. Arazisini ve onu da alacak adamlardan korunmak için.

Lanet Danny. Ama bunu söyleyemezdim. Babasını özlediği için hüngür ağladıktan sonra . "Baban senin için endişelenmiyor muydu?"

Bir omzunu kaldırdı. "Onun yanına yapışmıştım. Bana ulaşmak için onu geçmeleri gerekirdi. Bazen şans eseri olmadığımı düşünüyorum."

İfadesinde korku kalıntıları vardı. Güvenliği için korkarak kaç gece uyanık kalmıştı? Sonunun annem gibi ya da daha kötü olacağından mı endişeleniyordu?

"Bunu sana nasıl yapmaya devam edebildiğini anlamıyorum." Danny'nin annemin ölümündeki sorumluluğunu affedemiyordum ve şimdi buna Bristol'a yaptıklarını da ekleyebilirdim.

"O kadar da kötü değildi. Herkese nasıl göründüğünü biliyorum ve evet, benim için de zor biriydi. Ama bana kitap okurdu ve her şeyi yapardı. sesler. *Üç Küçük Domuzcuk* bizim favorimizdi." Bu anı bir gülümsemeye yol açtı. "Ve ne zaman otobüsten inip ağlayarak odama koşsam, o geceyi fıstık ezmesi ve jöle gecesi ilan ederdi ve televizyonun önünde yemek yer, birlikte haberleri izlerdik."

Karavanın üzerinde gezinen sulu bakışları, hayatının karmaşıklığının bir kanıtıydı. Sevdği ve yasını tuttuğu zehirli bir baba. Bugün yeterince zor geçmişti. Gerisini ben hallederim.

Ben karavanı kontrol ederken o burada durmaktan hoşlanmayacaktı, bu yüzden karavanını işaret ettim. "Sen karavan görevini üstlenmek ister misin, ben de karavana bakayım?"

Yeşil gözleri anlayışla parlıyordu. Ne yaptığımı biliyordu ve bunu takdir ediyordu. "Tamam."

Sinirlerimi ve koku alma duyularımı çelikleştirdim ve içeri girdim.

Tanrım, koku. Eskimiş idrar kokusu en güçlü olanıydı. Danny uyurken altına mı işliyordu, yoksa uyanık ve sarhoşken mi? Halı keçeleşmiş ve yıpranmıştı. Hiçbir şampuan kurtaramazdı. Duvarlarda Sarı bir renk ve her yerinde sinek pisliği var. Pencere de öyle.

Bristol'un temizlemediği beş yıl. Danny'nin başına gelen buydu.

Çamaşır makinesinin yıkayamayacağı kadar yıpranmış giysi yığınlarının arasından parmak uçlarımla geçerken acıma duygusu göğsümün derinliklerine kadar işledi. Çöplerin en kötüsü temizlenmişti ve bulaşıkları yıkaması gereken kişi Bristol olmalıydı ama babasının pisliğine ayak uydurmakta zorlanmıştı. Tahminimce ona izin vermezdi. Cartwright'ların sahip olduğu tek şey gururdu.

Ama olsun. yaşamak mı? Bu normal değildi. Aklı başında biri böyle yaşamazdı. Kokuyu, pisliği ve pisliği görmezden gelmek ve - lavabonun giderinden çıkan birkaç meyve sineğini el sallayarak uzaklaştırmak. Danny Cartwright hastaydı. Alkolikti ama bu hem bir hastalık hem de bir semptomdu.

Lavabonun altını kontrol ettim, oldukça düzenli olmasına şaşırdım. Ama karavanın dolaplarını dolduran çok fazla temizlik ürünü de yoktu.

Banyoya giderken çamaşırhanenin önünden geçtim. Kurutucunun üstünde sabun ve yumuşatıcı için yeterince yer açılmıştı. Bristol'un . Banyo ilk tam nefesimi alabildiğim yerd. Lekeli döşemelerde ve beyaz badanalı duvarlarda koku vardı ama her şey olabildiğince iyi temizlenmişti. Lavabodaki porselen yontulmuştu, küvet de aynı şekilde. Tuvalette kirlenmeden kaynaklanan lekeler vardı. insanlar ve sert kuyu suyu, ancak hemen ardından biyolojik tehlike duşu almak istemeden kullanılabilecek kadar temizdi.

Bristol buraya gelmek için karavanın geri kalanına cesaret mi etti? Enerjisini bu alanı yaşanabilir kılmak için kullanmıştı ama geri kalanı, babasının ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra yüzleşmesi için çok fazlaydı.

Ben ve tüm kasaba bir avuç pisliktik.

Danny Cartwright'ın kimsenin yardımını kabul etmemiş olabileceğini anlıyorum. Nazik teklifleri büyük hakaretlere dönüştürebilirdi. Ama Bristol daha bir çocukken onunla birlikte silinip gitmişti. Bir yetişkin olarak kimse ona bir şans vermedi. Sadece hayatını yaşamak için her gün ne kadar stres altında olduğunu kimse anlamıyordu.

Yeterince görmüştüm. Karavan bu dayanmıştı, birkaç gün daha bekleyebilirdi Onunla sonra ilgilenirdim.

Dışarıda, temiz havayı birkaç ciğerime çektim. Geride bıraktıklarımdan sonra inek ve gübre kokusu beni rahatlatmıştı. Bristol hâlâ karavanın içindeydi.

Aceleyle bahçeyi geçtim. Bir yanım onun nasıl yaşadığını merak ediyordu, diğer yanım ise onu tekrar kucağıma almak istiyordu.

Karavanın kapısının gıcirtısı avlunun sessizliğini ve uzaktan gelen sığır böğürmelerini bozdu. Bristol karavanının koltuğuna oturdu ve dışarı baktı Babasının evine bakan pencere. Karavanın içi beklediğim gibiydi. Temizdi. Tezgâhların üzerinde sıralanmış mumlardan gelen yumuşak bir çiçek kokusu vardı. Hiçbiri yakılmamıştı ama kokuları mekânı aydınlatmaya yetiyordu. Ve ben

Onları ucuza aldığından eminim.

Karavan birkaç on . İç mekanın ahşap aksanları koyu kahverengiydi, ama Bristol birkaç kırlent ve indirim kutularında beş dolara gördüğüm gibi birkaç ekose battaniyeyle alanı aydınlatmıştı. Hem dekorasyon amaçlı hem de kullanışlıydılar.

"Kötü, değil mi?" diye sordu.

"Daha kötüsü de olabilirdi." Bristol'un çabaları olmasaydı nasıl olurdu diye düşününce ürperdim.

Kollarını kavuşturmuş ve bakışları bahçenin karşısındaki karavana takılmış bir halde birkaç dakika sessizlik oldu. "Sanırım bir saniye vermeyi düşündü Bir bağımlıya şans vermek asla yanlış bir karar değildi. Bu durum onu defalarca kışından ısırdı ama onlarda kendini ne kadar gördüğünü merak etmeden duramıyorum. En büyük sorun, işe aldığı bu adamların hiçbir zaman iyileşme sürecinde olmaması ya da iyileşmeye çalışmamasıydı."

Tıpkı babası gibi.

"Bütün bu nüfus ..." Nefesini içine çekti ve arkasındaki diğer iki kampçının oturduğu yeri işaret etti. "Pop'un eve getirdiği insanlar da benzer şekilde yaşıyordu. Bazı günler, ahırda yaptığımdan daha fazla bok küremişim gibi hissediyordum. Ama yine de. İnsanlar böyle yaşıyor. 'Normal toplumun' radarının altında uçuyorlar. " Tırnak işareti kullandı. "Yardımlı yaşama uygun değiller ve uygun olsalar bile zaten yardımı kabul etmezler.

Onlar kendi yasal vasileri ve geri kalanımızın yapabileceği fazla bir şey yok."

Onların vasisi olmak dışında, ama bu yasal ve duygusal bir durumdu.

-Çok az kişinin göze alabileceği bir savaş. "Baban hastaydı."

Kadın homurdandı. "Bir terapistle birkaç seansa gidip iyileşecek gibi değildi. Ben gençken pamuk ipliğine bağlıydı. Yirmi yıl daha eklersek muhtemelen yüz yıl terapiye ihtiyacı olurdu." Başını iki yana salladı.

"Yalnızdım. Yapabileceğim bir şey yoktu ama onun yanında olan tek kişi bendim ve dünyanın geri kalanı bu yüzden benden nefret ediyordu."

ince minderlere uzandım. "İnsanlar için doğru yolu seçmek çok kolay. Ben suçluyum. Özür dilerim."

"Keşke daha fazlasını yapabilseydim. Yardım etmenin bir yolunu bulabilseydim." Bana bakmak için başını eğdi. Işık saçlarının bakır tellerini yakalamış, onları bir bahar güneşinin doğuşu rengine büründürmüştü. "Onun hakkında aşikâr olandan biraz daha fazlasını öğrenmek için zaman ayıran tek kişi sensin."

Suçluluk duygusu işledi. Danny'nin son yıllarında ona yardım etmek yeterince erken olmamıştı.

"Bir gün geçirdin," dedim sessizce.

Şaşırdı. "Marshall'ın daha çıkmıyorken benden ayrılmasını mı kastediyorsun, çünkü o zaten benden ayrılmıştı?"

"Temelli uzak durduğu sürece." Arkama yaslandım, rahat olmaya çalıştım. Sinirlerim, gürültülü bir kardeşlik partisi gibi içimi yaktı. Ne be? Kadınların yanında gergin olmazdım. Ama Bristol diğer kadınlar gibi değildi. "İzin ver seni dışarı çıkarayım. Güzel bir yemek ye, bırak yemek ve temizlik işini başkası yapsın."

Kıpırdamadan durdu. "Benimle yemeğe çıkmak ister misin? Şehirde?" Bakışları alçısına kaydı.

Kimsenin onu koltuk değneği kullanırken görmesini istemedi mi? Ya da benimle dışarı çıktığını? "Yalan söylemeyeceğim, Hogan'dan daha iyi biftek yapabilirim ama etlerini bizden aldıkları için bunu kabul edilebilir buluyorum."

"Hogan's mı?" diye . Kaşları çatıldı. "Sadece iş kıyafetlerim var."

Vücuduna yapışan ve ellerimi kot pantolon kadar sıkı bir şekilde kalçalarına dolamak istememe neden olan iş kıyafetleri mi? "Bunda yanlış bir şey yok."

"Hogan's için yeterince iyi değiller."

"Sanırım 'gömlek yoksa, ayakkabı yoksa, hizmet de yok' deniyor. Giyindiğin sürece seni dışarı atmazlar." Marshall'a söylediği sözler kafamda çınladı. Lanet olası pislik. "Marshall'ın ne düşündüğü umurumda değil. Ne giyersen giy, sorun değil. Orada kaç kez iş kıyafetlerimi giydiğimi sana anlatamam."

"Sadece iş kıyafetlerini giyerek kurtulabilirsin," diye mırıldandı.

Tartışmak istedim ama gerçekten dinlemek için bir an durdum. Çifte standardı işaret ediyordu. Ona kıyasla bana yapılan özel muameleye.

O haklıydı. Çizmelerimde kir ve tozlu kot pantolonumla et lokantasına girsem kimse gözünü kırpmazdı. Sırtıma tokat atarlar ve işte zor bir gün geçirip geçirmediğimi sorarlardı. Bristol'la alay edilirdi ve insanlar babasının ona hiç saygı öğretmediğinden bahsederdi. Her şeyi karşılayabilirdim. İstedğim güzel kıyafetleri. Bristol iş kıyafetlerine öncelik vermek zorundaydı.

"Ben de iş kıyafetlerimi giyeceğim. Bu herkesin kafasını karıştırır."

"Birlikte yürümemiz herkesin kafasını karıştırır."

Sırıttım. İşte benim in'im. "Onların tepkilerini görmek istiyor gibisin. Ne dersin? Benimle çıkmak ister misin?"

CHAPTER 5

Bristol

Hogan'a girerken MARSHALL'ın sözleri kafamda yankılandı. *Ne düşünüyorsun? Ahırda giyinmiş gibi görünüyorsun. Ailem ne diyecek?*

Kaçmak istedim. Güçlüydüm, çok şey kaldırabilirdim. Ama mümkün olduğunca kışkırtıcı durumlardan da kaçınırdım. Dawson kasıla kasıla yanıma geldi. Genç hostes ergen gibi görünüyordu ve hakkını yemeyelim, bana ya da Dawson'a gözünü bile kırpmadı. Dawson'ın üzerinde sadece karavanın kokusu üzerlerine sinmiş ve duş almışlardı. Evine götürmek üzere birkaç poşet giysi almıştım.

Bir haftadan biraz daha uzun bir süre içinde Dawson'dan kurtulup evime dönecektim ama karavanımdan o kadar uzun süre kaçmıştım ki kendi eşyalarımı alma fırsatını kaçıramazdım.

Hostes bizi duvar boyunca uzanan bir kabine oturttu. Koltukların akçaagaç ahşabı, pencerenin süslemesiyle eşleşti ve bu da yemek odasının açık zeminine dağılmış masalarla eşleşti. Daha koyu renkli ahşap Asılı aydınlatma armatürlerindeki vurgular parke zeminlerle uyumludur. Şunlar Burası küçük bir Batı kasabası şıklığındaydı. King's Creek'teki en havalı yer. Buraya neredeyse hiç gelmedim.

Koltuk değneklerimin üzerinde mümkün olduğunca dikkat çalıştım, onları kabine sıkıştırırken masaya çarpmalarını engelledim. Parmaklarımı

bez peçeteler boyunca. Karavanda kullandıklarım kadar ağır değiller. Her zaman kağıt havlu almaktan daha ucuz.

Hostes ellerini kavuşturdu ve "Bu gecenin spesiyali, tereyağlı çöreklerle birlikte kavrulmuş sarımsaklı tereyağlı fileto ve kavrulmuş kıyılmış bademli limon biberli yeşil fasulye" dedi.

Her kelimede ağzım sulanıyordu. Tat alma duyularım şımarıyordu. Eminim biftek harikaydı ama Dawson'ın daha iyisini ızgarada pişirebileceğinden de emindim. Tıpkı sarımsağı kavurduğunu ve Üstü için tereyağı. Ama çalışmayı hiç ve onun evinde kaldığım beş hafta boyunca yemek için dışarı çıkmadı. Onunla evlenmeyi kabul etmemin Çünkü ben gelmeseydim dışarı .

Üzerimizdeki tüm bakışlar yüzünden derim diken diken oldu. Cumartesi geceleri Hogan's için en yoğun zamanlardı. Randevular için popülerdi.

Bu iki arkadaşın mıydı? Yoksa Dawson bunun bir randevu olmasını mı istiyordu?

Ne olmasını istiyordum?

"Hey, Dawson." Gıcır gıcır siyah pantolonu ve tertemiz beyaz gömleğiyle servis elemanı görüldü. Skylar Dodd. Benden yaşlıydı ama futbol kaptanıyla evlenen mükemmel bir amigo kız olduğu için onu tanıyordum. Saçları, koyu renk buklelerinin dışarı çıkmasına izin verecek şekilde toplanmıştı. Dawson'a gülümsediğinde gözlerinin kenarları kırıştırdı ama bana döndü. Bakışları düğmeli gömleğime kaydı ve kaşları çatıldı. Erkek tarzı bir gömlekti ama düzgün bir şekli vardı ve sık sık giydiğim tişört ve kazaklardan biraz şıktı.

Mutfakta çalışan kocasıyla birlikte popüler restoranın sahibi olduğundan, böyle bir şey giydiğinden şüpheliyim.

"Selam Sky. Shepp nasıl?" Dawson sordu.

Gülümsemesi sıcaktı. "Her gibi huysuz, ama şimdiye kadar tattığınız en iyi filetoyu pişirecek."

"Bu iyi, çünkü tam da havamda olduğum şey bu. Bristol?"

Skylar'ın dikkati tekrar bana döndü. Menüye bakmamıştım ve bir randevunun benim için sipariş vermesi fikrinden nefret ediyordum ama söz konusu yemek olduğunda Dawson'a olan güvenim sınır tanıımıyordu. "Ben de aynısından alayım."

Dawson'a geri döndü. "Tatlı için yer ayırmalısın.

Shepp tiramisu konusunda ustalaştı." Skylar gözlerini devirdi ve sırıttı, ama bana gösterilen bu ilgiye bakılırsa bir hayalet bile olabilirdim. "Çocuklar onun mutlu tat testçileriydi."

Dawson'ın iyi huylu kahkahası bende bir gülümseme yarattı ama Skylar bana bir bakış bile atmadı. "Çocuklar iyi olduğunu söylüyorsa, denesek iyi olur."

Skylar koşarak uzaklaştı. Dawson buzlu suyundan bir yudum aldı ve etrafına bakındı. Gümüş takımlar tabaklarda çınıyor ve restoranda mırıltılar halinde konuşmalar geçiyordu. "Sky ve Shepp'i tanıyor musun?" diye sordu.

"Kişisel olarak değil, hayır." Bunu buradaki herhangi birine sorabilirdi ve benim cevabım da bu olurdu.

"İş konuşurken beni hep beslerler." Sinsice sırtıyordu. "Bunun pazarlıklara yardımcı olacağını düşünüyorlar. Bekâr olduğum ve yemek pişiremediğim için eti daha ucuza satacağımı düşünüyorlar."

Dudaklarım seğirdi. "Ve onlara aksini söyleme zahmetine girmiyorsun?" "Babam bana bundan daha iyisini öğretti."

Babasından bahsedince gülümsemem dağıldı. Gentry King bana ters ters bakmadı. Kötü şeyler söylemedi. Sadece benimle konuşmadı ve babamla da nadiren konuşurdu, çünkü herhangi bir tartışma "merhaba "nın ötesine geçemezdi. Hayır, Gentry bana baktığında hayal kırıklığından başka bir şey yoktu. Sanki benimle ilgili tüm umutları karısının cenazesinin olduğu gün yıkılmış gibiydi.

Keder kalbimi sızlattı. Eski ve tanıdık, onu içime attım ve sinirlerimi yatıştırmak için bir bardak buzlu su içtim.

Dawson hareketi takip . "Şarap isteyip istemediğini sormadım."

Evinde teklif etmişti ama ben hep hayır, teşekkürler demiştim. Bunun ötesinde bir şey sormadı. "Ben içki içmem." Gözleri bilmişliğe dönünce cevabımı değiştirdim. "Demek istediğim, alkollü olan her şeye karşı kişisel bir haçlı seferi gibi değil ya da bir içki içersem sonumun Pop gibi olacağından korkmuyorum. I

Pop'a yaptıklarından hiç hoşlanmadım, bu yüzden hiç ilgilenmedim. Bud Light yerine kök birası içmeyi tercih ederim ve şarabı kötü meyve suyundan ayırt edemem."

"Dawson," diye gürledi bir erkek sesi ve ben irkildim. En azından sesin neşeli niteliği, kara tahtaya çakılmış çiviler gibi çıkmasını engelliyordu. Yerel bankanın başkanı Richard Lang sırtarak ve takım elbisesinin önü açık bir şekilde masaya doğru yürüdü. "Cumartesi gecesi ne yaptığınızı sorardım ama görüyorum ki" Bana baktı ve sanki biri ağzına çorap tıkamış gibi durdu. Yapabilirdim. Ağzı yeterince açıktı.

Big Dick Lang. Bu konuda Pop'la aynı fikirdeydim. Richard Lang, Pop'u aşağılamaktan çok zevk alıyordu. kredi, kredi ve hatta tasarruf hakkında bilgi almak için. Koca Dick elimizde tuttuğumuz parayla çek hesabı açmamıza izin vermedi.

Koca Dick gözlerini kırptırdı ve bakışlarını tekrar Dawson'a çevirdi. "Her şey yolunda mı?"

Dawson sakince, "Gayet iyi, Richard," diye cevap verdi. "Spesiyali aldın mı?"

"Tabii ki. Kral bifteği bu kasabadaki tek lezzetli et."

Bu iğneleyici söze sinirlendim ama Dawson sadece başını eğdi.

"Kasabada pek çok iyi çiftçi var."

Koca Dick onun sırtına bir tokat attı. "Ve senin için çalışıyorlar, haksız mıyım?" Gevrek gevrek güldü ve uzaklaştı.

Dawson'ın özür dileyen bakışları üzerime çevrildi ama elimi sallayarak . "Babamla yaptığı son konuşmanın yanında bu çok hafif kaldı."

"Bu doğru değildi." Kaşları çatıldı ama ben sadece bu konuşmanın bitmesini istiyordum.

"Bak, anlıyorum. Kelle başına aldığım fiyatın senin yarısı olduğunu biliyorum. İyi bir sebepten dolayı. Ama planlarım var. Zaman alacak ama ne yaptığımı biliyorum."

"Beni da bu." "Ne?"

Dawson çıkışa doğru bir bakış fırlattı ama Koca Dick gitmişti. "Bu iş hakkında benim kadar çok şey bildiğini göremiyorlar."

Çiftçilik hakkında çok şey biliyordum. Babam sağ olsun, iş hakkında o kadar çok şey bilmiyordum. "Bunun için üniversiteye gitmedin mi?"

"Çiftlik ve çiftlik yönetimi, evet."

"O zaman ben de senin kadar bilmiyorum. Sorun değil, Dawson. Koca Sik'in bana iyi bir iş çıkarabileceğimi söylemesine ihtiyacım yok. Onun onaylaması boktan."

Dawson'ın ağzı çarpıldı. "Sorununun bir kısmı babanın talihsiz ama tamamen öngörülebilir bir şekilde isminde yaptığı değişiklik olabilir."

Skylar'ın elinde yemek tabaklarıyla gelmesi tartışmayı sona erdirdi. Tek kelime etmeden tabağını yere bıraktı ama gururlu gülümsemesini Dawson'a yöneltti. "Shepp en büyük tiramisu parçasını senin için hazırlayacağını söyledi."

Dawson önce bana, sonra ona baktı. "Bizim için."

Skylar hâlâ bana bakmıyordu. "Kesinlikle. Size başka bir şey getireyim mi?"

Beni kontrol etmesi gereken ama başımı salladım ve eti kestim. Skylar onunla çene çalmak istiyorsa, sorun değildi. Ben acıkmıştım.

Kadın gitti ve Dawson kapılarını almadan önce bir süre beni izledi. "Yemek nasıl?"

"Lezzetli," dedim ağızımda tuzlu bir sarımsak patlamasının etrafında. Butterhorn rulosu kafam kadar büyüktü ve medeni olarak kabul edilen minimum ısırık sayısını tartıştım.

Sonunda yemeğe daldı ve yemek bitene kadar hiç konuşmadık. Skylar Dawson'ı bir kez kontrol etti ve tiramisu tabaklarıyla geri döndü. Sözünün eri Dawson'ın iki katı büyüklüğündeydi.

Çatalı masanın üstüne vurdu ve "Ciddi misin?" diye mırıldandı.

Kaşığımın tatlımın bir kenarını kaydardım ve tadına . "Ben pek kahve seven biri değilimdir. Bunun için endişelenme."

"Kahretsin, içmediğini unutmuşum." Her sabah bir fincan kahve yapardı. Onu da geri çevirmiştim ama yeterince erken kalkarsam onun için kahve makinesini çalıştırıyordum.

"Kokusunu severim ama tadını hiç alamadım." Çatalımla tatlının üstüne vurdum. "Tadı çok güçlü değil. Güzel." Hepsini yedim çünkü ben böyle yetiştirilmiştim.

Skylar hesabı getirdiğinde Dawson'ın bir ısırığı kalmıştı. Birini bana, diğerini Dawson'a bıraktığında kalbim duracak gibi oldu.

Saçmalık. Her zaman kendi yolumu ödemeye hazırdım. Çıktığım kişinin birincisi ödeme yapacağını, ikincisi de ödeme yaparsa iyilik beklemeyeceğini varsaymazdım. Dawson'a kayıtsız kalmıştım. Fileto spesiyal olabilirdi ama tavuk ya da makarna her zaman daha ucuzdu.

"Skylar, cidden mi?" Dawson tersledi. Skylar'ın eli göğsüne gitti. Sanırım ses tonuna o da benden daha çok şaşırdı. "Ben bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Bristol'güzel bir gece , ama sen ve *Koca Dick* Lang arasında, görmezden gelinmekten ve aşağılanmaktan başka bir şey görmedi ve dürüst olmak gerekirse, buraya gelmeyi düşündüğümde daha iyisini bekliyordum."

Skylar gözlerini kırptırdı. "BEN-BEN ..." Sertleşti. "Bay Lang'in söylemiş ya da yapmış olabileceği şeylerin sorumluluğunu alamam, ama ben ..."

Bakışları önce bana, sonra da omzuma kaydı. Mavi gözlerinde bastırılmış öfke ve utanç birbirine karışmıştı. Dudağımın içini ısırdım. Gülmeli miydim yoksa masanın altına mı kaymalıydım? "Özür dilerim. Yemeğiniz şirketten." Kelimeleri yanmış gibi söylemişti.

Acıma yemeği yemeyecektim. "Hayır-"

"Hayır, kesinlikle olmaz," dedi Dawson. "Ben ödüyorum. Lütfen bize hiçbir şey ödetmeyin."

"Dawson." Skylar'ın omuzları çöktü ve sonunda bakışlarımla tam olarak buluştu.

Benim bir hayalet değil de gerçek bir insan olduğumu anlasaydı

miydi? "Özür dilerim, Bristol. Buraya son geldiğinde, sen-"

"Bok gibi davrandın ve sana tavırla karşılık mı verdin?" Açıkça söyledim.

"Sana *bok* gibi davranmadım"-sesini alçalttı-"*bok* gibi. Ama yemeklere hakaret edip bahşiş vermediğinizde örnek bir hizmet bekleyemezsiniz."

Boynumda bir kızarıklık belirdi ve yanaklarımı ısıttı. "Ödeme yaptıysam bahşiş verdim." "Randevuların hiç bahşiş vermezdi."

"Yani bunu ona karşı mı kullanıyorsun?" Dawson

araya girdi. Onun yerine ben konuştum. "Ve ben senin yemeğine asla hakaret etmedim."

"Tatsız ve tutsuz. Sen burada Foreman ile birlikteyken-"

"Bu yıllar önceydi." Hesaplama beynimde uçtu. Yaz aylarıydı ve ben hâlâ şehirdeki randevu havuzunda takılıyordum. Foreman artık

randevularımın çoğuna arabayla gitmemin sebebiydi. "Tam olarak altı."

Neden konuşmaya devam ettiğimi bilmiyordum. Yaptıklarımı savunmak hoşuma gitmiyordu. "Ama hey, tavuğum tabağıma ulaşmak için kendi kendine zeminde yürümüş gibi görüldüğünde, sadece gülümsemeli miydim?"

Koltuk değneklerimi çıkardım ve koltuğun kenarına oturdum.

Dawson anahtarları bana doğru uzattı. "Hemen geliyorum, Bristol."

"Acele etme," dedim ve olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştım.

Etrafımızdaki lokantacılar yol boyunca beni izlediler.

Dawson

EVE DÖNÜŞ YOLCULUĞU SESSİZDİ. Skylar'ın Bristol'u o kadar kızdırmış olmasından ve eve bensiz dönmesinden korkuyordum.

Arabayı evimin önüne çektim. Verandanın ışıkları aydınlatıyor, Daisy ve ön kapıya içeri alınmayı bekleyen kuyruğunu sallayarak bizi karşılıyordu.

Verandanın önüne park ettim ve

motoru. "Biraz patlamış mısır yapabilirim ve bir film bulabiliriz."

Bristol eli kapının kolundayken durakladı, yüzünü şaşkınlık kaplamıştı.

"Kızgın değil misin?"

"Ne olduğu hakkında mı? Tabii ki evet." Yüz ifadesi değişti ve elini tuttum. "Geçmişini geri sarabilmeyi ne kadar istediğimi biliyor musun?"

Billings'e götürür müsün?"

Başını iki yana salladı. "Bana kızgın değil misin?"

"Seninle mi? Hayır, Bristol." Bunu nasıl düşünebilir? Çünkü yemeğimin parasını ödedikten sonra restorandan çıkmıştım ve Skylar'ın bolca özür dilerim. Cüzdanıma uzandım. "Bunu sana hemen vermediğim için özür dilerim."

Kapıya yakın durdu, hediye kartını uzatmamı izledi, bakışları sanki canlı bir engerek yılanı tutuyormuşum gibi ihtiyatlıydı. "Nedir bu?"

"Skylar olan biten her şey ve şeyi nasıl yanlış anladığı konusunda kendini çok kötü hissediyor." Kartı uzattım ama kabul etmedi. "Bu elli dolarlık bir hediye kartı."

"Canım istemiyor-"

"Bu acıma değil, Bristol. Bu iyi bir iş. En az üç masa daha, tavuğunuz tabağınıza gelmeden önce yerleri paspaslamış gibi görüldüğünde sizi görmezden geldiklerini söylediğinizi duydu."

Öfke dudaklarını tekrar büzmeden önce dudakları seğirdi. "Sanki en çok toz tavşanını almak için kapının yanına bırakmışlar gibiydi."

Ben de inandım. Kahretsin, son iki saatten sonra Bristol'un kasabanın ona nasıl davrandığı hakkında söylediği her şeye inandım. Kendisine yapılan saçmalıklara katlanmıyordu ve bu onun için daha da kötü oluyordu.

"Sadece tezgâhtan daha uzağa düşmemiş patlamış mısır servis edeceğime söz veriyorum. Ekstra tereyağı ister misiniz?"

"Biraz kırmızı biber."

Sırıttım. "Senin partini ayrı tutacağım. Yemeğimin karşılık vermesini sevmem."

Dışarı çıkarken kıkırdadı ve ben de yumruğumu havaya kaldırılabildim. Berbat bir gün geçirmiş, ardından da onu neşelendirmesi gerekirken küçük düşüren bir gece yaşamıştı. Ama yine de onu güldürebilir ve bu geceyi iyi bir notla bitirebilirdim.

Hediye kartını hâlâ sakladığımı fark ettiğimde gülümsemem kayboldu. İnatçı, gururlu kadın.

koştum. Merdivenler onu pek . İçeride kanepeye ve filmlere göz attı.

Ben mısır patlatırken, "Canın ne istiyor?" diye sordu. "Komedi."

Kesinlikle. Bugünden sonra ikimizin de gülmeye ihtiyacı vardı.

Ben patlamış mısırı hazırlayıp tereyağlayıp baharatladığımda, o da bana daha önce izlediklerimle ilgili sorular sorduğunda, anlaşıyorduk

Deadpool'da. Üç kez izlemiş olsam bile, görmesi için ısrar ettim.

-Her kardeşle bir kez.

Kanepenin ucundaki yerimi aldım. Daisy , Bristol'un yastıkların üzerinde duran alçıya alınmış bacağının yanına yayılmıştı. I

botlarımı çıkardım, ayaklarımı sehpanın üzerine attım ve şovu izledim.

Filmler eskiden zaman geçirmenin bir yoluydu. Onlardan keyif alırdım ama ne zaman izlesem daha fazlasını isterdim.

Bu gece keşke demiyordum. Bristol'un gülmesini istedim ve o da doğru yerlerde güldü. Ama gösteri bittiğinde gözleri kapalıydı. Saçlarından bir iki ton daha koyu olan kirpikleri yanaklarına dökülmüştü.

Yavaşça ve uyanmasını umarak patlamış mısırlarımızı ve maden suyu kutularımızı topladım. Ama olmadı. Daisy yine de uyandı ve onu eve aldığım günün ertesinde aldığım dev köpek yatağına doğru yürüdü.

Bir sonraki kararım içimi parçaladı. Onu hareket ettirmek mi? mı? Yoksa üzerini orada uyumasına izin mi vereyim?

Üst kattaki yatak odalarından birini alabilirdim. Beş hafta sonra ilk kez kendi yatağımda uyuyabilirdim.

İkisini yapmak istemedim. Ama uyuyan bir Bristol'u kaldırmak kış uykusundaki bir ayıyı dürtmek gibiydi. İki saniye içinde REM'den beni tokatlamaya geçebilirdi.

Gözlerini kırıştırarak açtı ve beni sehpanın yanında durmuş onu izlerken yakaladı. Ağzının kenarı aşağı doğru çekildi ve yarı oturur vaziyette kalktı.

"Jenerik sırasında uyuyakalmışsın." Sanki bu, o uyurken neden tepesinde dikildiğimi gibi. Bir sürüngen gibi.

"Vay be. Bu da iyi bir filmdi." Koltuk değneklerini aldı ve ayağa kalktı. Odasına yöneldiğinde ben de onu takip ettim.

"Ben kapıya bakarım." Hareketlerim için bir başka saçma sebep.

Işığı açmadan yatağa atladı. Oturma odasının artık ışığı içeri sızıyor, özenle yapılmış yatağı ve komodinin üzerinde katlanmış halde duran benim eski tişörtümü aydınlatıyordu.

Kapı pervazına yaslandım. Omzunun üzerinden baktığında, "Gitmek istemiyorum." dedim.

Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği idi. Günün büyük bir kısmını onunla geçirmiştım ve şu anda yanından ayrılmak için çok erkendi.

"İstemiyorum"

Sözleri daha beynime kaydolmadan beni diğer ucuna itti. Ellerimi beline doladım ve kulağının hemen altını öptüm. Daha fazlasına yer açmak için başını eğdi. Zarif boynunun uzunluğu boyunca öptüm ve dudaklarımız buluşana kadar yüzünü çevirdi. İlk öpüşmemiz için garip bir açıydı ama başka türlü olmasını istemezdim.

Dudaklara yumuşak bir dokunuş yeterli değildi. Sağlam ayağının üzerinde destek alarak onu avucumun içinde döndürdüm ve öpüşmemizi derinleştirdim. Dilim yaladı, yediği baharatlı patlamış mısırın tadına baktı ve yumuşak bir inilti kaçtı. Ondan olabildiğince sık duymak istediğim bir başka sestiydi bu.

Gömleğini çözdüm ve ellerimi sırtında gezdirdim. Dokunuşumla yumuşayan teni, isteyebileceğimden çok daha fazlasıydı. Bana bu şansı hafife almıyordu ve pişman olmayacağından emin olacaktım.

Bizi ayırmadan ona sarıldım ve yatağa doğru kaldırdım. Ürkek ciyaklamasını yutarak onu sırt üstü yatırdım ve yavaşça öpüşmeye başlayarak kendimi üzerine bıraktım.

Ellerini saçlarımın arasına soktu ve mükemmel bir şekilde hizalanana kadar altımda . Vücudu benimkini sarmıştı. İstemedenden de olsa kalçalarımı ona doğru salladım, pantolonumun fermuarındaki sert zonklamayı biraz olsun dindirmeye çalışıyordum.

Bu kadına yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. O kadar çok ki. Onu iyi hissettirmek istediğim yollar. Kalçaları başımın etrafında kenetlenene ve çığlıkları yankılanana kadar vücudunu öpüp yaladım mı? Duvarları mı? Pantolonunu çıkarıp cüzdanımdaki prezervatifin son kullanma tarihinin geçmemiş olması için dua mı ettim? İkisini de yaptım mı?

Asıl istediğim o ona sarılmaktı. Onu tatmaya devam etmek istedim. Onun zevkinin sebebi olmak istiyordum.

Beni desteklemeyen elime yer açmak için yana kaydım ve saten gövdesi boyunca gezinip yuvarlak bir göğsünü avuçladım. Zayıftı ama memeleri avuç içi kadar mükemmeldi. Meme ucunu okşadığımda bana doğru eğildi.

Onları daha sonra tadacaktım. Onun her parçasını tadacaktım. Ama bu gece, sadece ona sarılmak istedim.

Kıyafetlerimiz yerinde kalacaktı ama bu onun gelemeyeceği anlamına gelmiyordu. Zor.

Parmak uçlarımı karnında gezdirdim ve vücudunu sarsan ürpertiye sevdim. Onu gıdıklamamı isteyeceğini söylemiştim.

Belinde, alçısının üzerinden geçirmeyi başardığı kot pantolonu hafifçe araladım. Bacaklarını inanılmaz derecede uzun gösteriyordu. Sahip olduğumu bilmediğim bir fantezi. Bristol söz konusu olduğunda, ben *onun vücudunun herhangi bir parçası gibi görünüyordum*.

Benimle paylaş adamım.

Parmaklarımı pantolonunun ve iç çamaşırının altında gezdirirken bir eli hâlâ saçlarımdaydı, diğeri de omzumdaydı. Bana daha fazla erişim sağlamak için bacaklarını açtı ve ben de klitorisinin üzerinde bir parmak ucunu okşayarak onu aldım.

Bana karşı direndi, ıslak sıcaklığı elimi kapladı. Bu kadın.

Tıpkı öpücükte olduğu gibi, acele etmedim ama bunu değerlendirdim. Parmağımın darbelerini dilimle eşleştirdim, bedenim onunkini kapladı.

Nefes nefese kaldığında öpücüğü kesmek zorunda kaldı. Mükemmeldi. Parmağımı kıvrımlarından geçirdim ve yumuşak bir hareketle içine girdim. Onun muhtaç iniltisi saf cennet gibiydi. İhtiyacım olan tek şey buydu. Vücudunun sallanması ve elimin ritmik itişisi arasında uçuruma doğru uçtu.

" bu," diye fısıldadım. "Sen parçalanırken sana sarılmak istiyorum."

Benimle güvendesin. İçgüdüsel olarak, bunu söylemenin her şeyi durduracağını ve beni dışlayabileceğini biliyordum. Ama ona gösterebilirdim.

Parçalanırken bana sarıldı. Çılgılığı duvarlarda çınladı ve çok tatmin ediciydi. Zirveden aşağı kadar elimi yerinde tuttum, sonra çıkardım ve ağzının köşesini boynunun kıvrımına kadar öptüm. O nefesini tutarken ben de saçlarına sokuldum.

"Tabii ki bunda da iyisin," diye fısıldadı, sesi hayalperestti.

Kıkırdadım, nefesim boynunda dolaşarak bir kez daha ürpermeme neden oldu.

Ona daha sıkı sarıldım. "Olmayacağımı mı düşündün?" "Hayır. Sen her şeyde iyiydin."

"Sen de öylesin."

"Nasıl yani?"

"Sanki at üstünde doğmuşsun gibi ata biniyorsun. Ve seni babanın nehir kenarındaki eski pikabında görmediğimi sanma."

Güldü. "Bir ya da iki kez eğlence olsun diye çamura girmiş olabilirim." "Biliyordum. Ama sıkışıp kalmadın."

Yan tarafına yuvarlandı, sırtıışı hâlâ yerindeydi. ". Bir kere bile. Her şey bununla nasıl başa çıktığına bağlı." Bakışlarına sıcaklık doldu ve eli omzumdan göğsüme doğru kayd.

Elimi onunkine doladım. "Bu gece istediğimi aldım." Gözlerindeki acı parıltısını bir öpücükle yatıştırdım. "Bu bir karşılık değil. Uzun zamandır sana sarılmak istiyordum. Ben iyiyim. Sadece bu şekilde."

"İyi misin?" Bana daha az inanıyormuş gibi konuşamazdı.

"Bizim için bir sürü planım var Bristol. Beni yanlış anlama. Ben bir erkeğim ve sen de benim seksi komşusunsun."

"Bana böyle seslenen bir Kral görmedim."

"ateşlisin. istediğin sıklıkta kanıtlayacağım. Ama bu gece burada, böyle kalmak istiyorum."

"Hâlâ giyinik durumdayız."

Eğildim ve geri çektim. Yorganın altına girene kadar kıpırdandı. Ayağa kalktım ve bekledim. Emin olmalıydı.

Diğer tarafı geri çekti ve gülümsemem genişledi. *Evet.*

Oturma odasının ışığını yatağın yanına döndüğümde gömleğini çekiştirerek çıkarmış ve benim eski gömleğimi giymişti. pantolonundan sıyrıldı. "İşte böyle. Bu daha iyi." Göğsüme baktı. "Sen de aynısını yapmaktan çekinme."

"Tatlım, eğer bir şeyler çıkarmaya başlarsam, bırakır mıyım bilmiyorum." Pantolonumu indirdim. Gömleğim iğrenç ereksiyonumun en kötüsüne sarkıyordu.

Onu kollarımla saracak kadar yaklaşıp kadar serin çarşafların arasından kaydım. "İyi geceler, Bristol."

"İyi geceler, Dawson."

Onun sıcak vücudu, benim yumuşak yatağımla birleşince mükemmel bir uyku yardımcısı olmuştu. Hangimizin önce uykuya daldığından emin değildim ama bundan sonra yalnız uyumanın berbat olacağını biliyordum.

CHAPTER 6

Bristol

Botlarım ayağımdayken yürüme botunun o kadar da kötü değildi. Muayene odasından çıktım ve Dawson'ı bekleme bıraktığım yerde buldum. Beni klinikte bırakmayı reddetmişti ama odaya benimle girmesine izin vermemiştim. Alçılı bacağımın nasıl olacağını bilecek kadar araştırma yapmıştım.

Banyoya ve jilete ihtiyacım vardı.

Dawson siyah botu görünce sırtıttı ve benim botumu aldı. beyefendi gibi koltuk değneklerini benden aldı. Konuştuğu emekli çiftçi bize bakıyordu. Denny Sarı Kuş büyükannemle büyükbabamı tanırdı ama babama pek yüz vermezdi. Onunla hiç konuşmamıştım ama etrafta görmüştüm.

"Sen Bristol olmalısın," dedi Denny, sırtışıyla yüzü kırışarak. "Tıpkı büyükannene benziyorsun." Göz kırptı. "Ama biraz daha uzun."

Gülüşüm beni şaşırttı. "Birazcık." Büyükannem Cadillac'ını sürmek için bir yastığın üzerine oturmak zorunda kalmıştı.

"Genç neslin ebeveynlerinden ve büyükanne ve büyükbabalarından daha mantıklı olduğunu görmek güzel." Bir hemşire dışarı çıktı ve adını söyledi. Küçük bir el sallayarak uzaklaştı.

Topallayarak çıkarken başımı öne eğdim. Dawson, Denny'nin çiftliğinin oğlunun yönetiminde nasıl gittiğinden ve torununun başa geçebileceğinden ama önce okulu bitirmesi gerektiğinden bahsetti.

Denny beni ve Dawson'ı birlikte görmekten mutlu görünüyordu. Kasabanın geri kalanı için de durum böyle mi olacaktı?

Gerçekten Dawson'la çıkıyor muydum? Birlikte takıldığımız ilk geceden beri benimle yatıyordu ama sadece bana sarılıyordu.

Alçın çıkana ve o uzun bacaklarını bana dolayana kadar beklemek istiyorum.

Evet. O böyle söyleyince, evet, . Beklemekte zorlanıyordum. En kötü kadın mavi topları vakası bendeydi ve Dawson acı çekiyor olmalıydı. Ama birlikte uzandığımızda arkamdan bastırılan devasa ereksiyonu hissetmek dışında, onun vücuduna doyamamıştım.

Sinir bozucuydu. Ve heyecan vericiydi.

Kızgınlık dönemindeki bir ineğim ve boğayla aynı ağıla girmek için kapıyı zorluyordum. Sadece boğa kaşıklamak istiyordu.

Tanrı aşkına. Dawson King sarılmayı severdi.

Kadınların, bir gün benim altı haftadır bulunduğum noktaya gelme umuduyla kendilerini ona atmalarına şaşmamalı. O bir rüyaydı. Bir fantezi. Lanet olası bir tek boynuzlu at.

Ve o benimleydi. Bu ikimizin arasındaydı. Ama aile kavgamız kasabanın geçmişinde kalmıştı, yaşlılar gençler arasında konuşuluyordu. Kan davası bittiğinde ne düşüneceklerdi?

Kamyonetinin ön koltuğuna bindim. Bu sakatlıktan kurtulduktan sonra hayatımın nasıl olacağına dair aklımda pek çok soru vardı. Dawson, kendisinin ve arkadaşlarının yardım etmeye devam edeceğini söylemişti. İşin geri kalanını değiştirebilirdim. Sadece birkaç hafta yürüme botunda kalacaktım.

Dawson park yerinden çıktı. "Orada her şey yolunda gitti mi?" "Evet, neden?"

"Çok sessizsin."

Beni rahatsız eden şeyi ona söylemeli miydim? "Eğer bunu yaparsak -biz- kasabanın geri kalanının nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun? Sence Denny's tepkisi türünün tek örneği mi olacak?" Daha fazla nefrete katlanamazdım çünkü ilçenin en gözde bekârını baştan çıkarmıştım.

Dawson sorumu geçiştirmede. Altta yatan endişemi okudu. "Bilmiyorum. Sadece sen önemsiyor görüldüğün için önemsiyorum."

Omuz silktim. "Henüz umurumda olup olmadığını bilmiyorum." Bu doğru değildi. Önemsiyordum. Ya Dawson'la ilişki yürümezse? Sığırlar ve çitlerle ilgili mesajlaşmalarımıza geri döndük. O ilişkiden çıkacaktı.

Ne olursa olsun kahraman gibi görünecekti ve ben yine de Bristol Cartwright'a kızacaktım. Onun için üzüldülerdi ve muhtemelen buna hakları da vardı.

O tek boynuzlu attı. Ben . Eğer bu ilişki ya da her ne yapıyorsak sona ererse, bu benim hatam olacaktı. Başka bir neden göremiyordum.

"Bence bunu kutlamalıyız," dedi aniden.

Kaşlarımı çattım. "Geçen sefer çok iyi gitmişti."

Sırıttı. "Billings'de. King's Creek'in iyi kasaba halkının bunu mahvetmesine izin vermeyeceğiz."

"Billings?"

"Miles City'ye gidebiliriz."

Marshall Miles City'de yaşıyordu. Şansım çok kötüydü. Nerede yemek yemeyi seçersek orada olurdu. "Billings iyi. Ne zaman?"

"Sen git işini yap, ben de çocuklarla konuşup bugün bana ihtiyaçları olmadığından emin olayım."

Çocuklar. Kiernan ve Tucker eve nadiren gelirlerdi. Dawson bana evime yardım etmekte bir sakınca görmediklerini söyledi ama Dawson'la birlikte olduğumu fark etmeleri başka bir şeydi.

"Bir buçuk aydır beni besliyor ve işimi yapıyorsun." Homurdanıyordum. Alçılıyken ve neredeyse başka seçeneğim yokken onun yardımını kabul etmek daha kolaydı. Alçım çikalı bir saat bile olmamıştı ve o hâlâ yiyecek ve barınak sağlıyordu.

"Sadece yarım gün daha. Çiftlik yarın iflas edebilir ve ben iyi olurum. Benimle kalmaya ilk geldiğinde de söylediğim gibi, bana iyilik yapıyorsun. Her zaman tek başına olmak berbat bir şey."

"Eğer çekici bir dışadönükseniz, belki."

Sırıttı hiç pişmanlık duymuyordu. "Sence ben çekici miyim?"

"Ben de hep öyle düşünmüşümdür. Senden bu kadar nefret etmemin bir nedeni de buydu." "Diğerleri ne?" diye sordu, sanki cevaplarım onu rahatsız etmeyecekmiş gibi. "Her şeyin sana kolay gelmesi, her şeye sahip olman dışında."

Para ve tüm kasabanın sizin ve ailenizin ayı, yıldızları astığınızı ve dünyayı döndürdüğünüzü düşünmesi? Hmmm ..." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Belki de Daisy'yi nasıl bu kadar kolay kazandığını. Ya da Bucket'ı çok sevdiğim için kızmayacağımı bildiğin halde atımı nasıl kaçırdığını."

"Beni senin hakkında ne kızdırdı biliyor musun?" "Çarpıcı kişiliğim mi?"

Yine o sırtış vardı. "Aslında, evet. Umurunda değilmiş gibi davrandın ve herkes bunu yuttu. Herkes. Ama sen umursuyorsun ve bu yüzden sana yıkılan çitleri ve kaybolan inekleri anlatıp durdum. İşine o kadar odaklanmıştın ki kimseye ihtiyacın yoktu."

Ta ki ben kadar. Ona ihtiyacım vardı. Şimdi onu istiyordum. Ama benim de ona ihtiyacım vardı.

Evine giden uzun yola saptı. "Tucker orada. Kapının yanına park edeceğim. Acele etme. Hazır olduğunda gideriz."

"Bir ara seni dışarı çıkaracağım," diye ağzımdan kaçırdım. "Parayı ben ödeyeceğim ve arabayı ben ." Umarım babamın eski pikabı bu kadar uzun süre oturduktan sonra çalışırdı.

"Daha önce hiç dışarı çıkarılmamıştım." Verandanın yanına park etti ve arka koltuktan kovboy şapkasını aldı. "Bunu dört gözle bekliyorum."

İkimiz de dışarı çıktık ama ben eve gitmek yerine ahıra yöneldim. Dawson bana yetişirken, "Dükkânda küvet yok," dedi. "Bucket'a merhaba demeliyim." sırada çitin üzerinden eğilmek zorunda kalmayacaktım.

Yerdeki yeni bitkileri kemirirken beni görmezden geldi.

Bucket'ın kuyruğu sallandı. Bacağımı kırmak tam bir baş ama onun değil de benim başıma geldiği için mutluydum. İşimi, ağılda güvende kalması gerekirken onu dışarı çıkarmak zorunda kalmayacağım bir yere getirecektim.

Dawson benim için kapıyı açtı. Bucket tüylü başını bana doğru salladı ve omzuma çarptı. Güldüm ve kollarımı ona doladım. Çamurlu değildi ama ayağımdaki botu silmem gerekecekti. eve girmeden önce.

Buna değer.

Dawson diğer tarafa gitti. Bucket sanki ödül için üstünü arıyormuş gibi ona sokuldu.

"Bugün olmaz, koca adam. Sana elma vermeye devam edersem, bir ay içinde sığırları bile çalıştıramayacaksın."

Vücudum gerildi. Çiftliğin günlük işleyişi haftalardır aklımdaydı ama kendimi sığırları çalıştırmayı düşünmekten bilerek uzak tutmuştum. Bunu tek başıma yapmam imkansızdı. Babam son birkaç yıldır pek işe yaramıyordu ama ben işleri yaparken o da kayıtları güncelleyebilirdi.

Tuttuğu çaylaklar inekleri istediğim yere götürmek için ellerini kollarını salladılar. "Seni özledi," dedi Dawson.

"Doğru." Bucket'ın boynunu okşadım ve elimi kaba yelesinde gezdirdim. "Beni hemen takip edecek ve hemen eve gitmek isteyecek."

Atım her zamankinden daha sağlıklı görünüyordu. En iyi yemi alıyordu, ahırını olan güzel bir otlağı vardı ve diğer atların arkadaşlığından keyif alıyordu. Bucket'ın arkadaşlarıyla sohbet etmek için yarım mil öteden kişnemesine gerek yoktu.

Bucket'ı sert yanakları boyunca okşadım. Acısını paylaşabilirdim.

En iyi yemekleri yiyordum, başımın üzerinde sağlam bir çatı vardı, banyom yan odadan daha uzakta değildi ve her gün Dawson'la konuşabiliyordum. Ben de eve gitmek istemiyordum.

Dawson

"BILLINGS'DE BİR İRLANDA BARI, HA?" Girişe yaklaştığımızda Bristol mekânı inceledi. Kaşlarının arasında sevimli bir çizgi oluşmuştu. Hogan's'a gittiğimizden daha rahat giyinmişti. Solmuş bir kot pantolon ve leylak rengi uzun kollu bir gömlek.

Çok seksi. Kalçalarındaki abartılı yuvarlanmayı da ekleyin. ona verdim ve sadece kıkına bakarak bloğun etrafında yürümek istedim. Eğer iyileşiyor olmasaydı, bunun için güzel bir gece olurdu. Serin, Nisan sonu bir gece. Parçalı bulutluydu ve akşam yemeği saatinde güneş hala dışarıdaydı.

Mavi bir Yellowstone kapüşonlu sweatshirt giymiştim ve onun rahat bir yer seçmiştim. Billings şehir merkezindeki bar Perşembe akşamı için doluydu.

"Kate bana bu yerden bahsetti," dedim. "Şehre her geldiğimde beni buraya götürür."

İçeride onun için bir sandalye çektim ve oturdum. Her zamanki gibi sudan başka bir şey sipariş etmedi ve bir bar olmasına rağmen, yeni kurtulmuş bir ayakla geri dönmesini istemedim, bu yüzden bir kola sipariş ettim.

Sipariş verdik ve Billings hakkında konuştuk.

Ama yemek için McDonald's'tan başka bir yere gitmezdi. Ona babamın ofisinin, evinin ve Aiden'ın evinin nerede olduğunu söyledim.

Bristol peçeteyi masanın etrafına sabitleyen tırnakla oynadı. ve bakışları her masayı taradı. Ama bu geceki duruşu Hogan'ın yerindekinin tam tersiydi. Billings anonimlik için yeterince büyüktü. Burada yaşasaydık, belki arada bir tanıdığımız biriyle karşılaşırđık. Ama Bristol ve ben buralı değildik ve kimseyi tanımıyorduk.

Yemek geldi. Ben onun burgerinin tadına baktım, o da benim waffle kızartmalarından birkaç tane çaldı. King's Creek'e dönmeden önce ne yapabileceğimizi düşünürken tanıdık bir ses sohbetimize dahil oldu.

"Dawson?" Kate iş kıyafetleri giymiş bir grup kadının arasından sıyrıldı. Açık kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına itti ve bana gülümsedi.

Sırıttım ve ayağa kalkarak kollarımı ona doladım. "Kate, benim en sevdiğim kardeşim, nasılsın?"

Güldü ve sırtımı sıvazladı. "Bunu Eva'ya söylediğini duydum ve bir dahaki sefere Savvy'yi gördüğünde ona da söyleyeceğine bahse girerim."

Tabii ki. Hepsi benim favorimdi ama Kate'i en büyük kız kardeşim olarak görüyordum çünkü aileye ilk o katılmıştı.

Kate'in bakışları Bristol'a takıldı ve ben de en az sevgilim kadar gerildim.

Ama

Kate'e ve onun sakın tavrına ve sıcak kalbine bırakın. "Bristol, seni görmek güzel. Emilia bacağını kırdığını söyledi. İyi misin?"

Bristol'un ağzının kenarı kalktı. "İyi bir hemşirem vardı."

Kate'le şakalaşması beni en az 'in içten kahkahası kadar şaşırttı. "Hayal ediyorum. Çiftçi. Şef. Hemşire."

"Bize katılmak ister misin, yoksa planın var mı?" Katein yanımda olmasını çok isterdim ama Bristol benden çok çekti ve Kate'in arkadaşlığından hoşlanıyor gibi görünüyordu.

Kate omzunun üzerinden baktı. Birlikte olduğu grup bir restoranın diğer tarafındaki masa. "Rahatsız etmek istemem." Dudağı endişeliydi. "Ama Aiden'ı ofisten uzaklaştırabilirsem eğlenceli olur."

Kardeşimi düşünmemiştim. Adam günde en az on iki saat çalışırdı. Benim evimdeyken, kıcı eyerde olmadığı sürece, her zaman telefonunda ya da bilgisayarındaydı. "Ara onu. Tembel kıcını buraya getirmesini söylediğimi söyle."

Babama mesaj atıp Bristol'a ne olduğunu, iyileşene kadar benimle kalacağını ve büyükannemin anlattım. Bana verdiği cevap, her şeyden elini eteğini çekmiş bir baba gibiydi: *En iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yap.*

Kate yine dudağını ısırdı ve benimle Bristol'un arasına baktı. "Emin misiniz? Siz ikiniz muhtemelen herkesin işinize karışmamasını seviyordunuz."

Bu Kate'di. Sessiz. Utangaç. Cehennem gibi keskin. Bristol'a sordum, "Sakıncası var mı?" "Aslında bilmiyorum." Sesinde yankılanan şok, gülümseyen bir Kate'den bir gülümseme.

"Gidip onlarla konuşayım, ben de Aiden'ı arayayım." Kate aceleyle çıktı. Tekrar oturdum ve kaşlarımı kaldırdım. "Harika biri, değil mi?"

"Senin evine gittiğimi biliyor."

Başımı öne eğdim. "Babama mesaj attım ama tek söylediğim bacağı kırığın ve sana yardım ettiğim, büyükannemin de kendi işine bakabileceği oldu." Babam ve kardeşlerimin her gün beni rahatsız etmelerini bekliyordum. En azından her hafta. Ama yapmadılar. Yalnız bırakılmışım.

Meraklı kilise kadınları gibi birbirlerini mi arıyorlardı?

Meraklı kilise kadınlarının beni aramamasına şaşırıyordum. Bacağını kırmış olsaydım, bir insanın ömrü boyunca yiyemeyeceği kadar çok güveç stoklamış olurdu.

Kate'in kardeşimi aramak için girişi oluşturan iki kapının arasına eğildiği yere baktım. "Acaba Aiden'ın ofisten çıkmasını sağlayabilecek mi?"

"O gerçekten ..." Bristol başını salladı. "Boş . Beni ilgilendirmez."

"Ne yapıyor? Gerçekten çalışıyor mu? Başka ne olabilir ki? Hayır, biri olduğunu sanmıyorum." Devam etmemeliydim ama biriyle ailem hakkında dürüstçe konuşmak güzeldi. "Ama dikkatli olmazsa her şeyi berbat edecek zaten."

"Nasıl bu kadar çok çalışabilir?"

"Büyükanne. İçerideki ofiste kimlerin bulunabileceğine dair bir kuralı var. Kendall için bu kuraldan feragat etti ama babam ve Aiden'ın hayatlarında başka pek bir şey olmaması gerektiğini düşünüyor. Her şeyi kontrol etmek istiyor ve bunu yapmak için de babam ve Aiden'ın yükünü hafifletecek daha fazla pozisyona onay vermiyor."

"Vay canına. Para için kendi ailesini bile yakar."

Grams'i savunmalıyım ama Grams oydu. "Evet. Temel olarak. Ama Kate bir kütüphaneci. Petrol endüstrisinde çalışmıyor ve bu nedenle duyduğum kadarıyla Aiden'ı pek görmüyor."

Kate bize doğru zıpladı, gülümsemesi sıkıydı. "Kaçmaya çalışacak."

"Yılın bu zamanı yoğun mu?" Bristol sordu.

Kate onun yanına oturdu, King's Creek'teki herhangi birinin Bristol'a bu kadar yakın oturabileceğinden daha cesurdu. "İç ofis için her sezon yoğun geçer. Üretim azaldığında bile, yapılacak çok şey ya da daha fazlası vardır." Daha parlak bir gülümsemeye zorladı. "Peki, sizi şehre getiren nedir?"

Kate Bristol'a ne olduğuna dair belirsiz sorular yöneltti ve Bucket'ın iyi olup olmadığını sorduğunda Bristol'ı konuşturdu. Kate Daisy'yi bile sordu. Bristol konuşurken Kate dirseğini masaya dayayıp çenesini avucuna dayadı ve dinledi. Yani, gerçekten dinledi.

Araya ayrıntılarla girmeye çalıştım ama kızlar arasındaki bağ o kadar hızlı güçleniyordu ki arkama yaslanıp izledim.

"Ne kaçırdım?" Aiden beni atlayarak Kate'in arkasına geçti ve başına bir öpücük kondurdu.

Kate'in yüz ifadesi aydınlandı ve yüzünü ona doğru kaldırdı, ama o çoktan masanın etrafında dönerek yanıma oturmuştu. Menüü eline alırken Bristol'a başıyla selam verdi. "Nasıl gidiyor?"

"Peki." Omuzlarındaki gerginlik geri gelmişti. Kate'le sohbet etmek için yarı dönük durmak yerine sandalyesinde dik oturdu.

"Bristol bana yaralanmasından bahsediyordu," dedi Kate. "Daisy yardım istemeye gittiğinde Dawson'ın yanında olmasına çok sevindim."

Aiden'in kaşları kalktı. "Köpeğiniz mi?"

Daisy'yi kapımda bulma hikayemi anlattım. Aiden, Bristol'un Bucket'ı dışarı çıkardığı koşullara gözünü bile kırpmadı.

Aiden sandalyesinden kalkıp açıklama yapmadan uzaklaşırken, "İyi bir köpek," dedi.

Tipik Aiden. Hayvanlara duyduğu hayranlığı insanlara duymuyordu. En azından bu, yüzde yüz robot olmadığının bir işaretiydi.

Kate gözlerini kocasından ayırmadı, ela gözleri parlıyordu. "Eve gelmek ister misin? Sohbet etmek daha kolay olur."

"Tabii. Hesabı getireyim-"

"Aiden'ın yaptığı da bu. Sadece kimseye söylemiyor. İleri geri konuşmaktan nefret ediyor."

"Onun için çok fazla insan etkileşimi mi?"

Kate bu iğnelemeyi duymazdan geldi, kardeşimin ne kadar gergin olduğu konusunda söylenmeme alışkındı. Elini Bristol'un koluna koydu. "Annelerinin fotoğrafları evi yerel fotoğrafçıların fotoğraflarıyla doldurmam için bana ilham verdi. Onları sergilemeyi seviyorum."

Bardan ayrıldığıımızda güneş batıyordu. Bristol'a gittim ve Kate ve Aiden'in ayrı araçları vardı. Gözlerden uzak arazilerinin önündeki yola park ettim. Bristol eve baktı. Aiden'in nehir kıyısında satın aldığı araziye koca bir karavan sahası sığabilirdi. Ev büyüktü ve çok fazla arazisi vardı ama ev Aiden gibiydi. Boğazına kadar kapalı ve gösterişsiz.

Geniş iki katlı ev güzeldi, ama basitti, temiz hatlara sahip sade bir tasarımdı. Eski çiftlik evinin modern bir yorumu. Çelik dış cephe kaplaması ve taş, hem Kate'in hem de Aiden'in içine girdiği üç arabalık garaja kadar uzanıyordu. Ahşap kirişler verandayı süslüyor ve kapıyı çerçeveliyordu ama Aiden garaj kapısını içeri girebilmemiz için açık bırakmıştı.

Bristol, "Burası güzel bir yer," diye mırıldandı.

"Evet." Ama Aiden uzun saatler çalıştığında, bahse girerim evim benim için ne kadar boşsa Kate için de o kadar boştu.

Kate sırtıttı ve Bristol'a kendisini takip etmesini işaret etti. Kate'i hiç bu kadar neşeli görmemiştim ama muhtemelen Bristol gibi sosyal açıdan kararsız biriyle pek sık karşılaşmıyordu.

Aiden geri çekildi ve garaj kapısının kumandasına basarak bizi içeri kapattı. Evin kapısı kapandı ve ben kardeşimle yalnız kaldım.

Ağabeyimin müdahalesini hissederek ellerimi ceplerime soktum. "Devam et."

Yoğun bakışları beni delip geçti. "Güven hakkında bilgisi var mı?"

Bu lanet güvenden nefret ediyordum. Kardeşlerimin yirmi dokuz yaşına basmalarına altı ay kala bu kadar sinirli olmalarına şaşmamalı. "Hayır."

"Büyükanmem bundan emin olacak. Bristol'u dev bir engelden başka bir şey olarak görmeyecek."

"Büyükanne defolup gidebilir."

"Ama yapmayacak, Dawson." Aiden kaşlarını çatarak kapıya yöneldi. Ya Bristol'a karısıyla yalnızken güveniyordu ya da Kate'in kendi başının çaresine bakabileceğini düşünüyordu. Kate ilk bakışta evin içinde koştururan bir fareyle başa çıkabilecek gibi görünmüyordu. Ama onu yarı yabani kedi yavrularını evcilleştirmek için samanların üzerine diz çökerken görmüştüm. "Bak, onu tanımadığımı itiraf edecek kadar erkeğim. Hayatta neler yaşadığına dair bir fikrim var ve daha az pislik olabilirdim. Ama ona yardım ettiysen ve o da sana izin verdiyse, o zaman hatalıydım. Onun hakkında, Danny hakkında değil."

"Sanırım Danny konusunda da yanılmış olabiliriz," dedim sessizce. "Hayır, yanılmadık. Ama onu daha iyi anlayabilirdik. Ona yardım edebilirdik."

"Annemin denemediğini mi sanıyorsun?"

"Sonra öldü ve Danny Bristol'un cenazeye gelmesine izin vermedi."

İkimiz de sessizleştik. Annemin ölümü her iki aile için de bir dönüm noktası olmuştu. Danny'nin onun daha iyi olmayı istemesi için onunla evlenmesi gerekmiyordu. Annemin onu umursadığı gerçeği Danny için yeterliydi. Sonra o gitti ve biz ne onu ne de Bristol'u umursamadığımızı düzenli olarak kanıtladık.

"Siktir," dedim.

"Evet. Peki Bristol, hepimizin yirmi dokuz yaşına gelmeden evlendiğimizi ve tesadüfen annemin üzerinde hak iddia ettiğini düşündüğü paradan bir kuruş bile alamayacağını bunu nasıl karşılayacak dersin?"

"Henüz evli değilim," dedim sıkıca. Bristol'la birlikte olmak hoşuma gidiyordu. Bana açılıyordu ve ben daha fazlasını istiyordum. Güvenin bunu mahvetmesine gerek yoktu.

"Peki bunu nasıl ifade edeceksin?" Aiden sesini alçak tuttu. "Hey, Temmuz'dan önce evlenmenin bir sakıncası var mı, böylece ben çok para kazanabilirim ve sen hiç alamazsın? Ama iyi tarafından bakarsak, bir yıl boyunca benimle kalırsan yarısını alırsın. "

Bristol benden uzaklaşır ve ben yokmuşum, hiç var olmamışım gibi davranırdı. Ona yardım etmeme izin vermişti çünkü başka seçeneği yoktu. Hâlâ benimle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu çünkü aramızdaki bağı hissediyordu ve bu keşfedilmeyecek kadar değerliydi. Geçmiş affetmeye istekli olabilirdi ama gururu ailemin ona yapmaya devam ettiklerini affetmezdi. Yoksulluk içinde yaşıyordu. Daisy olmasaydı, bu yoksulluk onun hayatına mal olabilirdi.

"Ve eğer doğum gününe kadar evlenmezsen," diye devam etti Aiden, sanki sıkışıp kaldığım kayayı ve zor yeri göremiyormuşum gibi, "o zaman boktan daha zengin olduktan sonra seninle çıkmaya devam etmesini isteyebilirsin. Yüz milyon doların bile onunla evlenme ihtimalini cazip hale getirmeye yetmediğini açıkladıktan sonra."

Tüm senaryolar berbattı. Bristol ve ben yeni çıkmaya başlamıştık ve Aiden bana evlilik senaryoları sunuyordu -hepsi de Bristol'u kaybetmemle sonuçlanıyordu- ve mükemmel bir geceyi mahvediyordu.

"Bilmiyorum," dedim, çenemi kapatmam gerektiğini biliyordum. Bristol'un çevresinde bulunmuş ve konuşurken gülmenin ve gülümsemenin her zaman gerekli olmadığını öğrenmişim. "Onunla vakıf parası için evlendiğini söylediğinde Kate'le konuşmanın nasıl geçeceğini bana anlatmak ister ?"

Çenesi o kadar sert indi ki, arazisindeki tüm kayaları toza dönüştürebilirdi. "Kate'le neden evlendiğim kimseyi ilgilendirmez ve burada benden bahsetmiyoruz. Sen ve oradaki kadın hakkında konuşuyoruz. Güven konusunda ne yapacağına karar verme sırası sende ve benim gibi başkalarının duyguları da işin içinde."

Benim gibi. "Geri kalanımız gibi" dememişti. Beck Eva'ya şartları anlatmış ve parayı bulmasına yardım etmesi için onu işe almıştı. Sonra da birbirlerine düşmüşlerdi.

Aşk. Xander ani bir Vegas düğününü kabul etmiş ve Savvy'yi daha sonra evli kalmaya ikna etmek için güveni kullanmıştı. Ama Kate ve Bristol'ın bundan haberi yoktu ve eğer şartlar ortaya çıkarsa ikisi de incinecekti.

Bir buçuk ay boyunca konuyu görmezden geldim. Doğum günüm bir ay içindeydi.

İki aydan biraz fazla oldu ve ben parayı istemiyordum. Daha önce pek ama sonra Bristol'un nasıl yaşadığını gördüm. Babasını nasıl sevdiğini.

Kendisine dağıtılan kartlara ve onları nasıl oynadığına rağmen.

Yine de işi Bristol'a devredip onun kahramanı olmayı bekleyemezdim. Ayrıntıları öğrenmek onu incitecek ve annesi gibi sevdiği kadının ona neden böyle bir şey yaptığına dair sorularla baş başa bırakacaktı.

CHAPTER 7

Bristol

VÜCUDUM en iyi şekilde acıyordu. Bütün gün çalışmışım. Böyle , yeni bir yürüme botuna ihtiyacım olacaktı.

Dawson'ın evinin önündeki verandanın basamaklarına oturdum, yanımda bir kova su vardı ve botu temizledim. Her tarafım toz ve kum içindeydi. Bucket otağıma geri dönmüştü ama bütün gün kişnemiş, arkadaşlarını özlemişti. Sanki o at söz konusu olduğunda yeterince suçlu hissetmiyordum. Ağrıyan bacağımyı ıslatmak için içeri giriyordum. Eğer kliniğin verdiği fizik tedavi randevularını iptal etmemiş olsaydım, eminim ki bana Bugün biraz abarttım.

Yarın da yine abartırdım. Çünkü yapmak zorundaydım.

Dawson'ın kamyoneti gün boyunca ara sıra ahırımın yanına park ama yollarımız kesişmişti. Zamanımı dükkânda çalışmak ya da arazimde dolaşmak arasında bölüştürmüş ve neler yapabileceğime dair bir yapılacaklar listesi hazırlamışım.

Bu yaz bitirmek ya da gelecek yaza saklamak. Güçlendirebileceğim bazı çit bölümleri vardı. Kulübeyi kontrol ettim. Ve kamyonetimde olmak, tuvalete gitmem gerektiğinde Dawson'a uğramam için bana bir bahane vermişti.

Botlardan kenara koyup diğerini temizledim. Tucker büyük John Deere ile otlaktan aşağıya doğru gürledi. Traktörü benim evdeki işleri yapmak için kullanıyorlardı. Arabayı ahırın yanına park etti ve kasabadaki tüm bekâr kadınların tanık olmak isteyeceği bir hareketle dışarı çıktı. Kovboy şapkası

alçalmıştı ve son yirmi yıldır at üzerindeymiş gibi yürüyordu ki muhtemelen doğrusu da buydu.

"Sanırım bugünlük bu kadar Bristol. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Bugün Tucker'la hiç kadar çok konuşmuştum. Otuzlu *yaşlarındaydı* ve King kardeşlere kıyasla daha çekiciydi.

"Hayır, bu kadarı yeter de artar bile. Sığırlarla çalıştıktan sonra artık benim için endişelenmene gerek kalmayacak."

Yetiştirdiğim inekler ve buzağılar için egomu yeterince emmiştim. Tekrar tek başıma olmak için sabırsızlanıyordum.

Kalbim sanki kum torbası asmışım gibi sarktı. Belki de arkadaşlığı özlerdim. Ve yardımı.

Yardıma gerçekten özlerdim. Ama buna gücümün yetmemesini özlemezdim.

Tucker ve Kiernan'ın ilgisi sayesinde ineklerim semizdi ve buzağılar geliyordu. Eğer bunu devam ettirebilirsem, bu sonbahar satışları şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi olacaktı. Kârı yeniden yatırıma dönüştürmek ama adamlara yaptıkları her şey için geri ödeme yapmam gerekirdi.

"Merak etmeyin," dedi Tucker. "Doğru ekipmanla fazladan bir iş değil."

Ve işte sorun da buradaydı. Alınırdım ama o sadece bir gerçeği ifade etmişti. Ses tonu, Pop'un bana bıraktığı şey için benim hatalı olduğumu düşündürmüyordu. "Oraya gideceğim."

"Yapacağını biliyorum."

"Orası "nın neye benzeyeceğinden henüz emin değildim. Bugün Cartwright Sığırları ile bir şeyler yapabileceğimi anladığım ilk gündü. Benim imkanlarım yetersizdi ama hırsım öyle değildi. İnek-buzağı işletmemi yardım alabileceğim bir noktaya getirebilir miydim?

İşe alacağım insanlar konusunda seçici mi davranırdım, yoksa Babam gibi ekonomik olduğu kadar zihinsel olarak da çalışmaya ihtiyacı olan biri?

Bu konuda daha akıllıca davranırdım.

Doğru. Fantezilerimi dizginleme zamanı. Önce başımı sokacak gerçek bir çatı ayarlamalıyım.

Tucker şapkasını eğdi ve bana bilmiş bir bakış attı. "Sığırlar hareket eder etmez bizi kovmazsan oraya daha çabuk varırsın."

Ona yardımını karşılayamayacağımı ve sığırları kendi başıma sağlıklı tutabilecekken onun yardımını kabul etmeyeceğimi söyleyemedim

kamyonetine tırmandı ve motoru çalıştırdı. Yuvarlanarak uzaklaşırken bana el salladı.

Botumu sildim ve giydim. Bacağım bu müdahaleyi hem hoş karşıladı hem de nefret etti. Suyu çimlerin üzerine attım ve kovayı kapının yanına koydum. Güzel bir banyo yapmak dışında, daha fazla geciktirmezdim. Bu benim kişisel pazarlık kozumdu. Banyo yapar, sonra karavana giderdim. Sabahleyin tüm karavanı temizlerdim, böylece banyoyu kullanmaktan korkmazdım. Belki de bütün yaz kulübede yaşamak zorunda kalmayacak kadar iyi temizleyebilirdim. Ama bu gece bunun için endişelenmeyecektim. Tabii bu mümkünse.

İçeri girdim. Dawson'ın evi sessizdi. Bu sessizliği özleyecektim. Karavanım tek bir böğürmeyi bile engellemiyordu ve rüzgâr her şeyi gıcırdatıyordu, ta ki başka bir ilçede uyanacağım korkusuyla uykuya dalana kadar. Dawson evini geri istiyor muydu? Daha uzun kalmamı isteyecek miydi? Davetiye uzatılmıştı ama bunu konuşmamıştık.

Henüz seks de yapmamıştık.

Billings'teki randevumuzdan sonra kaşıklaşmanın ötesine geçmek isteyeceğini düşünmüştüm.

Ama yol boyunca normalden daha sessizdi. Aiden onu korkutacak bir şey mi söylemişti? King'in en büyük kardeşiyle pek işim olmamıştı. , bana göre kardeşlerinden bile daha dokunulmazdı. Hâlâ yüce biri gibi davranıyordu ama sanki kimsenin ulaşamayacağı kendi düzleminde hareket ediyordu. Karısının bile.

Kate beni devasa evlerine götürdüğü süre boyunca gevezelik etti. Resimler çok güzeldi. Hepsi yerel sanatçılar, hepsi Montana manzarası.

Sarah'nın çerçeveli fotoğraflarının önünde durduğunda içimdeki acıyı bastırmayı başarmıştım. İlk Kral'ın annesi, toprağın içsel güzelliği ve doğal ışık dışında hiçbir şey kullanmamıştı. Ve onun fotoğrafları benim topraklarımı da içeriyordu. İkisini birbirinden hiç ayırmamıştı.

Bir keresinde bana ailelerimizin ayrılmaması gerektiğini ve onun evinde her zaman hoş karşılanacağımı bile söylemişti. Ona inanmıştım.

Sonra yalan söylediğini düşündüğüm için yıllarca incindim.

Ona yine inandım. Ama Kral topraklarında hoş karşılanmak, orada yaşamaktan farklıydı. Dawson'ın aşmakta zorlandığı ayrım bu muydu?

Eve geri taşınmam gerekiyordu. Yavaş hareket etmeyi ama şartları bilen tek kişi benmişim gibi hissetmeye başlamıştım.

Banyoya girdim, ılık suya batarken inledim, baloncuklar göğsümü kapladı ve patladıkça bana minik minik masajlar yaptı. İçeride olduğum süre boyunca telefonumu aradım.

yapmam gereken terapi egzersizleri. Ne zaman bir tane bulsam, ekran görüntüsünü alıyordum. Terapiye param yetmiyordu, ama aynı zamanda topallayıp durmayı ve muhtemelen kendimi tekrar incitmeyi de göze alamazdım. Sürekli kapıların açıldığını ya da ayak sesleri duyduğumu sanıyordum ama ev sessizdi.

Giyinirken ve giysilerimi paketlediğim market yerleştirirken de öyle kaldı. Mutfakta durup fıstık ezmesi ve reçelli bir sandviç yaptım. Yarın karavan için yiyecek almam gerekecekti. Küçük yatakhane buzdolabımdaki her şeyi attıktan ve sildikten sonra.

Sandviçimden bir ısırık aldım ve pikaba gittim. Banyo bacağımdaki ağrıyı hafifletmeye yardımcı olmuştu. Eve varmadan sandviçim bitmişti. Dawson'ın pikabı artık ahırın yanında değildi.

Pas lekeli römorka baktım. Sonra yirmi yıl önce boyanması gereken ahıra. Kapısı beş yıldır açık duran dükkâna ve hurdalardan bir araya getirilmiş çitlere. Bazı direkler ahşap, bazıları metaldi. Bazıları yuvarlak, bazıları kare,

Bazıları da muhtemelen gece yarısı birinin bahçesinden çalınmıştır. Babam peşine düşmeye değmeyecek bir şey almadığı sürece hırsız sayılmazdı

Daisy karavana koşarak girdi, geri döndüğüm için benden daha mutluydu ama Dawson'ın evine girdiği zamanki kadar heyecanlı değildi.

"Evim güzel ." Kelimeler sessizlikte kayboldu. Onları kastetmiş gibi değildim.

Eşyalarımı kaldırdım ve temizliğe başladım. Ev tozluydu ve yatağımı değiştirdim, dolu şilte ile her iki taraftaki çekmece arasına bacağımı burkmadan girebilmek için homurdandım.

İşte oldu. Tamamdır.

Pencereden karavan evine doğru baktım. Bütün geceyi tuvalete gitmeden geçirebilir miydim?

Muhtemelen. Ama su testisi getirmeyi unutmuşum.

Lanet olsun.

İçimi çektim ve sırt üstü uzandım. Güneş batmıştı. Telefonum sessiz kaldı.

Dawson benden kurtulmaktan bu kadar memnun muydu? Aramızdaki her şeyi yanlış mı yorumlamıştım? Seks etrafında dönmeyen ilişkiler konusunda hiç deneyimim yoktu. Ben seks yaptığım ve adam da tacizci bir pislik olmadığı sürece, ilişkide sorun yoktu.

Ahşap panelli tavan bana cevap vermeyecekti. Dawson'dan utanmadan çaldığım geceliğimi giydim.

Babamdan o kadar da uzak değildim.

Yorganı geri çekerken, kapı çalındı ve . Daisy kafasını kaldırdı.

"olmanın yolu."

"Bristol!" Dawson seslendi. "Aç kapıyı."

Kalbim yerinden gibi oldu ve kapıya ulaşana kadar sırtıttığımı fark etmedim. Kapımın önünde bağırان bir adamın tüm yanlış düğmelere basması gerekirdi, ama Dawson'ın sesi iyileşen sinirlerime bir merhem oldu. Kapıyı kırarak açtım.

Kafasını çerçeveye çarpmamak için eğilerek içeri girdi. "Ne halt ediyorsun sen?" Kaşlarını çatması nedense çok seksiydi. Bir tutam nemli saç alnına düşmüştü ve taze sabun kokusu etrafını sarmıştı.

"Yatmaya gidiyordum." Bir elimi kalçama koydum, bu sadece tişörtünü daha yukarı kaldırdı ve dikkatini çıplak bacaklarıma çekti. İyileşen bacağıım yarı bükülmüştü ve sol bacağıımdan çok daha küçük olduğu için solmuş değil de seksi görünmesini umuyordum.

"Bana iyi geceler demeden mi?" diye hırladı ve beni yatak odasına doğru itti. Şilte bacaklarıımın arkasına çarptı ve yere düştüm.

Cep kapısını kapattı.

Küçücük yatak odam, uzun boylu kovboyun

Ben.

"Ben gittiğimde henüz dönmemiştin. İsteyip istemediğini bilmiyordum. beklememi söyledi."

Gömleğini kafasının üzerinden çekti. "Gitmeni istemedim."

Bu sözleri duymak hoşuma gidiyordu. Ama nasıl kalabilirdim? Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayken Dawson'ın sırtından nasıl geçinebilirdim? Tüm otoriteye sahip bir adamdan diğerine nasıl geçebilirdim? Aylar mı?

Ama "Gitmek istemedim." demekle yetindim. Karın kaslarındaki dalgalanmalar ağzımı sulandırdı. Bronz ten. Ön kolları ve pazuları gövdesinden bronzdu. Çiftçilerin bronzlaşmasını hiç düşünmezdim ama Dawson'da işe yaramıştı.

Kot pantolonunun düğmesini açtı. Bunun devam etmesini ve kaşıklılaşmanın ötesine geçmesini ne kadar istesem de mantıklı beynim susmuyordu.

"Uygun bir banyo yok." İşimiz bittiğinde temizlemek zorunda kalacaktı ve eğer fizik tedaviyi karşılayamıyorsam, kesinlikle

Mesane enfeksiyonu için de ayaktan ziyareti göze alamazdım. Tuvalet ihtiyacımı gidermek için de avluda dolaşmam gerekiyordu. Her ne kadar Dawson'a değerli bir atmış gibi binmek istesem de, benimle neye bulaştığını bilmeliydi.

"Karavanın banyosu temiz." Botlarından çıktı.

"Ne?" Bakışlarımı bel kemerinin üstündeki V'den gözlerine çektim.

"Bütün gün karavanı temizledim. Çöpleri dışarı taşıdım. Temizlenmiş.

Herhangi bir

eşyaları yumuşatıcı kağıtlarla çöp torbalarına koydum. Onları havalandırmak için dükkana koyuyorum, böylece daha sonra inceleyebilirsiniz."

Yumuşatıcı kağıtların fareleri uzak tutması gerekiyordu. Onları karavanın ve karavanın her yerine serpiştirmiştim. "Nasılsın? Bugün seni hiç görmedim."

"Tucker'a sorarsan ne yaptığımı sana söylemesini söyledim." Elini cebine atıp üç prezervatiften oluşan bir dizi çıkardığında orantısız sırıtışı çok sevimli ve son derece seksiydi. Onları rafıma fırlattı.

çekmeceler duvar boyunca ilerledi, sonra pantolonunu aşağı itti.

"Karavanı temizledin mi? Hepsini mi?"

". Tüm minderlere ve halıya Febreze sıktım ve prize takılan bir oda spreyi ekledim, böylece mide bulantısı olmadan banyoyu kullanabilirsin."

Doğrudum, bakışlarımı onun gururlu ereksiyonundan tutmaya çalıştım ve başaramadım.

İri yarı bir adamdı. "Dawson. Neden?"

Pantolonundan dışarı adımını attı. "Çünkü rahatça dolaşabildiğinde buraya dönmek için ısrar edeceğini biliyordum. Ve karavanla yüzleşmenin senin için ne kadar stresli olduğunu biliyordum."

Pis bir iş olmalı. Yine de karavandaki tuvaleti iltihaplı ve pis kokulu olmayan bir yerde kullanma düşüncesinin içimde yarattığı rahatlama dalgasını inkâr edemezdim. "Bu çok hoştu. Gerçekten çok tatlı." Boğazım sıkılaştı. Başka hiç kimse benim için bu kadar çok iş yapmamıştı. Kendime, Dawson ve çalışanlarının bana yardım ettiklerini çünkü sığırların, Bucket'ın ya da Daisy'nin acı çektiğini görmek istemediklerini söylemek kolaydı. Ama hiçbiri

Hayvanlar karavanı kullandı. Sadece ben.

"Şu anda tatlı olmayı planlamıyorum."

Yine mantıksal beynim . Yıllarca kendimi korudum. "Neden şimdi?"

Görkemli bir şekilde çıplaktı. Hâlâ konuştuğuma inanamıyordum. Ama her ne kadar onunla yatmak istesem de -ve bu sefer uyumaktan fazlasını yapmak istesem de-

neden sarılmaktan fazlasını yapmadığımızı bilmek zorundaydı. Bir neden bulamadım ama kimse hiçbir şeyi boşuna yapmaz.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. Ereksiyonu hareketle birlikte sallanıyordu ama sanki kapıyı açmamı bekliyormuş gibi ilerlemedi. ve onu içeri aldı. "Başka seçeneğin olmadığı için benim evimde kalırken benimle yattığın için kendini hırpalamayacağını mı söylüyorsun?"

"I . . " Bunu kesinlikle yapardım. Belki açıkça değil. Ama zihnimde Pop'a çok benzeyen küçük bir ses, en kötü anlarımda bunu işaret ederdi.

"Artık alçıda değilsin. Bütün gün kendi çiftliğinde çalıştın. Ve kendi evinde kalıyorsun. Sanırım zamanı geldi ve seni açıp ne kadar hazır olduğunu görmek istiyorum."

Çok hazırdım. Haftalardır hazırdım. Bana ulaşmıştı. Beni sadece anlamak istemiyordu, çoktan . Bugün yaptığı iş ve küçük yatak odamda duruyor olması bunu kanıtlıyordu. "O zaman neyi bekliyorsun?"

Dawson

BU OLACAKTI. Bir hafta boyunca dayanılmaz bir mutlulukla uyuyacaktım. Ona sarılmaya doyamıyordum, ama o uykuya dalana kadar acı bir şekilde sertleşmişim ve sikime o kadar çok kan akışını sürdüremeyecek kadar yorgun düşmüştüm.

Onun üzerinde gezindim. Önce onun tadına bakmalıydım. Ağzımı onunkinin üzerine bıraktım ve o da bana açıldı. Dilimi içeri soktum ve dudaklarına karşı sııttım. "Mmm. Fıstık ezmesi."

"Yiyecek bir şeyim yok."

Oysa bir buzdolabı dolusu yiyeceğim vardı. Ama alçı çıkarılmıştı ve artık ona bağımlı değildi.

Ağzını tekrar yakaladım ama ağırlığımı onun üzerine vermedim. Yeterince beklemiştik. Biriyle yatmadan önce hiç bu kadar uzun süre beklememiştim. Ya randevum ve ben çoktan ilerlemiştik ya da ben bozmuştum.

Kapalı. Muhtemelen Bristol için de aynıydı. Zamanını boşa harcamadı. İkimizin de beklemiş olması - birbirimizi bu kadar uzun süredir tanımamıza rağmen - aramızdaki kimyanın sıradan olmadığını gösteriyordu.

Geçmiş, kendinden ne kadar vermeye istekli olduğunu etkiledi. Ve bende de o lanet güven vardı. Ama aramızdaki bu şey, bu iki engeli de aşacak kadar güçlüydü.

Öyle olmalıydı.

Onu öperken tişörtünü yukarı kaldırdım, parmaklarımın arkası göğüslerinin alt kısımlarına sürtünüyordu. Ondan ayrıldım ve gömleğini başından aşağı kaydırdım.

Nefesim . Kremi ten beni karşıladı. Dolgun memeler. Hafifçe eğimli kalçalara sahip ince bir gövde, kilometrelerce uzunluktaki bacaklara doğru kayıyordu. Kızıl saçları omuzlarına dökülmüştü ve kristal yeşili gözlerini arzu dolduruyordu.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım.

Yanaklarında hafif bir belirdi. Bu ona yeterince söylenmemiştii.

Zirve yapmış bir meme ucunun etrafındaki daireyi yalayana kadar vücudunda aşağı doğru ilerledim. Bana doğru eğildi. İç çamaşırı hâlâ üzerindeydi. Onun muhteşem göğüsleri için planlarım vardı ama bunlar beklemek zorunda kalacaktı.

Parmaklarımı sade, soluk mavi iç çamaşırının kemerine geçirdim ve aşağı doğru çektim.

Çıplak bir Bristol. Göğsüm sıkışmıştı.

Bunun olacağını hiç düşünmemiştim.

Aramızda düşmanlık ya da arkadaşlıktan daha fazlası olduğu ortaya çıktıktan sonra, bunun gerçekleşeceğinden hâlâ emin değildim.

Bakışlarını yakaladım ve bacaklarının arasına yerleştim. Bana yer için bacaklarını açtı. Ve burada daha fazla zorlanamayacağımı düşünmüştüm. Hiç yoktu

Pantolon ereksiyonumu engelliyordu ama sanki bir fermuarın arkasına sıkışmış gibi zonkluyordu.

İçimden öyle bir ses çıktı ki, hırlayan bir Daisy'nin kapıya gelmesinden korktum. Bir hayvana dönüşmüştüm. Kafamda tek bir düşünce vardı.

Kadınımı memnun et.

Ellerimi kalçaları boyunca açtım ve merkezine, benim için ıslandığı yere doğru okşadım.

Nazik olmaya çalıştım. Yavaş başladım ama kalçalarını dilime doğru çevirmesi kendimi tutmamı engelledi. Onu yuttum.

Üzerinde yattığımız sade kahverengi yorganı yumrukladı. "Dawson."

Uzun süre dayanamayacaktı. Tekrar etrafımda kenetlendiğini hissetmek istiyordum. Bir parmağımı içine soktum ve paramparça oldu, yüzüme doğru boşaldı. Orgazmını hızlandırdım, dilimi hafiflettim ve parmağımı sabitledim. yatağa sarkana kadar içinde tuttu.

"Aman Tanrım, çok hızlıydı," diye soluk soluğa kaldı. "Utanmalıyım."

Sırıtarak ayağa kalktım. Başını yana çevirdi ve saçları ateşli bir hale gibi yayıldı. Dudakları yukarı kıvrıldı. Sirenimin beni yaklaştırmak için hiçbir şey yapmasına gerek yoktu.

"Oldukça gururluyum." Bir prezervatif kaptım ve rekor sürede taktım. "Ama hızlı olmaktan bahsetmişken, beklentisiz bir tura ihtiyacım olacak." Sikimi işaret ettim. "Çok uzun zamandır bekliyor."

"Bu senin hatan," diye mırıldandı bana doğru uzanırken.

Kendimi onun üzerine attım ve girişinde konumlandırımdı. Islak ısı ondan yayılıyordu. Uzun süre dayanamayacaktım.

İçine girmedim. Tek bir girmedim. Lanet olası beni öldürse bile. Her seferinde bir inç, onun sıkı sıcaklığı beni yutuyor.

"Beni öldürüyorsun." Parmakları omuzlarımın üzerinde kıvrıldı.

Daha yerime tam olarak oturmadan titremeye başlamıştım. "Şu anda hızlı gitmek için fazla iyi hissediyorsun." Geri çekildim ve içine girdim. Nefesi kesildi ve

Göğüslerim göğsüme gömüldü. kadar yakındık. Ona yer vermediğim sürece sallanamazdı.

Bu kadın beni bencilleştirdi. Onun tadını çıkarmak istedim. çıkarmak. Acele etmeyecektim ama şansımı kaçırmadan önce onu tüketecektim.

Bir şekilde kendimi zirveye doğru savrulmaktan alıkoyarak sabit bir tempo tutturdum. Vücudu bana neye ve ne kadar sertliğe ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Bacağını daha yukarı kaldırdım ve bir parmağımı daha önce tadını çıkardığım hassas sinir demetinin üzerine koydum.

Bir çığlık attı, vücudu beni o kadar zarif bir şekilde yumrukluyordu ki muhtemelen kendi adımı tekrarlayamazdım.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inledim. Söyleyebileceğim daha romantik şeyler olduğuna emindim ama gerçek buydu.

Enerji omurgamın dibinde kıvrıldı ve patladı. Nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını bilmeyene kadar kendimi ona gömdüm ve boşaldım. Sert bir şekilde.

"Bristol!" Boşalmam içimden fışkırdı. Kalçalarım bir menteşe üzerindeymiş gibi sallandı ve kollarını bana sararken kendimi boşalttım, onun göğsümü yalayan bir dil.

Kesik kesik bir inilti beni terk etti ve onun üzerine yığıldım. Beni yakaladı.

Onu boğma konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Çok güçlüydü. Yüzüm saçlarına gömülmüştü ve bacakları hâlâ bana sarılıydı. İkimiz de hareket etmedik. Seks sonrası mutluluğumuzun tadını birlikte çıkardık.

İçime akan rahatlama sürpriz olmamalıydı. Günün yarısında, son bir buçuk ayın eriyip gitmesinden ve hırçın komşular olmaya dönmemizden korkuyordum. Tucker beni sormadığını söylemişti ve evet, bu konuda biraz güvensiz olabilirdim.

Tucker'ın kimden bahsettiğini düşünene kadar. Bristol oturup bir adamı bekleyecek değildi. Onunla izin vermesinin tek nedeni sığırının da kendisi kadar yardıma ihtiyacı olmasıydı. Benim işimi bitirmemi beklemiyordu; yapması gereken kendi işleri vardı.

Ve evime döndüğümde, onu çok beklettiğim için yarı çılgına dönmüştüm ve benimkinden aldığım gibi bir ders bekliyordum. Üniversitedeki kız arkadaşımın evini boş bulmuştum. Çünkü onun yapacak kendi işleri vardı.

Sonra üzerimdeki karavanın pisliğini ve kokusunu temizleyip buraya koştum, onu ve bütün gün onunla konuşmadığım için çok kızacak yine yarı çılgın bir halde.

Onun yerine Bristol'u yatmaya hazırlanırken buldum. Çünkü çiftlik sahibi olmanın neler gerektirdiğini biliyordu. Uzun çalışma saatleri ve hayatta tutmamız gereken yüzlerce ineğimiz varken insanlara bebek bakıcılığı yapamazdık.

Ondan ayrıldım ama geçen hafta boyunca her gece yaptığımız gibi onu yanıma kıvrılmış halde tuttum. Vücudunda tüyler diken diken olmuştu.

Doğru. Jeneratörü çalıştırmadığı sürece ısınamıyordu. Geceleri hala serin oluyordu.

"Battaniyenin altına gir. Hemen döneceğim." Cep kapısını açtım. Daisy, Bristol'u kontrol etmesi gerekiyormuş gibi yanımdan hızla geçti. Bir adım daha attım ve inanılmaz derecede küçük banyodaydım.

Prezervatif için kullandığım küçük bir çöp kutusu vardı. Tuvaletin üzerine bir parça kontrplak koymuştu, böylece küçük bir raf oluşturmuştu. Bir mendil kaptım ve ellerimi sildim. Yapabileceğim tek şey buydu.

Onunla birlikte evimde olmak isterdim ama karavanda birlikte olmak daha önemliydi. Hayatının bu kısmını herkesten saklamıştı. Onun için sıradan bir insan olmayı reddediyordum.

Tekrar içeri girdim ve Daisy'yi dışarı çıkardım. Yemin ederim köpek yanımdan geçerken kuyruğuyla bana tokat attı.

"Onu dışarı atarak o köpeğe puan kazandıramam." "Bunu atlatacaktır."

Kapıyı kapattığımda, yanımdan geçip gölgeli karavan. Bahçedeki ışık içeriği görmeye yetecek kadar parlıyordu.

"Belki de değildir. Genelde vücut ısıımızı paylaşırız."

"Bu gece ateşini paylaşıyorum," dedim çıplak bedeninin yanına sürünerek girerken. Güzeldi. Tişörtünü ve iç çamaşırını giymemişti.

"Gece kalacak mısınız? Ayaklarımız ucundan sarkıyor."

"Evet. Ama iki prezervatifim daha var, yani ..."

Kıkırdadı ve bana sarıldı. "Daha önce hiç kimseyi misafir etmedim."

"İster inan ister inanma, ben de inanmıyorum." Bana baktı ve ben de omuz silktim. "Eğer hissetmiyor olsaydım, hiç çıkmayı planlamadığım bir evde seks yapmak bana, ne bileyim, dangalakça gelirdi." İçimi çektim. "Boş ver. Üniversitedeki kız arkadaşım vardı ama onunla üst kattaki eski yatak odamda uyurduk."

"İkinizin ciddi olduğunu duymuştum."

"Evet. Sanırım." O günleri düşündüm. Tutkularımı ve hayatımı birine sahip olduğum için ne kadar umutluydum. Gelecek hakkında her konuştuğumuzda bunu savunmak zorunda kalmıştım. "Sanırım onun hakkında ondan daha ." Kulağa düşündüğümünden daha kötü geliyordu.

"Yapması kolay. Marshall'a bu kadar uzun süre nasıl katlandım sanıyorsun?" "Miles City'ye gidip onun gösterişli arabasını anahtarlamak istiyorum. Ama, evet. Eğer

Birisi bizim hayatımızı anlamıyor, bir gelecek yok gibi." Ona sarıldım. Son altı haftadır çoğu gece eve geç geliyordum ve o da Netflix izliyor ya da yemek artıklarını ısıtıyordu. "Ben de suçluyum."

"Nasıl yani?"

"Evleneceğimizi, buraya taşınacağını ve sonsuza dek mutlu olacağımızı sanıyordum. Ama o mimarlık okuluna gidiyordu. King's Creek'e taşınıp iyi bir iş bulabilecek gibi değildi. Bu daha başlamadan kariyerinin intiharı olurdu. Sonunda bunu bana anlattığında, işimizin bittiğini anladım. Bunu iyi karşılamadı."

"Çiftlikten ayrılmak için yeterli olacağını mı düşündün?"

"Evet."

Sessizleşti ve ona geçmişimden bahsettiğim için pişman oldum. McKenzie'yle evlenmeyi düşündüğüm kadar ciddi değildim ama onunla ilk kez birlikte olduktan hemen sonra başka bir kadın hakkında konuşmak hoş değildi. Özel biri.

Tam özür dileyecektim ki Bristol, "Annemle babamın arasının bu yüzden bozulduğunu düşünmek hoşuma gidiyor," .

Vay be. Bu benim gençlik cehaletimden daha ağırdı.

"Herkesin Pop'a katlanamadığı için ayrıldığını söylediğini biliyorum ama bence herkesten kilometrelerce uzakta olmasıydı. Babam onu karavana götürdü ve hamile bıraktı. Benim zincir, babamın da top olduğunu ve sadece bir çiftlik sahibinin karısı ya da annesi olamayacağını anlayacak kadar uzun süre kaldı. O yüzden gitti."

Ve Bristol'u da terk etti. "Bu hayatın herkese göre olmadığını biliyorum ama onun yaptıklarına katılmıyorum."

"Los Angeles'a gitti. Babam modellik falan yapmak istediğini söyledi. Yalan söylediğini sanmıyorum çünkü orada öldü."

Sarsıldım ve dirseğimin üzerine yuvarlanarak Bristol'a baktım. "O öldü mü?"

Bristol eski bir habermiş gibi başını salladı ve muhtemelen . "On dört yaşındayken. Araba kazası. Ailesi bir süre önce vefat etmişti. ondan önce. Bilmiyorum. Onlarla hiç

tanışmadım." "Kahretsin, Bristol. Özür dilerim."

"Bu . ." Sert bir iç çekti. "Duyduğumda yardımcı oldu aslında. Geride bırakılmışım ama hâlâ hayattaydım. Demek ki bulunduğum yerde olmam gerekiyordu. Hiç mantıklı değil. Söylediğimde kulağa kötü geliyor. yüksek sesle."

"Çok mantıklı." Öyle değildi ama ben bir kadının terk ettiği kızı değildim.

"çekmecelerden birinde fazladan bir battaniye var. Jeneratörü her zaman çalıştırabilir ve biraz ısı sağlayabilirim."

"Bu gece seni çok sıcak tutmayı planlıyorum."

Gözlerini kırptırarak bana baktı. "Öyle mi? Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Battaniyeyi başımın üzerine çektim ve vücudunda aşağı doğru ilerledim. "Dur sana göstereyim."

CHAPTER 8

Bristol

Dawson'ın daldım. Bugün sığırlarımı çalıştırmadan önce kahvaltı etmek için plan yapmıştık. Karavana döndüğüm ilk gece dışında Dawson bizde kalmamıştı. Ama yine de seks yapmıştık. Her gece.

Dün sabah beni karavandan çıkarken yakalamış ve kamyonetinde seks yapmıştık. Tucker'ın üzerimize sürmesinden çok korkmuştum ama Dawson bana Tucker ve Kiernan'ın arazisinin karşı tarafında.

Eve dönmek fena değildi. Günün büyük bölümünde karavanda bir pencereyi açık tuttuğum sürece katlanılabilirdi. Hoş diyemem. Ama Halının sökülmesi ve mobilyaların çöpe taşınması gerekecekti ama oda spreyi ve gerçek temiz hava arasında, banyoyu kullanma düşüncesi midemi bulandırmıyordu.

Her zaman yaptığım gibi evin önüne park ettim ama Dawson ahır kapısının yanındaki devrilmiş beş galonluk kovanın üzerine tünemişti. Göğsüne sıkıştırılmış pofuduk bir kedi yavrusu vardı.

Arabadan inip ona doğru ilerlerken sırtışımla genişledi. Botlarım toprakta çıtırdadı ve başını kaldırıp baktı. Ayaklarının dibinde iki pofuduk kundak daha vardı.

"Tüm krallar yavru kedileri mi kucaklar, yoksa sadece sen mi?"

"Kardeşlerim öyle olmadığını söyleyecektir." Dawson minik yavru kedinin başını kaşıdı. "Sağlıklı kalabilmeleri için etrafta kaç tane dolaştığını sınırlamaya çalışıyorum ama Magnolia veterinerine götüremeden hamile kaldı."

Çömeliş uzun tüylü tekir bir kedi yavrusunu kucağıma aldım. Küçük şey neredeyse ellerime atladı ve ben onu koluma sokmadan önce çılgınca mırıldandı. "Onlar hakkında endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. vahşi."

"Hayır. Bundan eminim. Ben ve Kiernan'ın kızı onları evcilleştiriyoruz. Magnolia kötü bir avcıdır, bu yüzden bu yavruları uzak dükkânın yanındaki eski tavuk kümesine taşımayı umuyorum."

Resmi bir çiftlik kedim yoktu. Birkaç sokak kedisi dükkanıma göz dikmişti ve domlardan birinin püskürtme sorunu vardı. Kasabadaki kurtarma kuruluşuyla dost olsaydım, onları yakalamak ve iyileştirmek için yardımlarını isterdim. Ama değildim, bu yüzden birkaç kısırlaştırma için para biriktirmek listemdeydi. O zamana kadar muhtemelen Dawson'ın zamanında dişileri kısırlaştıracaklardı.

Ama çok fazla aramız ve bir ton kemirgenimiz vardı. Dawson'ın dişilerinden biri bahçeyi avlamak için uğrayana kadar sincaplar düpedüz iğrençti.

Dizlerimi serin çimlerin üzerine koydum ve kulaklarını kaşıdım. Daisy ama geride kalmıştı. Dawson ve ben yemekten sonra hemen geri dönecektik. Tucker ve Kiernan bizimle buluşacaktı.

Bugün için heyecanla uyanmıştım. Uzmanlarla birlikte sığırlarla çalışacaktım.

Bilgi alabileceğim adamlar. Çiftçiler. Gerçek çiftçiler. Bir inekle süpermarketten biftek almaktan başka şey yapmamış sokaktan geçen biri değil.

Böyle bir gün normalde beni huysuzlaştırırdı ama üçü de bana karşı çok iyiydi. Bugünü düşünmek yarından ve hafta sonundan uzaklaştırmama yardımcı oldu. Dawson kendi sığırlarını güdüyordu.

Yarın, ve ben yardım ediyordum. Yapmak zorundaydım, benim için yaptıkları onca şeyden sonra. Bana ihtiyaçları yoktu ama ben de daha yararlı ipuçları biriktirebilirdim. Sorun bu değildi.

Sorun, bu gece Beck ve Eva ile birlikte babasının da gelecek olmasıydı. Aiden ve Kate yarın işleri bittikten sonra geleceklerdi. Xander ve Savvy bile bulundukları ülkeden uçakla dönüyorlardı. Dawson, Billings yakınlarındaki yeni evlerini inşa etmeye daha yeni başladıklarını söylemişti, bu yüzden onlar da Dawson'larda kalacaklardı.

Sığırlarla çalışmak aile için bir şeydi. Sıkı alışma, aile toplantısı ve düpedüz eğleneyle geçen bir hafta sonu.

Sığırlarla çalışırken eğlenmek istiyordum, Bucket ile onları toplamak gibi sert kovboy kız işleri yapmak istiyordum. Ama elimde *sadece* Bucket varken bu daha zordu. Çok fazla başım yoktu ve bana alışmışlardı ama onları daha küçük bir meraya, daha küçük bir ağıla ve sonra ağıllara yönlendirmek, ne yaptığını bilen başkaları varken çok daha kolaydı.

Sığırlarla çalışmak farklı bir hikayeydi. Bir buzağıyı saniyeler içinde hadım edebilirdim ama geçen yıl Pop'un işe aldığı adamlardan biri bu manzara karşısında bayılmış ve neredeyse eziliyordu. Sonra Pop, kiraladığı adama yardım etmek için harcadığı efor yüzünden neredeyse bayılıyordu.

Kings'in bunu nasıl yaptığını görmek istiyordum. Ama bunu yapmak için Kings'le - hepsiyle - takılmam gerekiyordu.

Aiden kadar soğukkanlı olurlar mıydı?

Soğuk doğru kelime değildi. Düşmanca olmayan mı?

Ama sonra Aiden ve Kate ile geçirdiğimiz geceden sonra Dawson'ın tavrı değişti.

Dawson sanki sinirlerimi hissetmiş gibi gözlerini bana dikti. "Bazı haberlerim var."

Yavru kedimin bulanık kafasından başımı kaldırdım. "Babam ve Kendall birazdan burada olacaklar."

Yavru kediye vücuduma yapıştırdım. Kıpırdadı ve minik pençeleri derimi sıyırdı. "zr dilerim." Onu yere bıraktım ve kuyruğunu gökyüzüne uzatarak uzaklaştı. "Ne kadar yakında?"

Bakışları arabaya doğru kaydı. Bir motorun mırıltısı yaklaştı ve ben bakmaya zahmet etmedim.

Sıcak güneşe rağmen damarlarımdan buz akıyordu.

Dawson, King's Creek'te olmadıkları zamanlarda ailesini görmezden ve bunun için sadece kısa bir cevap göndermesi yeterliydi. Ama aynı çatı altında kaldıkları zaman görmezden gelemezlerdi.

"zr dilerim," diye Dawson. "Kasabaya varmak üzereyken aradı. Yemin ederim sana bunu söylemek istememiştim."

"Hayır. O senin baban. Buraya gelip gelmeyeceğine ben karar ."

"Biliyorum, ama"-Dawson yavru kedisini yere bıraktı ve yavrusu ile aynı yönde zıpladı-"Eminim iyi olacaktır."

Gentry genelde iyiydi. Kasabada yolumuz kesişirse, bana başımı salladığımda kilitlenirdim ve ne yapacağımı bilemezdim. Soğuk bir sürtük gibi görüldüğümünden eminim. Genelde amacım buydu ama Gentry King söz konusu olduğunda durum farklıydı. Konu Sarah'yı kaybetmek olduğunda buz gibi olduğumu düşünmesini istemiyordum. Ama başka nasıl davranacağımdan emin değildim. Selam verip *siktirip gitme* riskini göze alamazdım. Bu sanki Sarah'nın kendisinden gelmiş gibi olurdu.

Dawson'ı eve kadar takip ettim.

Kendall Gentry'nin kamyonetinden fırladı ve Dawson'a doğru koştu. Ona sarıldı ve sırtına vurdu. "Sanki çok uzun zaman oldu." Ayrıldı ve bana doğru geldi. Onun ışıklarına yakalanmış bir geyik gibi durdum. "Uzun bir kıştı, değil mi?" Sanki sarılmanın benim konfor alanımın ay kadar dışında olduğunu biliyormuş gibi kısa kesti. "Hey, Bristol. Seni görmek güzel. seni daha fazla . Bacağın nasıl?"

Bacağım Kate'le de buzları eritmişti. Sanki Dawson'ın ailesinin bana söyleyecek bir şeyleri olsun diye beni Bucket'ın dışına itmişlerdi. "İyileşiyor."

Üç gece önce Dawson'ın küvetinde yıkanmak zorunda kalmıştım. O da oradaydı ama o küvete girmeden önce bacağımın zonklamasını durdurmak için zaman tanımış ve vücudumun geri kalanının ağrımını unutturmuştu.

"Güzel." Kendall tekrar Gentry'ye baktı. Dawson'la birlikte bize doğru yürüyordu.

Gentry onu görerek büyüdüğüm gibi giyinmişti; botlar, şapka, yıpranmış kot pantolon ve uzun kollu, düz renkli bir gömlek. Şehrin her tarafına dağılan fotoğraflarından çok farklıydı. Miles City'de ve Tabii Billings, merkez ofisin yıllar önce taşındığı yer. Onu arkaya taranmış saçları ve takım elbisesiyle görmek tuhaftı. Genellikle ona bakmaktan kaçınmaya çalışırdım. Ne zaman baksam aklıma Sarah gelirdi.

"Bristol," dedi Gentry dikkatle, sanki oynaklığımı sınıyormuş gibi. "Seni gördüğüme sevindim."

Başımı eğdim. Dawson yanıma geldi ve kolunu belime doladı. Gözlerim parladı. Şaşkın bakışlarımı ona yöneltmek istememiştım ama bunu yapan tek kişi ben değildim. Onlara benimle ilgili mesaj attığını söylemişti ama ben dâhil kimse ona inanmamış gibiydi.

Dawson çenesini eve doğru kaldırdı. "Fırında yumurta pişiriyorum. İçeri girin."

Kendall gerginliği bozdu ve ellerini çırttı. "Bizi besleyeceğini umuyordum. Ben de tam Gent'e kasabaya gidip yumurtalı ekmek alıp almayacağımı soruyordum.

ya da bu çok mu cesurca oldu?"

Daha önce onun yumurtalı kekini yediğim için Kendall'ı suçlamadım. Ben de yiyecekleri almayı düşünüyordum ve onun ipucunu anlamasını umuyordum.

Dawson kıkırdadı. "Sipariş aldığımı biliyorsunuz. Bu hafta sonu hepinizin üzerinde denemek istediğim bir Fransız tostum var." Eve doğru yürümeye başladı ve ben de onun yanında yürüdüm, bacaklarım tahta gibiydi ve zihnim dönüyordu.

Gentry ve Kendall masayı hazırlarken Dawson ve ben çamurlukta ellerimizi yıkadık.

Bu sabah hoş bir heyecandan sarmal bir korkuya dönüşmüştü. Babamın hayat hikâyesinin kötü adamıyla yemek yiyecektim. Endişe içimi sarmış, buraya gelirken duyduğum iştahı söndürmüştü.

"Hey," dedi Dawson sessizce. "Her şey girecek."

"Biliyorum," diye cevap verdim otomatik olarak. Burası Dawson'ın eviydi.

Onun ailesinin.

Medeni olurdum. Gentry'nin bunu yapmamam için bir sebep vereceğinden şüpheliyim.

Ama Gentry sığırlarımı işlemeye yardım mı edecekti? Babam için gerçekten ne kadar kötü olduğuna dair hastalıklı bir hayranlığı mı vardı? Gerçekten ne kadar meteliksiz olduğumu? Gentry ve çocukları benim boktan hayatımı en iyi gören kişilerdi. Babam ve ben münzevi ve ketum görünüyorduk, ayrıntıları hiç paylaşmamıştım ama buna gerek de yoktu. Hayatımız gözler önündeydi. Herkes tahmin yürütebilir ve nasıl yaşadığımızı anlayabilirdi.

Çamurluğun kapısı çalındı. Gentry çerçeveye yaslandı. Dawson'a küçük bir gülümseme verdi. "Bristol'la konuşmamın bir sakıncası var mı?"

Yüzleşmelerden kaçınmaya çalışırdım, ama kendimi bir yüzleşmenin içinde bulduğumda, yerimde dururdum. Yine de şu anda kaçmak istiyordum. Gentry neden benimle yalnız konuşmak istiyordu? Beni oğlundan uzak tutmak için mi? Ailesine layık olmadığımı söylemek için mi? Başka bir neden düşünemiyordum.

Dawson cevap vermeden önce bana baktı.

"Sorun değil." Sesim kısık çıktı. Güçlü durmanın yolu. Kaybolacak beş koridorun ve bir çıkışın olduğu markette umursamaz bir sürtük gibi görünmek daha kolaydı.

Dawson elimi sıktı ve gitti.

Lavaboya yaslandım ve su kırıma sızarken inlememeye çalıştım. Çünkü tabii ki sızıyordu. "Ne oldu?"

"Burada olmak sorun olacaksa ." Sesi nazikti, küçük gülümsemesi hâlâ yerindeydi. "Kendall ve ben şehirde bir oda tutabiliriz."

Ağzım açıldı ama hiçbir şey çıkmadı. Sıkıca kapattım. Gerçekten ben

istersem mi teklif ediyordu? "Burada kalmayacağım. Kalmıyorsun.

benim yüzümden gitmek zorunda."

Gentry'nin gözlerinin kenarları kırıştı. "Görünüşe göre Dawson, babasının işine burnunu sokmasındansa senin etrafta olmanı tercih ediyor."

Beynimde kafa karışıklığı dönüyordu. Krallar bizim başımızın belasıydı. çok uzun zamandır. Dawson'la yatıyordum. Aiden ve Kate'le neredeyse çifte randevu yapmıştık. Ve şimdi Gentry iyi davranıyordu. "Bütün bunlar da ne demek oluyor? Neden teklif ediyorsun ki? Neden umursuyorsun?" Sorular ağzımdan döküldü ve onları durduramadım. "Ve neden sığırlarla çalışmama yardım etmek istiyorsun? Hiçbir şey sürpriz olmayacak. Çok fakirim. Çiftlik çökmenin eşiğinde. Babam elimizdeki her kuruşu içti. Neyi kanıtlamak istiyorsun?"

Titreyen parmaklarımı alnıma bastırdım. Tanrım, az önce Gentry King'i terslemiş miydim? Neredeyse yirmi yıldır ona bir cümleden fazlasını söylememiştim.

"Bristol, hiçbir şey kanıtlamak istemiyorum." Yine o nazik ses tonu vardı. Sanki şahlanmaya hazır acemi bir atmışım gibi. "Teklif ediyorum çünkü komşuluğun bu ve baban hiç yapmamışken belki sen beni kabul edersin diye düşündüm."

Pop asla ne? "Pop'a yardım etmeyi mi teklif ettin? Bu, alem yaptıktan sonra Tap'ten ayrıldığında onu polise ihbar etmeden önce miydi, sonra mı?"

"Açıklığa kavuşturmak gerekirse, milletvekili olan bir arkadaşımı aradım ve kimsenin zarar görmediğinden emin olmasını istedim. Çocuklarım o yollardaydı." Şeker çalarken yakalanmış gibi elini pantolonunun içine soktu. "Ve ayrıca açık olmak gerekirse, Sarah bana sığırlara, çitlere, ekipman onarımına yardım etmemi teklif etti. Ve ben de çoğu yıl onun sayesinde bu teklifi kabul ettim." Bir nefes verdi. "Ve ... çünkü Sarah'nın ailesini tanıdıkça, baban ve benim ailelerimizin kararlarıyla uğraştığımızı daha iyi anladım. Büyükannen ve büyükbaban evinizin bulunduğu araziyi bir kumar sonucu aldılar. Baban bu konuda herhangi bir kırılgılığı hak etmiyordu. Geri kalanına gelince

... "Kara kaşları birbirine çatıldı. "Bence bu düşmanlığın çoğu Boyd'lar tarafından hak edilmiş olabilir."

"Emilia ve DB'nin şirketlerini kuracak parayı bulmak için o araziyi nasıl sattıklarını ve daha sonra üzerinde sondaj yapabilmeleri için maden haklarını ellerinde tuttuklarını mı kastediyorsunuz?"

Ağzı gerildi. Öyle olduğum için özür dilemeyecektim ve aramızdaki geçmişten yeniden konuşmak istemiyordum ama ailemin dolandırılmaktan başka bir şey olmadığını ve bunun bize pahalıya mal olduğunu iddia etmeyi reddediyordum. Sonra

Son birkaç nesildir yaşanan petrol patlamalarında, satılan arazilerdeki maden haklarının saklanması standart bir uygulama haline gelmişti. Ancak bu araziye, daha sonra bu maden haklarını kullanarak sondaj yapacak bir iş kurmak para kazanmak amacıyla satmak? Sonra da bu geliri kârlı bir imparatorluğu büyütmek için kullanırken, o arazide ne kadar sığır otlatılabileceğini engellemek ve böylece değerini düşürmek? Bu pis bir şeydi.

Uzun bir nefes verdi. "Hikayenin bu kısmını hiç duymamıştım ama Emilia ve DB'nin iş ahlakına dair gördüklerimden sonra buna inanmamam mümkün değil."

Öfkem azaldı. Bana inandı mı?

Sonra bir adım daha ileri gitti ve şöyle dedi: "Bence de toprak bir poker oyununda kullanıldı." Ellerini iki yana açtı. "Ama buradayız. Sığırları çalıştırmaktan keyif alıyorum. Bunun tüm çocuklarımı bir araya getiren bir gelenek haline gelmesini seviyorum. King's Creek'e bir gün erken geldim çünkü burası çok güzel. bir ofiste oturmak için. Dawson'ın bugün size yardım edeceğini öğrendiğimde, kabalık olacağını düşündüm. Ama gerçek ki, oturmak istemiyorum. Nasıl bir kovboy kızına dönüştüğünü görmek istiyorum. Sarah senin için dünyaları düşünürdü."

Ağlamayacaktım. Ama çenem talihsiz bir şekilde titredi. "Onu dünyalar kadar severdim."

"Seninle gurur duyardı."

Sulu bakışlarım onunkilere kaydı.

Başını salladı. "Orayı bir arada tuttun. Sarah öldükten sonra Danny için zor olduğunu biliyorum. Onu sevdiğini ve Sarah'ının dünyanın onu ele geçirmeye çalıştığının bir kanıtı olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ve itiraf ediyorum, senin büyüyünce nasıl bir insan olacağından emin değildim. Ama Aiden bana bacağına nasıl kırdığını anlattı.

Bu sadece inek ölseydi kaybedeceğiniz parayla ilgili değildi. O yaratıkları önemsiyorsun, tıpkı ata binebildiğin günden beri onları gibi."

Vücudum kaskatı ama gözyaşlarımı tuttum. Gözlerim yanıyordu.

Başını eğdi. "Yanılmıyorum, değil mi?"

Burnumu çektim. "Bana pek sık yanılan bir adam gibi gelmiyorsun."

"İş dünyasında mı? Hayır. Ama insanları anlamak daha zor." Bir adım geri çekilerek bana alan açtı. Yemek odasına gidip hayatımın en dokunaklı konuşmasını yapmamış gibi davranmadan önce biraz zamana ihtiyacım vardı. "İnsanlar sadece kendilerini korumaya çalışırken başka bir insana zarar verebilecek kararlar ."

Bu ifade bir şeyleri kaçırmışım gibi geldi. Pantolonumun arkasının birkaç dakika kurumasa için lavaboyu ittim. Benim ailemden mi bahsediyordu, yoksa kendi ailesinden mi?

Dawson

IZGARAYI BEN YAPTIM. Beck, genellikle ailem yanımdayken kullandığım bira dolabını doldurmuştu. Beck ve Xander arkamda durmuş, Xander ve Savvy'nin arkadaşlarını ziyaret etmek için Kosova'ya yaptıkları son gezi hakkında sohbet ediyorlardı. Aiden ve Kate henüz gelmemiştii ama geldiklerinde yemeklerini yiyeceklerdi.

Konuşmaya ara verdiğimizde Beck omzumun üzerinden baktı. "Antrikotumu mu yakıyorsun?"

. "Hiç yaptım mı?" Ben yemek pişirirken bana bok atmaya bayılırdı, ama yemeğimi yemek için her zaman ilk sırayı o alırdı. Adam bazı yemeklerimden yemişti.

dünyanın en iyi restoranlarını gezerdi ama benim yemeklerime bayılırdı. Bunun beni ne kadar gururlandırdığını ona asla anlatamazdım.

Garaj yolundan aşağı baktı. "Bristol geliyor, değil mi?"

"Evet." Sesimdeki tereddütü sakladım. Bugün yan yana çalıştığımız süre boyunca sessiz kalmıştı. Talimatlarıma uymuş, kardeşlerimin yolundan uzak durmuş, şapkasını düşük ve başını eğik tutmuştu. "Muhtemelen hepinizin ne kadar kırbaçlandığını gördü ve kasabanın sandığı belalı olmadığınızı fark etti."

Xander kıkırdadı ama Beck kaşlarını çatı. "Eski pikabımla şehirde atıp onlara hala sahip olduğumu göstermem mi gerekiyor?"

Beck'in eski pikabı gürültülü, iğrenç ve her genç taşralı çocuğun ıslak rüyasıydı. Ne zaman kasabaya gelse onu kullanırdı. O Xander kullanırdı. Aiden'ı direksiyon başında göreceğimden şüpheliydim ama pikabın boruları gürlediğinde bakışlarındaki kıskançlık açıkça belli oluyordu. Evin kırışleri. Diğerlerinden daha sık buradaydı; neden hiç gezintiye çıkmadığını bilmiyordum.

Bunu yaparsa, kontrolü bırakmak istemeyen yeni bir sürücü kadar yavaş hareket edebilir.

"Kasabanın içinden geçmeyi deneyebilirsin," dedim, "ama ikimiz de Eva'nın beş dakika sonra direksiyona geçeceğini biliyoruz."

"Doğru." Beck uzun boynundan bir yudum aldı. "Yani ..."

Gözlerimi devirmiştım. İşte gelmişti. Beck ve Eva erkenden gelmişlerdi ve sadece bavullarını bırakıp ahıra koşacak kadar zamanları vardı. Xander ve Savvy biraz daha geç gelmişti. Xander atladı ve Savvy kocasının fotoğraf makinesini kullanarak bütün gün hepimizin fotoğrafını çekti, kot giymiş kışlarımızın ne kadar çok trafik çekeceği hakkında bir şeyler mırıldandı.

Savvy, fotoğraflarda yer almasını istediğinde Bristol'u şaşırtmıştı. *Senin vücudunda bir kızıl saçlı mı? Siteye çok fazla ahbap trafiği çekeceğiz.*

Kaşlarını çatmasını ve fotoğraflarının Savvy Energy'nin bloguna ve Instagram'ına konulmasını reddetmesini bekliyordum ama omzunu kaldırdı ve "Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım" dedi. Herhangi bir sosyal medya hesabı olmadığından emin olduğum için gözü korkmamış olabilir.

Ama o fotoğrafları çekmem gerekiyordu. O Wranglers'ın dar kızı beni benden aldı. Bu gece gizlice onun evine gidebilir miydim? Yoksa kendi yatağında onun güçlü vücudunu hayal ederek huzursuz bir uyku mu çekmeliydim?

"Bristol'la aranızdaki şu şey," diye devam etti Beck. "Ne kadar ciddi?"

Buz gibi biramdan uzun bir yudum alarak cevabımı erteledim. "İzin verdiği kadar ciddi."

Xander üçümüz cızırdayan ete bakana kadar bize yaklaştı.

"Bir sonraki sorumu biliyorsun," dedi Beck.

"Evet." Aktif olarak kaçındığım bir konu.

"Uykunda seni bacaklarıyla boğmayacağından emin olana kadar ona söylemek bekleyecek misin?"

Bacaklarının başıma dolanmasını seviyordum ve acı çekmeyecektim. "Birine bunu nasıl söylersin? Yani, gerçekten mi? A sınıfı bir pislik gibi görünen sadece ben değilim. Hepiniz kasıtlı olarak onun parayı almasını engellediniz."

"Hepimiz mutlu bir evliliğe sahibiz," dedi Xander. "Ve yıl penceresinin dışında. Gerçekten evlendik."

"Evet ama üçünüz de bunu yirmi dokuz yaşına girmeden önce yaptığınızdan emin oldunuz. Günler ya da saatler önce," diye vurguladım. Bristol'un geldiğini kaçırmadığımdan emin olmak için etrafıma bakındım. Etrafta yoktu ama yine de

Yine de sesi. "Ne kadar kötü yaşadığını biliyor musun? Ne kadar fakir olduğunu? Onu *aktif olarak* bu şekilde tuttuk."

Beck irkilmedi. "Dürüst olmak gerekirse, o para ailemize aitti."

"olmak gerekirse," , "büyükannem ailesine kazık attı. Sen de mi Grams ve DB'nin petrol şirketini kurmak için araziyi sattıklarını biliyor muydunuz? Onlar satıldıktan sonra üzerinde sondaj yapmayı *planlıyordu*."

Xander alçak sesle ısıklık çaldı. "Araziyi bilerek bu şekilde satmak, emin misin?" Başını iki yana salladı. "Boş . Bunu . Sence annem parayla yaptığı şeyi bu yüzden mi yaptı?"

Annem ve büyükannemle olan ilişkisi hakkında çok fazla şey hatırlayamayacak kadar küçüktüm. Ama annemi ve onun kocaman kalbini hatırlıyordum ve çocukken büyükannem bu kadar soğuk ve mesafeliyken onun nasıl bu kadar sıcak ve mutlu olabildiğini merak ediyordum. Babam annemden birkaç yıl sonra ölmüştü ama onun küstah ve böbürlenmiş biri olduğunu hatırlıyordum.

Beck başını salladı. "Ya hepimiz daha önce evlenmiş olsaydık ve Aiden otuz yaşına gelip ilk talih kuşunu kondurana kadar böyle bir fonun varlığından haberdar olmasaydık? Bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

"Şimdiye kadar boşanmış olurum." McKenzie ile üniversiteden sonra evlenseydim, yarısını alır ve beş yıl sonra çiftlik hayatından bıkip beni terk eder miydi?

Beck başını salladı. "Hepimiz olurduk. Hoşumuza gitsin ya da gitmesin, bu güven bizi hayatımızı birlikte geçirmek istediğimiz kişiyi bulmaya zorladı."

Keşke ben de bu kadar mutlu olabilseydim. "Ama Bristol bu iyi haberi duyduğunda sevinçten gökkuşağı saçmayacak. Yaşadıklarımızdan sonra büyükanne ve büyükbabalar yaptı, bu yüzünüze dört tokat daha yemiş gibi hissedeceksiniz." Tüm bunları annemin planlamış olması daha da acı verecekti.

Xander park yerinin betonuna bastı. "Her iki durumda da boku yedin o zaman. Ya ona bir an önce evlenmeniz gerektiğini söyleyeceksin. önümüzdeki iki ay parayı alamasın diye. Ya da beklersiniz ve bu ona yüz milyonun bile onunla evlenmeniz *için* yeterli olmadığını söylemek gibidir. Bu onun hoşuna gider miydi? Ya da kasabanın geri kalanıyla Haber yayılır ve bir orman yangını gibi yayılır mı?" Sanki tek bir can simidim varmış da o da kopmuş gibi yüzünü buruşturdu. "Berbat, dostum."

Bir nefes verdim. "Öyle de diyebilirsin. Yani, lanet olası güven konusunda endişelenmeden onunla çıkmak için zaman istemek zor olmamalı. Keşke bunu unutabilsem ama beş Temmuz'da eline bir para geçecek ve birkaç soru soracak."

Beck, "O zaman hepimizden nefret edin," diye ekledi.

Ona hoşnutsuz bir bakış fırlattım. Bazen erkek kardeşler bariz boktan ayrıntılara dikkat çekmek için çok iyiydiler. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum." Biftekleri çevirdim, yarı mırıldandım, yarı fışkırdım. "Siyah Angus ırkının Montana kışları için neden en iyisi olduğunu düşündüğümü anlattığımda gözleri kamaşmıyor. Ona bize teklif edilen genetik anlaşmasından bile bahsettim ve Tucker'la kendi Siyah Angus tohum boğalarımızı yapmak için bir plan üzerinde çalıştığımız için kabul etmediğimi söyledim. Hiçbir şey açıklamama gerek kalmadı; ne demek istediğimi anladı. Tek bir göz devirmesi olmadan iş konuşabilirim. Sadece ilgileniyormuş gibi yapmıyor, aynı zamanda sohbe katkıda da bulunuyor."

"Siz ikiniz işten başka şeyler de konuşuyor musunuz?" Xander sordu.

"Sadece

Onun bu hayatı yaşaması sizin kaderiniz olduğu anlamına . İkinizin daha fazla ortak noktaya ihtiyacı var."

"Yani zengin olmak ve seyahat etmek istemek dışında mı?" Bu sığ bir alay olabilirdi ama Bristol'u anlamamışlardı. O tek boyutlu değildi. Hayatının kasvetli ışığında bile parlayan milyonlarca yönü vardı. "Yemeklerimi seviyor ve ben de onun için yemek yapmayı seviyorum. Siz sikiklerden bile fazla. İkimizin de kalıplaşmış romantizme karşı zaafı var. filmler."

"Dawson," dedi Beck dikkatle ve tüylerim diken diken oldu. Yavaş ve temkinli konuşuyordu. Sanki söyleyecekleri hoşuma gitmeyecekmiş gibi. "İkinizin aynı şeyleri sevmekten ve birlikte çiftçilik yapmaktan daha fazlasına ihtiyacınız var. O senden farklı bir hayat yaşadı."

"Ve sen ve Eva aynı geçmişten mi geliyorsunuz?" "Ne demek istediğimi anladınız."

"Hayır, ne demek istediğinizi anladığınızı sanmıyorum. McKenzie ile daha az ortak noktamız vardı. İkimiz de Montana'lıydık ve aynı üniversiteye gidiyorduk ve hepiniz onun harika olduğunu düşünüyordunuz." Alevlere bakarak gözlerimi acıtmadan önce ızgaranın kapağını indirdim. "Bristol dünyayı hiçbirimizin göremeyeceği şekilde görüyor. Babasını bir insan olarak gördü. İşe aldığı tüm yardımcıları da öyle."

"Hayır." Beck'in çenesi sıkıştı. "Hayır. O yardım yüzünden-" "Burada neler oluyor?" Babam garajdan çıktı, Aiden da topuklarını. Gözleri kısılmıştı, şüphesiz Beck'in üzerine yürüdüğüm içindi ve Xander başını sallıyordu.

Beck'in çenesinde bir kas sıçradı. "Dawson, Bristol'un annemi döverek öldüren adam gibi insanlara karşı merhametli olduğunu söylüyordu."

Babam Beck'in açık sözlülüğü karşısında irkildi. Hepimiz öyle yaptık.

"Şşş." Etrafıma bakındım. "O burada mı?"

Babam aramıza baktı. "Evet, ama endişelenme. Sanırım Kendall hepimizle birlikte buraya gelmek istemeyeceğini düşünerek ona yol verdi. Ee, neler oluyor? Neler oluyor?"

"Danny'nin hasta olduğunu söyledi." Beck'e sert bir bakış attım. "Metamfetamin bağımlısı da öyle. Ve Danny'nin o adamları işe almaya devam ettiğini çünkü bir parçasının birine ikinci bir şans vermek istediğini düşünüyor. Her ne sebeple olursa olsun, kendi başlarına yardım istemedikleri için."

Kardeşlerim sessiz kaldılar ama Beck'in bakışlarındaki sıcaklık biraz azaldı.

"Danny gerçekten hastaydı. Siz bilmiyorsunuz-"

"O zaman neden bize söylemiyorsun?" Aiden'in sert tonu hepimizi şaşırttı. "Annemi öldürtecek kadar nasıl hasta olduğunu anlat bize."

"Sefalet içinde yaşıyordu. O kadar kötüydü ki Bristol kışın karavanda, yazın da av kulübesinde yaşıyordu."

Beck, "Bu mümkün değil," dedi.

"Banyoyu temizlemeyi başardı. Yapmasına izin verdiği tek şey buydu. O temizlemek zorunda kalmasın diye ben temizledim." Nefesimi içime çektim. "Hâlâ ölümünün yasını tutarken bir kez daha onun nasıl yaşadığıyla uğraşmak zorunda kalmasın diye."

Kardeşlerim sessizdi. Babamın bakışları sanki her şeyi görebiliyormuş gibi otlaklara dikilmişti.

"Hastaydı," diye vurguladım. "Annemi öldüren adam hastaydı. Bence cezalandırılması gerekiyordu ve cezalandırıldı da, ama ama. Kimse bir gün uyanıp uyuşturucu bağımlısı olmaya karar vermez."

"Belli ki hem Danny hem de .. tarafından verilmiş pek çok kötü karar vardı." Babam burun kemiğini sıktı. Hepimiz o gecenin içinde kaybolmamaya çalışıyorduk. Eve dönmek. Annemi bulmak. Dehşet.

Paniğin beni nasıl felç ettiğini. Çocuk beynimin, o yıl ilk kez tüm heceleme kelimelerimi doğru yaptığımı ona söylemediğime nasıl takılıp kaldığını ve ona söylemem gerektiği için gidemediğini. Çok sevinirdi. Bir gece önce çalışmama yardım etmişti.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. Lanet olsun. On dokuz yıl en tuhaf anlarda iki gün gibi .

Babam boğazını temizledi. "Ama bunların hiçbiri Bristol'un hatası değildi."

"Neden cenazeye gelmedi?" Beck sordu, ama sözlerine öncekine kıyasla daha az düşmanlık karışmıştı.

"Bir düşünsene," diye tısladım, bakışlarım etrafta geziniyordu. "Sekiz yaşındaydı.

Danny sıçıp batırmıştı ve bunu biliyordu. Ne yapacaktı ki? Babasını yine de gidecek miydi?"

"Peki ya sonra?" Xander'ın sesi kızgınlıktan çok meraklıydı.

"Ondan ve gururundan başka hiçbir şeyi kalmamıştı."

Beck ellerini pantolonunun içine soktu. "Ve sanırım ona nasıl davrandığımız da yardımcı olmadı."

Aiden kollarını kavuşturmuştu ama gözlerini betona dikmişti.

Xander başını salladı, yüzünde teslim olmuş bir ifade vardı. "Bunu söylemek acı veriyor ama annem bizden utanırdı."

Beck, "Kendisi çok şey getirdi," dedi ve sonra içini çekti. "Ama nedenini anlayabiliyorum. Cenazeden sonra kasaba Danny'ye karşı cephe aldı. Ve ona karşı."

"Onlara takip edebilecekleri başka bir ipucu vermedik," diye onayladı babam.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Duştan sonra çoktan kurumuştum ve muhtemelen milyonlarca yöne doğru uzanıyordu ama Bristol beni temiz olduğu kadar dağınık da seviyor gibiydi. "Bu güvenin neden işleri berbat ettiğini görebiliyor musun? Ne halt edeceğim ben?"

Aiden'ın kaşları sanki bir toplantı ve zihninde rakamları hesaplıyormuş gibi birbirine yaklaştı. "Bu işi yapabileceğini kanıtlaman gerekecek.

Ona karşı hissettiklerin yeterince gerçek, ki ona söylediğinde, incinmiş olsa bile içinde bulunduğun ikilemi anlayacaktır." Gözlerimin içine baktı.

Annemin öldüğü geceden beri gördüğüm en ciddi bakışlara sahipti. "Ama ne yaparsan yap, ona güvenden bahsetmeden onunla evlenme."

Aiden Kate'e söylememiş olabilirdi ama Kate ona sırılsıklam aşıktı ve onu terk edemezdi. Milyon yıl geçse bile. Onlar *evliydi*. Ben kardeşim değildim, Bristol da aşık bir kütüphaneci değildi. Eğer ona güvenden bahsedersem, son birkaç yıldır yaptıklarımızı haklı çıkarmak için kullandığımız tüm bahaneleri anlayacaktı ve ben de ona bok gibi davranan başka bir adam olmaya geri dönecektim.

CHAPTER 9

Bristol

Kendimi bir mücevher vitrinindeki paslı bir çivi gibi hissetmeye ALIŞKINDIM ama King kadınlarının etrafında olmak bir sonraki seviyeydi.

Kate barda buluştuğumuz geceye benzer giyinmişti. Kendall tüllü bordo bir üst muhtemelen bir marka sevimli bir jean şort giymişti.

Hiç bir isim. Saçları tepeden topuz yapılmıştı ve Savvy de saçlarını böyle topladığına göre bu gerçekten bir moda olmalıydı. Savvy'nin inanılmaz uzunluktaki bacaklarında tayt ya da dar kot pantolon vardı, bakmadan anlayamadım.

Bir de pixie kesimi ve pembe uçlu saçlarıyla Eva vardı. Tayt giyiyor ve beline bağladığı oyuncu kontrolleriyle dolu bol bir tişört giyiyor olabilirdi ama o ve diğerleri benim asla erişemeyeceğim bir gösterişli hava yayıyordu.

Kuruyan saçlarımı at kuyruğu yapmıştım. Düz kırmızı Hanes tişörtümü çektim. Temizdi ve yıpranmamıştı. Yeterli gibi görünmüyordu.

Kendall sinirlerimi hissetmiş olmalı. İçeri girer girmez beni tezgâha çekti ve meyve salatası için kesmem için çilek verdi. Garnitürleri hazırlıyorduk, çünkü Kendall erkeklerin ızgaraya bir bahçe lambasına üşüşen sinekler gibi üşüşüğünü söylemişti.

"Yarın geliyorsun, değil mi?" Savvy sordu. Doğranmış sebzeleri soğumuş makarnaya karıştırmak ve makarnanın üzerine dökmekle görevlendirilmişti. İtalyan soslu karışım. Midem guruldadı. Bu tipik bir

Dawson yemekleri, ama etrafım iyi yemeklerle çevriliydi ve bunu görmezden

"Evet." Dawson'a borçluydum. Bir sürü cesedi vardı ama o bütün hafta sonu sığırlarla uğraşırken ben evde kalamazdım. Benim yapacak çok işim vardı ama bacağım alçıdayken onun da vardı.

Eva birasından bir yudum aldı. "Yarın gece de için geri geleceksin, değil mi?"

Bütün kadınlar bana baktı, cevabımı bekliyorlardı.

Endişe vücudumu sıkılaştırdı. Bıçağımın ucu bir çileği kestiği yerden kıpırdamamıştı. "Emin misin?"

Eva sırtıttı. "Güzel. Seninle orada burada karşılaşmak gerçekten konuşmak eğlenceli olacak."

Soyma bıçağını yeniden ayarladım ve bir parça daha kestim. Ağzım sulandı. Taze çilekler. Montana'nın alabileceği kadar tazeydi ve en iyileri baharda olurdu. Bir kile yiyebilirdim. İyi bir ızgara bifteği severdim - bir çiftlik sahibiydim - ama tezgahı dolduran tüm meyveler bir lükstü. Bu arada Mağazada satış için işaretlendiklerinde genellikle küflenmeye başlamışlardı.

"Evet. Aynen." Konuşma becerilerimin keskinleştirilmeye ihtiyacı olmadığını iddia edemezdim. Hiçbir yeteneğim yoktu. Doğum günü partilerine, pijama partilerine ya da kız kıza gecelere davet edilmiyordum.

Savvy kurtarmak için atladı. "Hey, gezimizin fotoğraflarını görmek ister misin?" Telefonunu karıştırdı. Ekranda bir çiftin fotoğrafı parladı. Adamın bana Dawson'ı hatırlatan tembel bir sırtışı, kadının ise siyah saçları ve yaramaz gözleri vardı. "Bu ikisi benim en iyi arkadaşlarım. Sanırım bir dahaki gidişimiz onların düğünü için olacak."

Ayrıntıları sıralayarak birkaç tanesine daha göz attı. Ormanın içinde, Xander'ın devrilmiş ağaçlardan temizledikten sonra inşa edilmesine yardım ettiği küçük bir kulübe. Karlı zirvesi olan yüksek bir dağ. Arkadaşlarının işlettiği ve yaşadığı yürüyüş ve kamp işletmesi bu dağın eteklerinde yer alıyordu ve Xander'la selfie'lerini her türlü platformda yayınlamak için harika bir yeri.

Savvy telefonunu bir kenara bıraktı ve makarna yemeğini karıştırmaya geri döndü. "Xander'ın dışarıda çalışırken videolarını çekmeye başladığımdan beri deli gibi trafik var."

Eva onu dürttü. "Gömleğini giymiş mi, çıkarmış mı?" Savvy ve benim bitirdiğimiz bulaşıkları temizledi.

"Mümkün olduğunca sık çıkıyorum. Ben utanmazım." Tahta kaşığı karıştırmayı yarıda bıraktı. "Sence yarın tişörtlerini çıkarmadan sığır gibi çalışacaklar mı?"

Herkes kıkırdadı ve yarısının inlediğine yemin edebilirim. Erkekler tişörtlerini çıkarmadı, ki bu en iyisiydi. Onları görebilmek için tüm sosyal medya platformlarında profil açmakla vakit kaybetmem gerekecekti. Gömleksiz Dawson zaman kaybına değdi.

Son çileği kestim. Kendall böğürtlenleri ve ahududuları döktü. Her birinin kâseye düşmesini izledim ve dudaklarımı yalamamayı başardım.

"Bir ciddi olmak gerekirse," dedi Kendall tabağı kenara iterken, "baban için üzgünüm."

Gözlerimin arkasındaki sıcaklığın saldırısına karşı gözlerimi kırptım.

"Teşekkürler."

Savvy sırtımı ovdu. İrkilirdim ama donup kalmıştım. Kendall'ın sesinde gerçek bir sempati vardı. Savvy'nin dokunuşunda gerçek bir rahatlık. Kate bana yaklaştı. Bana dokunmuyordu ama duygusal desteği elle tutulur gibiydi.

"Gerçekten üzgünüm," diye mırıldandı Eva. "Bir kart göndermek istedim ama Beckett'in ne diyeceğinden ya da senin bu konuda ne hissedeceğinden emin değildim. Göndermeliydim. Siktir et. Yapmalıydım ve özür dilerim."

Ellerimi pantolonuma sürttüm. Yap. Ağlama. Ağlama. "Hayır. Her şey yolunda."

"Ben de gerçekten üzgünüm." Kendall tezgahın etrafında dönerek diğer yanımda durdu. "Sanırım Gentry'ye bıraktım ama Dawson ona cenaze evinde seninle karşılaştığını söyledi."

Yüzümü buruşturdum. İyi günlerimden biri değildi. Dawson için de öyle. Birbirimiz için her zaman olduğumuz kadar zehirliydik. "Evet. Sadece bitmesini istedim."

Şimdiki gibi. Sevilen bir insanın cenazesi böyle bir şey olsaydı, seve seve . Herkesin önünde yas tutma fikri, derimin santimlik parçalar halinde koparılması kadar hoş geliyordu.

Çocuklar içeri girdiler, yarınki planları hakkında mırıldanıyorlardı. Adanın etrafında toplandığımız yerden onlara baktık. Sessizliğimiz Gentry ve Kardeşler mutfaka girmeden önce durdular.

Gentry, "Biftekler pişti," diye anons ederek garipliği bozdu. Kendall kocasına doğru yürüdü. "Oh, bebeğim. Ne kadar tatlı olduğunu biliyorsun-konuş benimle."

"İğrenç," dedi Beck ve et tepsisini masaya koymak için babasını atladı.

"Bu doğru değil," diye mırıldandı Xander. "Kaç yaşında olduğumuz umurumda değil."

Aralarındaki rahat atmosfer beni daha çok yabancı hissettirmeliydi. Ama kadınların her biri eşleriyle birlikte masaya doğru yürümek için ayrıldığında, Dawson yanımda belirdi. "Limonatayı buldun mu?"

"Onu unuttum!" Eva mutfığa doğru yöneldi. "İyi ki unutmuşsun, yoksa şimdiye çoktan gitmişti."

Dawson'a kaşlarımı kaldırdım. "O kadar iyi mi?"

"Övünmek gibi olmasın ama limonların suyunu sıkarken tatlı tatlı konuşuyorum. Şekerden sonra çilek ve biraz da vişne suyu ekliyorum. Misket limonu garnitürleri de var."

Etkilenmemi istedi. . "Kirazların suyunu sıkarken onlarla edepsizce konuştun mu?"

Önce Kate kustu ve diğer kızlar kahkahalara boğuldu. Yanaklarım çiçek açtı. Benden duydukları ilk şey savunma amaçlı ya da sığırlarla ilgili değildi ve müstehcendi.

"Bu doğru değil," diye homurdandı Gentry. Kendall'ı dürterken gözlerinde mizah . "Kaç yaşında oldukları umurumda değil."

Hepimiz sandalyelerimize yerleştik. Gentry bir , Dawson diğer uçtaydı. Ben Dawson'ın yanına oturdum ve sağımda Savvy vardı. Yemeği kimin dağıttığını görmedim ama biri bir tabak başlattı ve sonra kart dağıtır gibi dağıttı. Tabak solumuzdaki kişiye uzatıldı.

Masanın etrafını on kişi sarmıştı. Daha kalabalık restoranlarda bulunmuştum. Ama kenarda kalmıştım. Bu insanlar etrafımı sarmıştı. Ben de onlarla aynı yemeği yiyordum. Oda bana doğru yaklaşıyordu.

bir bardak kırmızı limonata belirdi. Büyük bir yudum aldım. Tatlı tadı dilime vurduğunda içmeye devam ettim.

Lanet olsun.

Kafamı kaldırdığımda Dawson bana sırtıyordu. "Güzel, değil mi?"

Kaşlarımı çattım ama dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Oluşmakta olan endişe şekerin etkisiyle azaldı. "Öyle olduğunu biliyorsun. Senin her şeyin mükemmeldir."

İfadesinde gurur dalgalanıyordu, ama sadece benim için *yapılmış* bir pırıltı vardı, "*Bunu yapan kirli konuşmadır*" diyordu.

Savvy bana varlığından bile haberdar olmadığım bir sepet dolusu ekmek uzattı. Dawson bütün bunlar için ne zaman vakit bulmuştu? "Şimdiye kadar çocuklarla pek biliyorum ama gençken yaşadıkları utanç verici bir hikâye biliyorsan dinliyorum."

Masa sessizleşti ama bu sessizlik rahatsız edici değildi. Herkes beni beklerken odayı beklenti dolu bir hava doldurdu.

Dawson'a bakacak kadar cesur değildim. Dilimdeki mührü kıran Gentry'nin babacan baş sallaması oldu.

"Merada tek başıma dolaşmak için çok küçükken buraya koşmaya başladım. Bu yüzden Sarah, Aiden ya da Beck'in beni geri götürmesini istedi. Ama istemedikleri için Dawson'ı onlarla gitmeye ikna ettiler ve sonra da bizi ektiler."

Savvy'nin skandal yaratan solumasını hemen bir kahkaha izledi. "Ne kadar centilmence."

"Hey," dedi Beck bifteğini keserken. "Daha on yaşındaydım."

Bu da benden çok da yaşı olmayan Dawson'ın benimle birlikte koşması ama her seferinde çitlerde durması anlamına geliyordu. Sanki ikimiz de babamın onu kuduz bir köpek gibi kovalayacağını biliyorduk.

Yine de babam beni Kings'e gitmekten hiç alıkoymamıştı. Cenazeye kadar.

"Peki ya Xander?" Savvy sordu.

Xander'ın gülümsemesinde bir parça hüzün vardı. "Bulduğumdan emin oldum

başka bir yerde olmak. Eğer annem Bristol'la meşgulse, bu bizi anlamına geliyordu."

Aiden çatalını yere bıraktı, kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Bunu nasıl fark etmedim?"

"Onun kıcını öpmekle çok meşgulsün, altın çocuk," dedi Dawson bir ağız dolusu yemek yerken.

"Ben yapmadım." Aiden gözlerini kıstı ve neredeyse gülümseyerek beni şaşırttı. "Mükemmel olduğum için yapmama gerek yoktu."

"Hayır, sen değil. Onun biraz daha iyi olmasını sağlayan başka biri vardı." Xander bakışlarını Beck'e yöneltti.

"Yapma," diye hırladı Beck.

Xander'ın sırtışı büyüdü. "Sorun nedir, Gooder?"

Beck orta parmağıyla şakağını ovuşturdu.

"Her neyse." Gentry'nin bıkkınlığı belliydi ama bu gülümsemesini engellemedi. "Aranızda ayın dördünde geri gelecek olan var mı? Nelson Hammond'a rastladım, bir panayır ve konser olacağını söyledi."

Nelson Hammond. Belediye başkanı. Aktif olarak kaçındığım bir adamdı. Pop birkaç belediye toplantısına katılmış, bir oylama ya da başka bir şey hakkında öfkelenmişti.

"Bizi bu kadar çabuk geri almaya hazır mısın, Dawson?" Kendall sordu.

"Kesinlikle," diye yanıtladı.

Bu uzun sürmedi. Kendall ve Gentry'nin döneceğı 4 Temmuz gününü ipte çekmeye başlamıştım bile. Daha fazla ızgara için davet edilecek miydim?

Daha fazla ziyaret?

Çünkü eğer iyi ayarlanmış aileler böyle davranıyorsa, neyi kaçırdığımı bilmediğim için mutluydum.

"Benimle fuara gelmek ister misin Bristol?"

Panayır her yıl kasabaya gelirdi. Bu yıl ilk kez tatil hafta sonu .

Duyduğumda hiçbir şey düşünmemiştim. Ne zaman ki yedinci sınıftayken babam gitmeme izin vermişti. Tek şartı bardaki işi bitene kadar beni eve götüremeyecek olmasıydı. Fuar akşam onda, bar ise saatler sonra kapanıyordu ama lojistiğı düşünmemiştim. Bana yirmi dolar bile vermişti.

Oraya vardıkdan, birkaç oyun oynadıktan ve bir tur ve akşam yemeğı için yeterli parayı biriktirdikten yarım saat sonra, birkaç liseli çocukla karşılaştım. Cılız bir Bristol tek başına mükemmel bir hedef olmuştu.

Beni takip ediyorlardı, küçük göğüslerim ve Sadece bir annenin *sevebileceğı* bir yüz. *Bekle, bu yüzden mi gitti?* O yaşıta bile, yeterince güçlü bir hakarete yumruk attığım bilinirdi, ama on beş yaşındaki üç oğlanla başa çıkamazdım.

Barı kapatıp bıkkın sahibi tarafından kovulana kadar babamın kamyonetinin yanında koşup bekledim.

Eve dönerken, meradan kaçan yavrularımızdan birine neredeyse çarpıyorduk.

Berbat anının kalıntıları yüzümde belirmiş olmalı.

Dawson elimi sıktı. "Gitmemize gerek yok."

"Hayır. Sorun değil." İstesem de sesim daha odun gibi çıkmazdı. Lanet olsun. Bu kasabayla olan geçmişimin geleceğıme musallat olmasına izin vermeyecektim. Bu insanlar bana tahammül etmekten fazlasını yapıyordu. Ve tüm hesaplara göre, benden uzak durması gerekenler olmalıydı. Yani, evet. O lanet panayıra gidecektim. "Eğlenceli olacak."

Xander, "Savvy ve ben muhtemelen gelebiliriz," diye teklif etti. Ona göz kırptım ama Savvy başıyla onayladı.

"Daha önce hiç panayıra gitmedim." Mavi gözleri parlıyordu, heyecanı bulaşıcıydı.

Savvy'nin ailesi zengin değil miydi? Fuar gibi basit ve sıradan bir şeyi nasıl kaçırmış olabilirdi? Savvy kadar sofistike birinin yaşamadığı bir deneyim yaşamıştım. Tuhaf.

"Burası küçük bir kasaba panayırı," dedi Xander. "Heyecanın yarısı dönme dolabın bir arada durup durmayacağını merak etmek."

"Ooh, ." Savvy koltuğunda döndü. "Xander ve ben evimizin ilerleyişini kontrol edeceğiz ve ardından Haziran ayının çoğunu Yellowstone'da kamp yaparak ve şirketim için bazı araştırmalar yaparak geçireceğiz. Emin olacağız geri döndük."

"King Tech'in CEO'suyla bir görüşmem var." Eva Beck'e gülümsüyor olabilirdi ama gözleri Beck istese de de gideceklerini söylüyordu. "İnebileceğimize eminim."

Beck etkilenmedi. "Son sınıftan beri panayıra gitmedim. Hâlâ huni kekleri var mı?"

"Evet," diye yanıtladı Kate bir parça yağ keserken. "Ama taze yiyin. İyi yaşlanmıyorlar." Tabağından başını kaldırdı ve kendisine bakan adamlara göz kırptı.

"Aiden'ı fuara mı götürdün?" Dawson inanamayarak sordu.

Kıkırdaması gergindi. "Hayır. Çalışması gerekiyordu. Yeğenlerimi getirdim ve onun için eve bir kek götürmeye çalıştım."

Xander, "Aiden dizüstü bilgisayarına pudra şekeri bulaştırma riskini göze almaz," diye şaka yaptı.

Kate'in bakışları tabağına kaydı. Aiden bir omzunu kaldırdı. "Eve gelene kadar eriyip gitmişti. Ama önemli olan düşüncedir."

Kate'in yüzündeki kederli ifadeye bakılırsa, önemli olan işten çabasıydı.

Dawson, "Ayın dördünde," dedi. "Gelebilecek olan herkes gelsin."

"Ayın dördü," diye kabul etti Beck. "Doğum gününden hemen önce. Büyük bir hafta sonu olabilir."

Dawson Beck'e ters ters baktı ve herkes yer değiştirdi. Bir kez daha, bir şeyleri kaçıırıyordum.

İstedığım kadar bu ailenin atmosferinin tadını çıkarabilirdim. Büyürken onları düşündüğümünden ne kadar farklı olduklarına hayret edebilirdim.

Dawson'la birlikteyken delicesine mutlu olabilirdim.

Ama ben dışlanmış biriydim ve bu asla değişmeyecekti.

Dawson

Ahır kapısına yaslandım. Yavru kediler ayak bileklerime dolanmıştı. Telefonuma , hırslı bir tekir tırmanmaya çalışırken bacağımı hafifçe salladım.

Hey, ufaklık. Sana akşam yemeği ısmarlayacağım. Benimle Hogan'ın yerinde buluş.

Haziran ayının ilk günüydü ve büyükannem şehirdeydi. Daha kötüsü, benimle buluşmak için şehirdeydi. Geri sayım başlamıştı. Saat T eksi otuz altı idi.

Yirmi dokuz yaşına girmeden birkaç gün önce. Bristol'la geçirdiğim zamanın tadını çıkarmak dışında güven konusunda bir şey yapmaya karar vermemiştim. Bana olan inancını arttırmak.

Yanlış ya da doğru, kardeşlerimin yardımı sayesinde vardığım sonuç, en iyi hareket tarzının sağlam bir güven temeli inşa etmek olduğuydu.

O zaman doğum günümünden önce ne olursa olsun bana güvenirdi. Bize inanırdı.

Sığırlarla geçirdiğimiz hafta sonu iyi bir başlangıç olmuştu. Kardeşlerimin yanında hiç tartışmadan duruyordu. İleri geri konuşmadı. Kasabada oldukları her iki gece de bize gelmiş ve kardeşlerimle aramızdaki şakalaşmaları kendi televizyon programıymışız gibi izlemişti.

Son birkaç hafta iyiydi. Ben işimi yaptım. O da kendi işini yaptı. Bazen benim evimde öğle veya akşam yemeği için buluşurduk. Diğer zamanlarda yardım ederdik. Her geceyi onunla geçirebilirdim ama kendimi tuttum.

Henüz benim evimde kalmamıştı. Nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hala bizden emin değil miydi?

Telefonumda mesaj hatırlatıcısı çaldı. Lanet olsun. Büyükanneme haber vermeliydim. buluşmazsam buraya gelirdi ve Bristol'un bir mil yakınında ona güvenmiyordum. Bristol'u korkutup kaçırarak bir şey varsa, o da Grams olurdu.

Büyükannemden yeni bir mesaj vardı. *7'de görüşürüz.*

Henüz cevap vermemiştim ama Grams için bunun bir önemi yoktu. K harfini geri gönderdim. Grams caymayacaktı ve ben de onunla yüzleşip defolup gitmesini söyleyebilirdim. Güven bana aitti, istediğim gibi kullanabilir ya da kullanmayabilirdim.

Birkaç saat daha çalıştım. At römorkunun lastiği patladı. Onu değiştirdim, sonra da garaj yolundaki bazı büyük çukurları doldurdum. Büyük John Deere'i Mart ayından beri aşağı yukarı çalıştırmak çakıllara zarar

vermişti.

İyi bir yağmur yağdığında, bu delikler kendi çamur çukurlarını oluşturur, bir lastiği patlatacak kadar derin ve kamyonetin yarısını çamurla ıslatacak kadar ıslak olurdu. Sonra ben işim bittiğinde eve gidip temizlendim. Siyah bir kot pantolon ve lacivert bir polo giydim. Randevu gibi bir şey değildi. Ayrıca, botlarım biraz kirlendi diye Bristol'u kovalamak gibi bir derdim de yoktu.

Kasabaya gidişimiz çok hızlı oldu. Büyükanneimin cipinin yanına park ettim ve içeri girdim. Skylar beni kapıda karşıladı. Gülümsemesi gergindi.

"Nasıl gidiyor?"

Dawson?"

"Güzel. Sen?"

"Oh. Biliyorsun." Beni inceledi. "Bristol nasıl?"

"Güzel, sorduğun için teşekkürler." dönüş bu muydu? İnsanlar kan davasının bizimle birlikte öldüğünü anlayıp Bristol'u kabul etmeye mi başlayacaktı?

"Mm." Beni girişi mekanın geri kalanından ayıran sütunların etrafından dolaştırırken söylediği tek şey buydu. Ana yemek alanına gideceğimizi sanıyordum ama beni toplantı odasına geri götürdü. Bu da neydi böyle?

Özel arka odanın kapısı açıktı. Büyükanneimin gümüş saç tokasını fark etmek kolaydı. Adımlarım duraksadı. Yalnız değildi.

dişlerim birbirine daha çok çarpıyordu. Büyükanneimin yanındaki kişi genç bir kadındı.

Skylar girişin yan tarafında duruyordu. Benim kadar rahat giyinmemiş olan genç kadına ve bana baktı. "Afiyet olsun. Servis elemanınız birazdan gelecek."

Evet. Bunun neye benzediğini görebiliyordum. Bir ay önce Skylar'ı Bristol'a davranışından dolayı azarlamıştım ve şimdi de etkileyici göğüs dekoltesi dar siyah bir kokteyl elbisesi giymiş, benim yaşıma yakın bir kadınla buluşuyordum. Tarzı hiç de ince değildi. Büyükanneimin varlığı bile bunun sıradan bir buluşma olduğunu gösteremezdi.

"Büyükanne." Masaya gittim, eğildim ve onu öptüm.

"Dawson." Büyükanne gülümseyerek bakışlarını genç bayana çevirdi. "Bu Mallory."

"Mallory," diye kibarca selamladım. Büyükanneim bir buldozer olabilirdi.

Büyükanneimin önerdiği her şeyi kabul ettiği için Mallory'yi sorumlu tutmadım. Büyükanneime döndüm. "Yeni bir asistan mı aldın? Nihayet.

Bunca zaman sonra."

Grams'in bakışları sertleşti. Aptallara acı çektirmezdi. Sadece kendisi.

"Otur. Konuşacağız. Ben sipariş verdim bile."

Bir sandalye çektim ve kollarımı kavuşturarak oturdum. Büyükanнемin neyin peşinde anladığım anda iştahım . Doğum gününe kadar bana kadın mı atacaktı? "Pek aç değilim. Evde bitirmem gereken bazı işler var."

"Dawson." Sesi bir kırbaç gibi şaklıyordu, amacı beni itaate zorlamaktı.

Ben genelde yumuşak başlı bir kardeşim. Bu sefer değil. "Büyükanne, neyin peşinde olduğunu bilmiyorum-"

"O zaman sana anlatayım." Büyükanne arkasına yaslandı ve bir bacağı diğerinin üzerine . Her zamanki gibi güçlü kıyafetlerinden birini giymişti. Mallory kıpırdandı, onun

bakışları su bardağına kaydı. Masada soğuyan bir şişe şarap vardı Ne için?

Bir garson gülümseyerek ve dostça konuşarak içeri girdi. Akşam yemeği ekmeklerini ve büyükanнемin sipariş ettiği salataları bıraktı. Giderken adımları hızlandı. Odadaki soğuk havayı hissetmiş miydi?

"Doğum günün yakında," dedi büyükanнем tekrar yalnız kaldığımızda.

"Farkındayım."

"Evlenmen gerek." "Hayır, evlenmem gerekmiyor."

Büyükanнемin gözleri parladı. Bakışlarında gerçek bir endişe parlıyordu. "O parayı kaybedemezsin."

Ona doğru eğildim. Mallory'nin bakışları sanki bir yumruk dövüşü izliyormuş gibi bana ve Grams'e yapışmıştı. "Paraya ihtiyacım yok."

"Bristol da öyle."

"Saçmalık."

Büyükanнем ses tonumdan irkildi. "Dawson, misafirimizin önünde kabalık etme."

Mallory'ye özür dileyerek gülümsedim. "Bu karmaşanın içinde olduğun için üzgünüm.

Grams sana ne teklif ederse etsin, bunu kabul

etmeyeceğim." "Sana bir evlilik teklif ediyorum," dedi Grams.

Geriye çekildim, dehşete kapılmış bakışlarım Mallory'ninkilerle birleşti. Yanakları alev alev yanıyordu ama omuzlarını dikleştirdi. Ne kadar çok paranın söz konusu olduğunu unutmamıştım ama ne kadar iyi bir influencer olduğunu unutmuştum.

Büyükanнем elini koluma koydu. "Beni dinle, Dawson. Mallory seninle evlenmek istiyor, istediğin kadar ketum ol. Gizlilik anlaşması çok sağlam. Konuşursa onu mahvederim." Mallory'yi görmezden geldi, sanki kadın bir

açık artırmayla satılıyor. "Sonra, otuz yaşına geldiğinde, yollarınızı ayırabilirsiniz. Ya da ikiniz birlikte kalırsınız. Asla bilemezsiniz. yarayabilir."

"Biriyle görüşüyorum."

Büyükannemin bakışları parladı ama bir an sonra söndü. Kimi kastettiğimi anlamıştı. "Ona söylemene gerek yok."

"Ne?" Başımı salladım. Nasıl Ne Büyükannem ne kadar soğuktu? "Hazır olmadan evlenmeyeceğim."

"İkimiz de Bristol'a bu haberi vermenin iyi bir yolu olmadığını biliyoruz. Sen ve bu aile her bir pislik gibi görüneceksiniz. Ona şimdiden üç kez ihanet ettik. Bir , Dawson. Gizlice evlenmek, güveninizin şartlarını yerine getirmek ve iş bittiğinde evliliği sona erdirmek tek yol."

"Peki ya Bristol öğrenirse?" Bunu asla yapmazdım. "Bu daha büyük bir ihanet olmaz mıydı? Bu arada, ailemin yaptığı bu boktan şeyi sana söylemek istemedim, bu yüzden seni incitmemek için *evlendim*?" Masadan ve başımı Mallory'ye doğru eğdim. "Zamanının boşa geçmesine üzüldüm. boşa gitti."

"Yani, duygularım incinmiş olmalı." Mallory'nin sesi soluğaydı ama gözleri floresan ışıkları altında parlıyordu. "Ama bu gerçekten çok tatlı. Kendini kız arkadaşına gerçekten adamış gibisin."

Midem bulandı. Mallory yirmi ikiden olamazdı. Muhtemelen bir sürü üniversite borcu ve büyük hayalleri vardı. Büyükannem de gençliğinin masumiyetini kullanmış ve benimle evlenmesi için ona elli milyon dolar vaat etmişti.

"Dawson." Yine o çatlak ses geldi. Büyükannem itaat bekliyordu.

Ayağa kalktım. "Hayır. Ben ... değilim. Bu benim hayatıma müdahale edemezsin." "Karışabilirim ve karışacağım da. Her zaman size göz kulak oldum çocuklar. Size yemek pişirdim mi?

ya da sizi dizimde zıplattım ya da raflarınızı doldurmanız için biblolar yaptım mı? Hayır. Hepinizin *hayata hazırlandığınızdan* emin oldum. Hayata, Dawson. ve çocuklarınız için, böylece çalışmak zorunda kalmazsınız. Ben ve deden gibi, baban gibi. Parayı ona hediye ettiğimde Sarah'ya bu işle ilgilenmesi için güvenmiştim. Sıkı çalışmamın risk altında olduğunu bilmiyordum." Büyükannem takım elbisesini düzeltti ve beni değerlendirdi, yüzü daha önce hiç tanık olmadığım kadar gergindi. "Peki. Git. Ama beni dinle evlat. Sen git ve ona söyle. Bu ilişkinizi test et. Eğer o da ailesinin geri kalanı gibiyse, seni iki saniyede terk eder. Bir hata yaparsan Cartwright'lar unutmaz. Adını tüm şehre yayarlar."

"Ben sen ve DB değilim. O Danny değil, o da büyükannesi ve büyükbabası değil."

"Peki. O zaman söyle ona." Ağzım gerildi ve o da başını salladı. Ayağa kalktı ve yanıma geldi. Her iki omzumu da kavradı. "O para hayatları değiştirebilir ve ben onun hayatını değiştirmeyeceğinden emin olacağım. daha iyi."

Sesindeki tehdit tüylerimi ürpertti. Bristol benden küçüktü ve büyükannem onun acı çektiğini mi görmek istiyordu? Büyükannem anneme olan öfkesini Bristol'dan mı çıkarıyordu?

Mantıklı gelmedi. Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Büyükannemin yanında bir dakika daha . "Billings'e kadar iyi yolculuklar." Topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıya doğru ilerledim.

"Eğer sen , ben söylerim."

Durdum. Ellerim kenetlendi. Neden herkes güven ortaya çıktıktan sonra Bristol'un benden ayrılacağını düşündü? Bu kadar zor muydu Bunu atlatacak kadar güçlü olacağımıza inanıyor musun? "Ondan uzak durmanı istiyorum. Ona böyle davranmanı hak etmiyor."

"O zaten bana kızıma mal oldu. Sana verilmesi gereken parayı alamayacak."

Başımı salladım. Bundan önce büyükannem hakkındaki düşüncem, onun büyükannem olduğu yönündeydi. O neyse oydu. Ama bu yeni bir alçalıştı. "Büyü artık, büyükanne." Ve dışarı çıktım.

Ön kapıda Skylar'ın yanından geçtim. Serbest kalmış bir huni bulutuna benziyor olmalıydım. Bir menüyü göğsüne bastırdı ve ben yanından geçerken benimle konuşmadı. Ama hafifçe başını sallaması çok şey anlatıyordu.

Kapıyı çarparak çıktım ve pikabıma atladım. Nereye gideceğimi düşünmüyordum. Bu dünyada gitmek isteyeceğim sadece iki yer vardı. Benim evime ya da Bristol'un evine. Bristol muhtemelen hâlâ çalıştığından, benim evim cevap değildi.

Dükkânının büyük kapısı açıktı. Tucker tamir yardım ettiğiinden beri sık sık dükkana geliyordu. Ot biçme traktörü içerideydi. Üzerinde çalışıyor olmalıydı.

Kamyonetinin yanına park ettim. Açık dükkanın kapısından kafasını uzattı. Yüz ifademi görünce hızlı gülümsemesi kayboldu.

Dışarı fırladım. Rüzgâr özenle taranmış saçlarımı karıştırdı.

Bristol ellerini arka cebine soktuğu bir bez sildi.

"Lütfen bana büyükannenle buluştuktan sonraki boktan ruh halinin benimle ilgili olmadığını söyle."

"Bu onun sorunu," dedim. Doğruca ona doğru gittim. Sanki birlikte olmak istediğim kişiye dokunarak neredeyse kör bir randevunun lekesini silmek zorundaymışım gibi. Ellerimi beline doladım ve burnumu saçlarına gömdüm.

At, güneş ışığı ve traktör egzozunun hafif kokuları meyveli şampuanıyla birbirine karıştı. Mükemmeldi.

"Bana tuzak kurmaya çalıştı. Yanında başka bir kadın bile getirdi."

Bristol geri çekildi, bakışları yüz ifademi taradı. "Ciddi misin? Benden bu kadar çok mu nefret ediyor?"

Ona çoğunu anlatmıştım. Neden geri kalanını ona söyleyemedim?

Hepimizden daha iyi bilecek kadar yaşlı olan büyükannemin annemin ölümünden onu sorumlu tuttuğunu ona söyleyemezdim. Hepimiz çok uzun zamandır acı çekiyorduk, büyükannemin beni ve kardeşlerimi geriye sürüklemesine izin veremezdim. O da Bristol'un duygularıyla oynamıyordu.

"Ne düşündüğünü bilmiyorum. Tek bildiğim onu azarladığım ve doğruca sana geldiğim."

"Emilia Boyd'u kovdun mu?"

"Evet." İçimdeki his doğruluk, gurur ya da tatmin değildi. Büyükanneme o parayı almayacağımı söyleyebilseydim kendimi daha iyi hissederdim.

Yaptığımız konuşmadan sonra babam ve kardeşlerimin gözlerini kırpacaklarından şüpheliydim. Büyükannem farklı bir hikayeydi. İşi olurluna bırakıp çekip gidecek biri değildi. En iyi arkadaşlarını, Bristol'un büyükanne ve büyükbabasını kazıklamıştı.

Petrol şirketini neredeyse batıracaktı ama babamla Aiden'ı çalıştırmaya kadar hisseyi elinde tuttu. Benimle evlenmesi için bir kadına para saçmıştı ve Eva'yla tanışmadan önce Beck'e de aynısını yapmıştı. Aynı şeyi Xander'a da yapabilirdi ama o kendini ulaşılmaz kılmıştı. Bunun dışında Bristol kendini ihanete uğramış hissedecekti, benim tarafımdan, annem tarafından değil.

"Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm." Bristol ellerini saçlarımda gezdirdi.

"Sen buna değersin." Büyükannemin tehdidi aklımdan çıkmadı.

Dudaklarımı Bristol'unakilere bastırdım. Nasıl hissettiğimi bilmesine ihtiyacım vardı. Benim için ne kadar önemli olduğunu.

Doğum günüm çok çabuk geliyordu.

CHAPTER 10

Bristol

ÖPÜCÜĞÜ TALEPKÂR, AMA ÇARESİZDİ. Büyükannesiyle olan tartışma onu üzmüştü. O nedenini bilmiyor olabilirdi ama ben biliyordum.

Herkes Dawson'ı severdi.

Fıstık ezmesi ve jöle gibi bir araya gelene kadar yağ ve su gibi karışmamızın nedeni muhtemelen buydu. King's Creek'teki herkes onun bastığı yeri öperken benim ondan hoşlanmamama dayanamamıştı.

Büyükannesiyle arasının açık olması daha da kötüydü. Onu koşulsuz sevmesi gerekiyordu ve belki de seviyordu - bunu söylemek zor olurdu. Emilia Boyd, ama onun cazibesine kapılmamıştı. Ve ona karşı öfkesini kaybetmek zorunda kalmıştı.

Onun dil darbelerine kendi dilimle karşılık verdim. Uzun bir gün olmuştu ve bu gece duştan sonra tam olarak ne yapmak istediğimi düşünüyordum. Temizlenip ateşli komşuma gitmeyi ve onun gergin vücudumdaki tüm düğümleri çözmesine izin vermeyi planlamıştım.

Beni rahatlatmakta çok başarılıydı. Ve beni güldürmekte.

Yağ ve su olmayı bırakana kadar hayatımda ne kadar az mizah olduğunu bilmiyordum. Yine kimsenin beni Dawson gibi güldüremeyeceğini bilmek için diğer insanlara tahammül etmek zorunda değildim.

Kelimelerle pek iyi değildi. Son zamanlarda benim için çok şey ifade etmeye .

birkaç ay. Ona karşı hissettiklerim beni korkutuyordu. Onları dile getiremezdim. Söyleyemezdim. Henüz söyleyemedim.

Ama ona gösterebilirdim. Benim için birçok kez yaptığı gibi gerginliğini alabilirdim.

Gömleğini pantolonundan çekiştirdim ve parmaklarımı bel kemerinin altına daldırdım. Ağzıma karşı inledi. Sırtım dükkânın çerçevesine çarptı ama içeri girmek istemedim. Günün sıcaklığı ufukta batmakta olan güneşin ardında kalmıştı. Portakallar ve kırmızılar gökyüzünü dolduruyordu.

Fermuarını açtım. Parmaklarım ereksiyonunun geniş ucunun üzerinde gezindi. Elimi sıcak uzunluğunun etrafına sardım ve onu soymadan iç çamaşırdan ve pantolonundan kurtardım.

Kapüşonlu gözlerine bakarak öpücüğü kestim ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Bristol, yapmak zorunda değilsin ..." Etrafına bakındı ama yalnızdık. Sığırlar . Bucket otlamaya gitmiş, Daisy de ahırda uyukluyordu.

Tucker ve Kiernan'dan başka kimse uğramadı ve o gün için işleri bitti.

Mutlu bir şekilde yalnızdık.

"Bunu senin için yapmama izin ver." Aletini pompaladım, ona dokunduğumdan beri ne kadar sertleştiğini sevdim. Elimin altında nabızı atıyordu.

Ucunu yalarken bakışlarını üzerimde tuttum. Vücudunda dolaşan ürperti elimde titreşti.

Bir gün Dawson King'i kucağıma alacağımı asla tahmin edemezdim. dilimin ucundan başka bir şey kullanmadan. İğneleyici yorumlardan onu anlamsızca yalamaya kadar. İlişkimizin yörüngesi buydu.

Onu ağzımın içine çekerken göz kapaklarım kapandı, tahammül edebildiğim kadar derine. Şaftının tabanını yumrukladım ve iniltisi öncekinden daha düzensizdi.

"Siktir, Bristol."

Bunu onun için henüz yapmamıştım. Vücudunun bu kısmını görmezden gelmedim. Güzel bir aleti vardı. Uzun ve kalın. Damarlarla doluydu. Bronz rengi kollarından bile daha koyu bir tondur. Her muhteşem santimini hissetmişim. Ama henüz ağzıma almamıştım.

Geri çektim, dilimi onun uzunluğuna doğru kaydırdım. Ellerini saçlarıma gömdü. Atkuyruğum onu engelledi ama nazik kalmaya devam etti.

Parmakları geriliyordu ama ben aşağı yukarı okşadıkça o hızını artırmıyordu.

Bu oral seks, Dawson'la yaptığım seksin geçmişimdeki hiçbir şeyle kıyaslanamayacağını kanıtlıyordu. Liseden ve bana görünmeyen bir skor tabelasındaki bir tik ya da kısa sürede unutulacak kötü bir kararmışım gibi davranılmasından sonra, bunu yapmak istediğim kimseyle tanışmamıştım.

Birkaç kez , sonrasında yaltaklanmaktan kaçamadım. Bu Vücudum refleksif bir şekilde kendi içine çekildi, serpintiyi bekledi. Ve çok da farklı değildi; sadece bir şekilde oral sekse borçlu oldukları hissi yeniydi.

Dawson'ın kendine engel olamıyormuş gibi kalçalarını itmesi. Saçlarıma saygıyla dokunuşu. İnlemelerinde yankılanan huşu. Tüm bunlar bana aramızdaki bu eyleme değer verdiğini hissettirdi. Tıpkı bana oral seks yaptığında olduğu gibi, bana kendimi değerli hissettiriyordu. Sanki kendimi ona açmamı hafife almıyordu.

Ona da aynı şeyi hissettirmek istedim ve bu çok kolay oldu. Onun tepkileri, benim ona zevk verirken aldığım zevki artırıyor. Sürekli devam eden bir döngü.

Diğer elimle taşaklarını kavradım ve hafifçe masaj yaptım. "Bristol. Siktir." Söyleyebildiği tek şey bu iki kelime gibi görünüyordu.

Onu daha hızlı çalıştırdım. Saten kaplı çelik dudaklarımın arasından kaydı. Ağzımın içinde nabızı atıyor ve dilimin her dokunuşunda kalçaları sarsılıyordu.

Uzun süre dayanamayacaktı.

Onun kitabından bir sayfa alarak, onunla oynadım. Hızımı ve baskımı azaltarak ona bir bakış attım.

Yüzünün sert düzlemleri gölgelenmişti. Saçlarından bir tutam alnına dökülmüştü ve bilmesem yüz ifadesi acı çekiyor gibi görünüyordu. Nefis bir ıstırap.

Ona karşı mırıldandım ve göz kapakları dalgalandı. Beni onu izlerken yakaladı. "Beni öldürüyorsun, kadın."

Gülümseyecektim ama ağzım iyice gerilmişti. Gözlerinde intikam parıldıyordu. Bana on katını geri ödeyecekti ve bana her dokunduğunda bunu yapması önemli değildi.

Geri çekilerek ağzımdan çıkmasına izin verdim ve ıslak tenine doğru üfledim.

Titredi ve yanları . "Tanrım, bu çok adice."

"Umarım öyledir." Onu tekrar ağzımın içine çektim. Sıcak ağzımın onun serin ve hassas teninde yarattığı şok, güçlü bedenine bir titreme daha gönderdi.

"Boş . Bu daha kötü," diye homurdandı ve başı geriye düştü. "Hem de en iyi şekilde."

Onu daha hızlı çalıştırdım, sonra yavaşlattım, tıpkı ilk seferinde yaptığı gibi düştü. Ama ben sırtüstü yatıyordum. Daha fazla devam edersem devrilecekti ve onu yakalayabilecek durumda değildim.

Emmeyi artırarak ve hızımı artırarak onu eşiğe getirdim. Taşakları elimde sıkılaştı ve kaskatı kesildi.

"Bristol." Bu bir uyarıydı ama çekilmedim. Bir kez olsun Bu noktaya geldiğinde ne yapacağıma karar vermek zorundaydım. Onu içime çektim ve uzun bir iniltiyle boşaldı, vücudu sarsılıyordu.

Sıcak salgısını yuttum ve işi bitene kadar uyguladığım baskıyı hafiflettim. Elleri saçlarımda toplanmıştı ama çekiştirip durmuyordu. Zirveden iner inmez sarktı, elleri yüzümü okşadı.

Onu bıraktım ve dizlerimin tozunu alma zahmetine girmeden ayağa kalktım. Kendini pantolonunun içine sokarken ağzımı . Fermuarını açık bıraktı ve gömleğini üzerine geçirdi.

Beni kollarıyla sardı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Nasıl tepki vereceğimi bilemediğimden ellerimi omuzlarına koyarak sertleştirdim. Benimle işi bittikten sonra onu öpmek önemli bir şey değildi ama bu rol değişimi daha önce deneyimlediğim bir şey değildi.

"Teşekkür ," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Bir şey değil mi?"

Kıkırdadı ve yüzünü boynuma gömdü. Kucaklaması sıkılaştı ve ben de ona sarıldım. "Seni eve götürmek ve bütün gece yatakta kalmak istiyorum."

"Siz geldiğinizde ben de işimi bitiriyordum."

Doğruldu ama gitmeme izin vermedi. " yedin mi?" "Bir ısırık aldım." Bir kutu soğuk mantı. Şampiyonların akşam yemeği.

"Chef Boyardee tarafından mı hazırlandı?"

Ona şakacı bir bakış attım. "Yemek züppesi."

"Henüz yemek yemedim ama ikimiz için de bir şeyler hazırlayabilirim. Burada ne gerekiyor? Toparlanmana yardım edebilirim."

"8320'nin yağını değiştirecektim ama yeni bir filtre almak için kasabaya gitmem gerekiyor. Ve balya makinesi için biraz yağ."

"Filtreler ve yağ. Lanet olsun. Hatırlattığın için teşekkürler. Sanırım yarın ben de şehre gideceğim." Etrafına bakındı. "Daisy nerede? Kızımı özledim."

"Senin evinde uyumaktan rahatsız olacağını sanmıyorum ama Bucket kıskanacak."

Sırıttı ve alnını benimkine yasladı. "Eve gidebilmemiz için seni bırakmalıyım."

Evim dediğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Evimdeydim ama onun de özlemiştim. Onun olduğu her yerin evim gibi gelmeye başladığını düşünüp hüznülenebilirdim ama onun evinde başını ve omuzlarını çarpmadan hareket edebiliyordu. Ve onun evinde, hiç bilmediğim huzuru bulabiliyordum.

Onun evindeyken, bacağım iyileştikten sonra bile benimle ilgilenildi. Hayatımda ilk kez yardım aldım. Oraya her geri döndüğümde, küçük karavanımın ve yaz için taşınmayı ertelediğim kulübenin sağlayamadıklarını hatırladım. Güvenlik. Finansal durumumdan sorunlar. Karavanda tek yapmam gereken gözlerimi açmaktı. Bir sonraki büyük fırtınaya dayanabilecek miydi? Kulübenin çatısına yaptığım yamalar bir sonraki sağanakta tutacak mıydı? İhtiyacım olduğunda karavanı nasıl yıkabilirdim?

Banyosunu mu?

Dawson's'ta bu endişeler bana dokunmadı. Bütün gece yarı uyanık kalıp, bir rüzgârın ya da dolunun barınağıma çarpmasını beklemeden gerçek bir uyku .

Gentry'nin inşa ettiği sağlam ev değildi. Dawson'ın ortaya çıkan küçük ya da büyük her sorunu çözebilecek bilgi birikimine ve paraya sahip olması da değildi. Dawson'dı. Her zaman yalnız olmamaktı. Desteğe sahip olmaktı.

Midem düşüncelerimi rahatsız etmek için o anı seçti ve Ağzımdan dökülmek isteyen kelimeler. Daha önce hiç kimseye söylemediğim kelimeler.

Dawson karnımdaki gurultuya kıkırdadı ve parmaklarını benimkilere geçirdi. "Bunun için bir şeyim var."

"Hep öyle yapıyorsun." Beni kamyonetine götürmesine izin verdim. Onun evinde kaldığımda genellikle arabayı kendim kullanırdım ama onun gibi ben de ayrı kalmak istemiyordum.

Dawson

SABAH SEKSİ İKİ UCU KESKİN BİR KILIÇTI.

Kalçalarımı öne doğru tekmeledim, vücudu etrafımda kenetlenirken Bristol'dan kazandığım düşük inilti hoşuma gitti.

Erken bir antrenman gibi değildi. Bunlardan biriyle işimi bitirir, kendimi daha iyi hisseder, elimi yüzümü yıkar ve işe giderdim. Antrenman iyi hissettiriyordu. Bristol'un etrafımda kontrolünü kaybetmesini sağladığım her seferinde kendimi daha iyi hissediyordum. Ama yanımda uzun bacaklı, şımarık, çıplak bir kızıl saçlı varken işe gitmek istemiyordum. yatakta memeler.

Daha hızlı pompaladım. Bir orgazma daha çok yaklaşmıştı ve dün gecedен sonra tekrar boşalmaya hazır olduğuma inanamıyordum. Ama tek ihtiyacım olan yüzüne dökülen saçlarını görmek ve sıkı vücudunu benimkine karşı hissetmekti ve gitmeye hazırdım.

Dükkânının girişinde onun aklını başından almak istediğim kadar ben de onun aklını başından almak .

Lanet olsun.

Başım dönmeyeli uzun zaman ve bu hayatımda sık rastladığım bir durum değildi. Fark etmezdi. Bristol'un bana yaptıklarının eşi benzeri yoktu. Dizlerinin üzerine çökmedi.

Bitirmek için. Beni oyaladı ve bundan da zevk aldı.

Onu çıldırtacağından emin olduğum bir açıyla açımı değiştirdim ve vücudunun sarsılmasıyla ödüllendirildim. Zonklayan ısı beni çevreledi ve parmakları omuzlarıma kıvrıldı, tırnaklarının ısırtığı kendi zevkimi arttırdı.

Tısladım ve kendimi onun içinde kaybederek sertçe ittim. titrediğim için ağırlığımı ondan uzak tutmayı başardım. İyi ki çoktan dizlerimin üzerine çökmüştüm.

Bu kadın.

Yere çöktüm ve yanıma yuvarlandım, elimi aşağı kaydırarak yuvarlak göğsünün üzerine koydum.

Saçları güneşin doğuşu gibi ateş saçarak yayılmıştı. Parmaklarını karnımda gezdirdi, karın kaslarımdan izini sürdü. "Bugün çalışamayacak kadar ağrılı olacağım."

"Pizza artıkları yardımcı olur." Dün gece kahvaltı için yeterince pizza yapmıştım. Bristol'un bugün bu evden doğru dürüst bir yemek yemeden çıkmasını istemiyordum.

"Mmm. İştahım açıldı."

İkimiz de yataktan çıktık. Önce tuvaleti kullanmasına izin verdim, çıkarken ona bir öpücük verdim, sonra içeri girdim. Ben dışarı çıktığımda Daisy'yi dışarı çıkarmış ve pizzayı ısıtmak için mikrodalgaya koymuştu. Kahve fincanım doluyordu.

Hâlâ kahve içmiyordu ama bu onu benim sabah kahvemi yapmaktan alıkoymuyordu.

"Teşekkürler." Telefonum çaldı. Tucker'dan bir mesajdı. Kızının beyzbol maçına yetişmek için bugün erken çıkacaktı. "Kahretsin." Yemleme için kullandığımız ana traktörde bir hidrolik sızıntı bulmuştu. "Görünüşe göre günüm yokuş aşağı gidiyor."

Bristol'a mesajı göstermek için telefonu çevirdim. "Kasabadan bir şey lazım mı? Önce oraya gidiyorum."

"Olursa sana mesaj atarım, teşekkürler."

Senkronize bir takımımız gibi yemeklerimizi yedik ve tabaklarımızı lavaboya koyduk. Sonra dışarı çıktık ve Daisy tarafından sıkıştırıldık.

Beni bir saat önce görmüş olan heyecanlı köpekten özel selamımı almak için eğildim. Bristol'a "Seni geri götüreceğim," dedim.

"Gerek yok. Yolu hatırlıyorum."

Doğrudum ve çocukken koştuğumuz otlaklar arasındaki baktım. "Bu sefer çitlerden daha uzunsun."

Gitmeden önce ona uzun bir öpücük verdim. Arkamı döndüğümde Tucker dükkândan çıkıyordu. Yolun ortasında onunla buluşmak için karşıya geçtim.

Tucker şapkasını düzeltti ve gözlerini kısarak Bristol ile Daisy'nin kaybolduğu yöne baktı. "Sizin evde oldukça sık rastlanan bir demirbaş olmaya başladı. yer."

"Evet."

Başını eğdi. "Moral istemem ama bu iş aranızda yürümezse ne olacak?"

"Her şey yoluna girecek."

"Umarım öyledir. Başka kimseye bu şekilde davranmadın." "Ne şekilde?"

Tucker yüzünü buruşturdu, sanki bunu sorduğuma inanamıyormuş gibiydi. "Sanki randevunuzdan sonra onları yarım saniyeden daha uzun süre düşünmüşsün gibi."

"Ben öyle biri değildim." Duygusuz bir pislik olmadığımdan emin oldum. Çıktığım kadınların çoğu benimle hâlâ dostane ilişkiler içindeydi. Düğünlere davet ediliyordum ve çocuklarının fotoğraflarını gösteriyorlardı.

Kahverengi kaşlarını kaldırdı. " 'Hey, Dawson. Dün geceki randevun nasıldı? " Kendi kendine konuşmaya devam ediyormuş gibi döndü. " 'İyi idi. Mineral paletini taşıttın mı yoksa benim yapmamı mı istiyorsun? "

"Öpüp de söyleyecek biri değilim."

"Duyduğuma göre pek öpüşen biri değilmişsin." Kaşlarını çattım. "Ben ... bir şeyler yaptım."

"Belki seçkin birkaç kişiyle. Ama biri size çıkma teklif ettiğinde, ilgilenmediğinizi söyleyerek duygularını incitmek istemezsiniz, bu yüzden evet derdiniz. Güzel bir yemek yerdiniz, parasını öderdiniz ve sonra bir gelecek olmadığı mesajını alana ya da umursayan biriyle tanışana kadar onlarla görüşmeye devam ederdiniz."

"Öyle değildi." Aynen öyle olmuştu. Onlardan herhangi birini kandırdığımı düşünerek kendimi kandırmıştım.

"Her neyse. Demek istediğim, Bristol'la durum hiç de öyle değil. Aslında onu özledin. kalıyor. Ama hala komşusunuz. İlişkinizin yeni olduğunu anlıyorum ama Hogan'a gittiğiniz bir sefer dışında ilişkinizi gizli tuttunuz."

"Bu kimseyi ilgilendirmez."

"Hayır, ama hepimiz daha iyi biliyoruz. Neredeyse alçıdan çıktığından beri çıktığınızı söylemişsiniz. Bu ne demekti? Bir buçuk ay önce mi? Nerede gittin mi?"

Tucker, Hogan'da olanları ve onu Billings'e götürdüğümü biliyordu. Nereye varmaya çalışıyordu?

"Burada saklanıp iyi bir şey yapıyormuş gibi davranamazsın. Kasaba seni seviyor. Aileni seviyorlar. Ondan nefret ediyorlar. Onu savunmaya çalıştın ve sonra bıraktın. Belki o istedi, bilmiyorum. Bristol Cartwright'ı savunacağımı hiç düşünmezdim ama ya onunla birliktesin ... ya da herkes gibi onu oyalıyorsun."

Çünkü ben iyi bir adamdım. Bristol öyle dememiş miydi? Tucker kesinlikle . "Bunu bilerek yapmıyorum. Onun incindiğini görmek istemiyorum."

"Anlıyorum. Ama neden boşandığımı biliyor musun?" Tucker evliliği hakkında hiç konuşmazdı. Bekâr bir baba olduğundan ve evli olduğundan bahsederdi ama ayrıntılardan bahsetmezdi. "İnsanları memnun eden biriydi. Kendini yerin dibine sokana ve bir şişe hapın içine girene kadar başkalarının ihtiyacı olan her şeyi yapardı. Kimsenin ondan hoşlanmamasını istemezdi. Sorunları hakkında konuşmazdı. Bir gösteri yapmak zorundaydım. Bunu

Sen patlayana ya da o kendini kirli bir sır gibi hissetmeye başlayana kadar Bristol. Seçim sizin. Ama bedeli bir yerlerden çıkar."

"Tanrım, Tucker." Söyledikleri yankı uyandırdı ama yine de öfkelen dim. "Gerçekten iyi bir gece geçirdim ve sen beni bok gibi hissettiriyorsun."

"Anlıyorum. Anlıyorum. Ama seni daha önce hiç görmedim. ." Kaşlarımı kaldırdığımda sabit bakışlarını üzerime dikti. "Aşık."

Böyle bir şeyi ona itiraf edecek değildim. Kendime itiraf ettikten sonra bunu ilk öğrenen Bristol olacaktı. Başka bir kız arkadaşına onu sevdiğimi söylemişim ve bunu kastetmemiştim. Hissetmemiştim ama istemişim. Sevmem gerektiğini düşünmüştüm.

Bristol için hissettiklerim üniversitedeki köpek sevgisini azalttı. Batırdı. Ezdi geçti.

Yani, evet. Bristol'a aşık olmuşum ve bu kaçınılmazdı. Doğruyd u. Eğer annem , evli ve çocuklu olur muyduk? Çocukluk aşkı olur muyduk? Babasına gizlice yaklaşabilir miydik? Arkadaş olur muyduk, başkalarıyla görüşür müydük?

ve bütünümüzün tek yarısının birbirimiz olduğunu fark ettik?

Olan buydu, ama daha sertti, onun için çok daha sertti. Onu donmuş bir otlaktan çekip çıkarmış olabilirdim ama başka hiçbir şeyden kurtarmamıştım. Onu tekrar dışarı çıkarıp kasabaya deli olduğum kızın bizden biri olduğunu göstermemiştim.

Kendine zarar verdiği gün hariç, kurtarılmaya ihtiyacı yoktu. Bunun bilincindeydim. Ama diğer tarafa çok fazla savrulmuşum.

Güneşi gözlerimden uzak tutmak için şapkamı düzel ttim. "Söylediklerini ." "Güzel. Çünkü ben Kiernan'ın yem traktörünü tamir etmesine yardım ederken senin de şu maden paletini taşım ana ihtiyacım var."

"Sana hâlâ flört hayatımdan bahsetmiyorum."

"Duymak istemiyorum, dostum. Bence çok fazla dökersen Bristol ikimizin de bağırsaklarını deşer." Dükkânın etrafından dolaşarak Kiernan'ın kamyonetinin park ettiği yere gitti. Kamyonetinin arka tarafı sığırlar için minerallerle doluydu. Dükkâna geri dönecekti. Ben de oradan alırdım.

Binanın içine doğru yürüdüm. Soğuk hava, hafif egzoz ve yağ kokularıyla birlikte yüzüme çarptı. Büyük tavan vantilatörleri havayı sirküle ediyordu. Yazın en sıcak bile içerisi hoş kalırdı.

Küçük elektrikli forklifte atladım ve hızla kamyonetine gittim. Bagaj kapağını çoktan indirmişti. Paleti manevra ettirmeyi bitirdiğimde

Bristol'u nereye götürmek istediğime karar vermiştim.

Bara gitmemiz gerekiyordu. Genelde kardeşlerim ayda birkaç kez giderdim. Kadınlar için trollük yapmama gerek yoktu. Bristol'u eve getirdiğimden beri aylardır görmediğim arkadaşlarım vardı.

Arkadaşlarım biriyle görüştüğümü bilmeliydi. Tucker haklıydı. Bristol ile şehirden uzak durmamın bir nedeni de bu saçmalıklarla uğraşmak istemememdi. Onun da uğraşmasını istemiyordum ama onunla bir yere gitmezsem hiçbir şey değişmeyecekti.

Küreklemek istemediğim pislik sadece başkalarının ona nasıl davrandığı ve onunla görüştüğüm için etrafımda nasıl davranabilecekleri değildi. Lanet olası güven meselesiydi. Dün gece, daha önce hiç olmadığı kadar derin bir bağ kurmuştuk. Bana güvenmişti.

Onu sevmiştim.

Onun benim için doğru kişi olduğuna şüphe yoktu. İlerleme kaydediyorduk ve bunca yıllık küslükten sonra, geçmişimize rağmen bu kadar ileri gidebilmiştik. Bristol'la aramızdaki şey sıradan değildi. O özeldi. Bir zincirin iki halkası gibi birbirimize kenetlenmiştik. İkimiz birlikte daha güçlüydük.

Ama şehirde ikimizden fazlası olacaktı ve onun geri çekilmesini önlemek için daha çok çalışmam gerekecekti. Başkalarının onun kafasına sokabileceği şüphelerle uğraşacak vaktim yoktu.

Bana güvenirdi. Beni seviyor muydu? Bilmiyordum. Ama her şeye ihtiyacım vardı.
tarafından test edilmeden önce zincirimize halkalar eklemek zorunda kaldık.

CHAPTER 11

Bristol

Kasabada serin bir meltem esiyor, öğleden sonra güneşinin sıcaklığını tenimden uzaklaştırıyordu. Haziran mükemmel bir aydı. Henüz çok sıcak değil. Çok soğuk da değildi. Kar da gitmişti. Sığırlar bütün yaz kalacakları otlaklardaydı. Sadece ben olduğum için arazinin alabileceği kadar başım yoktu. Tüm sezon boyunca aynı merada kalabiliyorlar ve yeterince otlayabiliyorlardı. En büyük endişem ot biçme ekipmanımı çalışır durumda tutmaktı.

Temmuz ayının ortasına kadar ot biçmem gerekmeyecekti, ancak geçen ay Dawson ve ekibinin yardımları sayesinde, King's Creek'te bir yağmur fırtınası başlamadan önce tüm ekipmanlarımı kontrol edecek zamanım oldu. acele balyalama için.

Bu yüzden öğleden sonra şehirdeydim.

Kamyonet için bir yağ filtresine ihtiyacım vardı. Güneş gözlüklerimi yanımdaki koltuğa attım ve dışarı kaydım. Hırdavat dükkânı yeni bir binadaydı.

Kasabanın diğer ucunda, benim evimin karşısında. Kasabanın belediye başkanı Nelson Hammond burayı birkaç yıl önce inşa etmişti. King's Creek çevresindeki çiftlik ve çiftlik endüstrisi ve Miles City ya da Billings'e bir saatten fazla süren yolculuk, kasabayı mağaza siyahta.

İçeride doğrudan filtrelere yöneldim ve Emma'yı görünce durdum. Uç kapağı yuvarladım ve yan reyondaki yağ tapalarına baktım. İhtiyacım yoktu.

Ama eskiden Dawson'la çıkan hemşireyle iyi geçinmek zorunda kalmayacaktım.

Kıskandığımdan değil. Bu . . . Nasıl davranacağımı bilmiyordum. Bana karşı nazikti. Önemsiyor gibiydi ve Dawson'ı etkilemek için rol yapmıyordu. Sadece merhaba mı demeliydim? Başımı salladım mı? Ya da onun evinde olmadığımız için farklı davranabilirdi ve ben de onun sadece işi olduğu için iyi anlardım.

İnsanları iyi tanımiyordum. Sadece nasıl Cartwright olunacağını biliyordum ve buna alışmak istemiyordum.

Henüz hareket edip etmediğini görmek için koridora göz attım. Emma raftan bir kutu seçerken bir adam diğer tarafa doğru kıvrıldı.

"Neye ihtiyacın var, Emma?"

Midem bulandı. Ugh. O gür sesi tanıyordum. Creeper Hammond. Gerçek adı Crawford'du ya da babası da belediye başkanı olan Nelson Hammond'un oğlu için yeterince kültürlü olması bir şeydi. Ama otuz yaşın altındaki her kadın ona Creeper derdi.

Bu lakabı Bruiser ya da Maverick gibi benimsemişti.

Creeper, sanki babasının aday olmadığı bir sonraki seçim için çantada keklikmiş gibi şehirde kasıla kasıla dolaşırdı. Lisedeyken, beni okulun kapısına sıkıştırmaya çalışmıştı.

ve koridor boşken bana dokunurdu. Onu ittim, derse geç kaldım, sonra ceza aldım çünkü öğretmene ona yumruk attığımı söylemişti.

Yapmıştım. Taşaklarına da diz çökmüştüm.

Yani Creeper benimle uğraşmıyordu ama yıllar boyunca değişmediğini ve en kötü şekilde vücut pozitif olduğunu bilecek kadar mırıldanmalar duymuştum. Mahrem yerlerinin birkaç fotoğrafı internette dolaşıyor ve kadınların gelen kutularına davetsiz olarak düşüyordu. *Şüpheye düştüğünde, kırbaçlamak* onun sloganı haline gelmişti. Eğer bir randevuda tecavüze uğramışsa hiç şaşırman.

Babasının halının altına süpürdüğü kemerini.

"Yok bir şey," dedi Emma temkinli bir sesle. "Sadece biraz yağ alıyorum."

Creeper'in sesi birkaç oktav düştü. "Tıkanması bir sızıntı mı var Emma?"

Öğürebilirdim. Yetişkin bir adam bunun ne kadar iğrenç olduğunu nasıl duymaz?

"Hayır. İhtiyacım olanı buluyorum. Teşekkürler, Creeper." Emma güçlü duruyordu ama bu Creeper'in onu rahat bırakması için yeterli olmayacaktı. Kahve zamanıydı. Sabahları buradan alışveriş yapan bütün yaşlı çiftçiler

Main Street'teki lokantada. Diğer herkes öğle yemeği saatinde ya da işten sonra uğrardı. Creeper birkaç dakikalığına Emma'nın kendisine ait olduğunu düşündü.

"Hadi," diye ikna etti. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle. Eminim bulmuşumdur." "Aslında, birkaç santim ilerlersen, istediğim şeyi bulabilirim.

ihtiyacım var ve yoluma gideceğim."

"Birkaç santim," diye mırıldandı Creeper ve tüylerim diken diken oldu. Ick. "Sana birkaç taneden daha fazlasına sahip olduğumu göstereyim-"

Son kapağın etrafından dolandım ve koridorda ilerledim. Creeper önce beni gördü ve elini fermuarından çekti. Yüzü birkaç ton renk kaybetti kızgınlık devreye girmeden önce.

"Hey, Creeper." Yavaşlamadım. Emma'nın gözleri . "Taşaklarında hâlâ benim ayak izim var mı?"

"Cartwright." İnce dudaklarının arasına bir ıhlamur sıkıştırmışım gibi ağzı buruştu. "Sen kendi işine bak. İhtiyacımız yok-"

"Ama aletini Emma'ya göstereceksin? Bunu istediğini duymadım. Hatta senden geri çekilmeni istedi."

"Sen neden ? Mağazanın ortasında trou bırakmayacağım."

Emma konuştu. "Parlamayı sevdiğini duydum ve keşke buna inanmamaya devam edebilseydim. Onun yerine sana Flasher diyelim mi?"

Creeper benek benek kızardı.

Başımı eğdim. "Katılıyorum. Sürüngen kelimesi elini gömleğimin içine nasıl soktuğunu anlatmak için yeterince güçlü değil."

Alay etti. "Bunu neden yapayım ki? Senin hiç memen yok."

Ona hapse girmesi gereken bir pislik olduğunu söylemek üzereydim ama Emma beni yendi. "Ağzını açıp Bristol'e bir kez daha hakaret edersen taşaklarını tekmeleyen ben olurum, Creeper. Benimle konuşma. Dokunmayın bana. Hepimiz biliyoruz ki baban gelip seni kurtardığı için başın belaya girmeyecek, ama ben o küçük sikin üzerinde tepineceğim. gölgesi. Anlıyor musunuz?"

Geriye çekildi ve sanki kelimeler onun ağzından değil de benim ağzımdan dökülmüş gibi bana ters ters baktı.

Emma parmağını onun yüzüne doğru itti. "Öfkeli sarhoşlarla uğraştım. Üzerime kustular. Ve beni ısırmaaya çalışan yaşlı kadınlar oldu. Senden korkmuyorum, Crawford Hammond, ve daha da önemlisi, senden korkmak için para almıyorum.

Seninle birlikte. Şehirde yağ alabileceğimiz başka bir yer yok, o yüzden bu koridordan çıkın ve beni ve Bristol'u yalnız bırakın."

Ellerini kalçalarına koydu ve ona ters ters baktı. Boyu birkaç santim daha kısaydı. Dağınık topuzu bile adamın burnuna ulaşmıyordu. Ama yine de onun üzerinde yükseliyordu.

Ağzımı kapattım ve aslında şaşırılmış olduğum halde sert görünmeye çalıştım. Daha önce hiç kimsenin Creeper'ı azarladığını görmemiştim. Kollarımı kavuşturdum ve botuma vurdum.

Creeper'ın dudağı kıvrık kaldı. "PMS haftası olduğunu fark etmemiştim." Döndü ve uzaklaştı.

Emma bana doğru döndü ve dudağını ısırdı. " teşekkür ederim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne? Ben bir şey yapmadım ki."

"Ev sahibinin oğlunun seks suçlusu olmasını engellemek için emeklilik işini riske atmayacak olan kasiyer dışında yalnız olduğumu sanıyordum. Sonra sen oradaydın, onu azarlıyordun." Başını salladı ve omurgasındaki çelik gitmişti. Sabit bakışları dalgalandı ve alt dudağını endişelendirdi. "Ona karşı duracak kadar güçlüyken herkese senin bir sürtük olduğunu söylemesine izin veremezdim. Burada korkmuş bir tavşan gibi titreyerek durdum."

Saldırıya uğramamak için ona iyi davranmaya çalışmıştı. Ben asla aynı şeyi yapmak zorunda kalmamıştım. İlk defa itibarım için minnettar oldum. "Eğer seni bir daha rahatsız ederse, bir küreğim, ipim ve bir sürü toprağım var."

Kıkırdadı ve homurdandı, sonra elini ağzına götürdü ve güldü. "Aman Tanrım, cesedi saklamakta çok yardımcı olurduk," diye fısıldadı. "Ve kimse söylemezdi. Kahraman olurduk."

Etrafıma bakındım. Şaka hastalıklıydı ama onunla birlikte gülmekten alamadım.

Yüzümdeki çelişkili ifadeyi gördü ve . "Kusura bakma. Tıp alanında çalışınca hastalıklı bir mizah anlayışınız oluyor. Bacağın nasıl?"

Sağ bacağımı tekmeledim. "İyileşiyorum."

"PT iyi geçti mi?"

Emma'nın yanında fazla bulunmamıştım ama hemşireden hiçbir şey saklayamayacağımı öğreniyordum.

"Sen gitmedin. Anlıyorum. Onca doktor ziyaretinden sonra bu çok fazla," diye iç geçirdi ve yağ raflarına baktı. "Yağımı alsam ve yan tarafta kahve içsek nasıl ?"

"Ben kahve içmem." Sanki okulun en popüler çocuğu bana çıkma teklif etmiş gibi donup kalmıştım. Ama ben zaten okulun en popüler çocuğuyla çıkıyordum ve onun yanında çok daha sakindim.

"Beni içerken izleyebilirsin." Yine kıkırdayarak homurdandı. "Pardon, bu bir Creeper daveti gibi geldi."

Kıs kıs güldüm. "Beni ellemeye çalışmazsan taşaklarına tekme atmam. Bir filtreye ihtiyacım var, o zaman tabii."

Denemekten heyecan duyduğu yeni çim biçme makinesi için iki silindirli bir yağ seçti. Ben de filtremi ve bir paket kök birası fiçisini aldım.

Mağazadan çıkarken, "Uzun zamandır bunlardan yememiştim," dedi.

"Genelde satın almam. Ama ben küçükken babam alırdı." "Zor, değil mi?"

Ona baktığımda omuz silkti. "Ne zaman Bağımlılık alıyor. Sanki onların parçaları o kadar yavaş bir şekilde alınıyor ki, yanınızda ne kadar az şey kaldığını fark etmiyorsunuz."

Park alanının kenarında, Hammond'a ait hırdavatçıdan bağımsız olacak kadar uzakta bulunan kahve dükkânına ulaştık.

"Deneyiminiz var mı?"

"Bazıları. Ebeveyn olarak değil. Ama işte bunu çok görüyorum. Çok daha fazlası var

Kasabada insanların düşündüğünden daha fazla alkolik vardı. Baban değildi ama sanırım hepsinin öfkesini üzerine çekti."

Uygun. Babam anne babasının yaşadıkları yüzünden, sonra da herkesin sevdikleriyle yaşadıkları yüzünden suçlanmıştı. Hayatta yapmadığı pek çok şey için suçlanmış, sonunda tüm suçlamaları hak etmişti.

İçeri girdiğimizde bizi kahve kokusu karşıladı. Bir grup yaşlı adam köşedeki küçük masanın etrafını sarmış bezik oynuyorlardı. Genç barista Taya, Creek Coffee'nin sahibiydi. Creek yerine King takma adını kullanmamış olması düpedüz skandaldı ama kasabanın yerlisi değildi. King's Creek'e taşınmıştı ve trendin dışına çıkmaktan korkmuyordu.

"Günaydın Emma," diye seslendi, bakışları Emma'dan bana yöneldi. Bakışlarında her zamanki alaycı ifadeyi ya da en azından biraz üstünlük taslamasını bekliyordum. Ama bir parça merak dışında, olumsuz bir şey algılayamadım. Beni selamlarken gülümsedi. "Hoş geldiniz."

Gerçekten benim kim olduğumu bilmiyor muydu?

"Merhaba Taya," diye cevap verdi Emma. "Bu Bristol. Kahve içmez. Sudan başka neyiniz var?"

Taya siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve bir elini kalçasına dayadı. "Bakalım, çok tatlı mı seversin, yoksa çay gibi daha yumuşak mı?"

Babam çayın birinin üzerine işediği ottan başka bir şey olmadığını söylerdi. Bu imge olmadan içemezdim. "Ben tatlı severim."

"Bir İtalyan gazozu geliyor." Kasanın yanındaki bir pankarta dokundu. "Bir lezzet seçin, herhangi bir lezzet. Karıştırıp eşleştirebilirim de."

Listeyi okurken bir yandan da cüzdanımı çıkarıyordum. Emma elini koluma koydu. "Beni Creeper'dan kurtardın. Bırak ben ısmarlayayım."

İçimdeki varlık isyan etti. Hayırseverlik istemedim. Ama Tucker, Kiernan ve Dawson'ın birbirlerine nasıl davrandıklarını görmüştüm. Bazı günler Tucker, Creek Coffee'den üçü için bir sürahiyle gelirdi. Diğer günler Kiernan çörek ya da simit getirirdi. Onlar da Creek Coffee tarafından sağlanırdı. Bir de Dawson'ın Pazar gecesi Bake-Off'ları vardı. O sabah çocuklar için fazladan kahve hazırlamasına yardım etmişim.

Arkadaşlar böyle yapar. Tanıdıklar bile.

"Tamam, ama bir dahaki sefere satın almama izin verirsen." Oh, Tanrım. Az önce ona çıkma mı teklif etmişim? Bir erkeğe çıkma teklif etmek hiç bu kadar garip olmamıştı.

Emma sırtıttı ve Taya'ya bir yirmilik uzattı. "Anlaştık."

Çilek kremalı İtalyan sodası sipariş ettim ve Emma'yı bir masaya kadar takip ettim. Oturduktan sonra doğrudan bana baktı. "Meraklı olma riskini göze alarak . . .

Sen ve Dawson, ha?"

Ağzı sırtıtmamak için kendini zor tutuyormuş gibi seğiriyordu. Kıskançlık ya da kasabaya yaymak için dedikodu toplama ihtiyacı hissetmedim. "Ben ve Dawson," diye onayladım.

"Sonunda seni mi?" "Sanırım

öyle diyebilirsiniz."

Gülümserken gözleri kırıştı. "Güzel. O adamın bunun için çalışması gerekiyordu.

O gece siz ikiniz acil servise geldikten sonra, ona iyi bir ders vereceğinizi ummuştum."

"Üzgün değil misin?"

Kaşları çatıldı. "Çıktığımız için mi? Hayır. Bence biz kadınların çoğu bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek ister. Adam seksi. Yeterince iyiydi. Ama ..." Alnı çatıldı. "Sonunda birlikte olacağım adamın benimle birlikte olmak için her şeyi yapmasını istiyorum. Oyalanmak yok. Dalga geçmek yok. Hmning ve hawing yok." Öne doğru eğildi. "İkinizin acil servisteki kimyasını istiyorum. Yani, seni doktora götürmek için kasabaya kadar taşıyabilirdi."

"Bunu herkes için yapardı." Ve ciddiydim. O günle ilgili olan şey buydu. Dawson King tarafından bir çukurda bırakılma ihtimali en yüksek kişi seçilecekken bunu benim için yapmıştı.

"Yapardı. Sonra da şapkasını çıkarıp yoluna devam ederdi. Senin yanından ayrılmıyordu. Senin için parmaklarımı çapraz yaptım." Yüzümü buruşturdum. "Seni hayal kırıklığına uğratabilirim."

Güldü ve pinochle oyuncularını bize baktı. Taya içkilerimizi ve ben ilk tadımdan sonra benimkini bir dikişte içmemeye çalıştım. "İşlerin yolunda gitmesine sevindim. Ben de gerçek seni tanıdığımı sevindim. Okuldayken hep çok sessizdin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sessiz mi? Ben hep müdürün odasıdaydım."

"Çünkü diğer çocuklar seninle uğraşmayı bırakmadılar. Senin suçu üstleneceğini biliyorlardı. Bu yüzden bunu yapmaya devam ettiler."

Ona bakakaldım. Yirmi dakika içinde ikinci kez çenemi düşürmüştü. "Yani, bunu biliyordum ama başka kimsenin fark etmediğini sanıyordum." Ya da önemsemediğini.

"Evet, fark ettik. Ama hiçbirimizde senin kadar taşak yoktu." Sahte bir dramatik jestle elini göğsüne koydu. "Küçük bir kasabada konuşmak mı? Yanında ol meşhur Bristol Cartwright mı?" Elini bıraktı. "Elli eyaleti zar zor sayabilen bir amigo kız için sosyal intihar .

Neyse, bunun için kendimi bok gibi hissettim. Özür dilerim." "Neden?

Benimle dalga geçmiyordun ki."

"Hayır, ama bir şey söyleyebilirdim."

"Hastanedeki yardımın için minnettarım."

Gülümsemesi hızlıydı. "Konumumu şimdi konuşmak için kullanıyorum. Size pek iyi davranılmadı ve ben de bunu rapor ettim."

Üçüncü kez çenem yere çarptı. "Ne? Gerçekten mi?" Kararlı ifadesi bunu doğruladı. "Pisliğin tekiydi."

"O her zaman bir pislik. Kovulması gerekiyor ama pek çok doktor küçük bir kasabaya gelip saatlerce telefona istemiyor." Köpüklü kahvesinden bir yudum aldı. "Seni işinden mi alıkoydum?"

Omuz silktim. "Güneş doğmuşsa çalışıyor olmalıyım." Ama Dawson'la tanıştığımdan beri her zamankinden daha fazla izin alıyordum. Beni için ona ve çalışanlarına güvenemezdim. Nasıl büyüyeceğimi bulmalıydım. Kendi yardımımı nasıl karşılayacağımı. Bir hobiden çok bir iş gibi nasıl koşacağımı. Ve bunu yapmak için, para kazanacak kadar çok çalışmam gerekecekti. Ama kahve randevusunu bitirmeyi kendime yediremedim.

"Seni fazla tutmayacağım. Benim biçmem gereken bir çimenliğim var, senin de siz çiftçiler ne onu yapacak sığırların var. Ama bunu tekrar yapmamız gerekecek. Önce taciz olmadan."

İtalyan gazozumu bitirdim. "Elbette." Biriyle çıkmaya başladığım zamanki tavrımı takınmışım. Beni tekrar görmek isterlerse ulaşabilirlerdi. Arkadaşlık için yalvarmayacaktım.

"Birkaç hafta sonra bir pazartesi daha izinliyim. Genelde sadece üç kez çalışırım ama bir hemşiremiz doğum izninde, iki de tatilde. Bir ton fazla mesai ve tüm hafta sonlarını aldım." Gözlerini devirdi. "Bekâr hayatı."

"Yine burada buluşmak ister misin?" Bunu kenara yazardım ama başka bir iş için şehre gelmeyi ihmal etmezdim. Ne olur ne olmaz.

"Evet, Taya'nın da bize katılmasını sağlayacağız. Onu çok seveceksin. Oh, bana numaranı ver. Unutmaman için sana bir mesaj göndereceğim."

"Unutmayacağım." Sosyal takvimim yok gibiydi. Ama onunla numaramı değiştirdim.

Telefonum çaldı ve hızlıca bir göz attım. Dawson. *Cuma gecesi The Tap'e gitmek ister misin?*

Telefonumu yüzüstü koydum.

"Bir sorun mu var?" Emma sordu.

Satmayı planladığım birkaç boğa vardı. Yerel satış ahırlarını kontrol edebilirim. İçlerinden biri boğa satışı yapıyor olabilir. Bu bana çiftliğe ve kendime yatırmak için fazladan para kazandırır. "Dawson bu hafta sonu dışarı çıkmak istiyor ama sadece iş kıyafetlerim var." Hogan'inkinin tekrarlanması istemiyordum. Bu sefer başkası için giyinmeyecektim, Dawson için bile.

Kendim için giyinmek istedim.

Emma'nın gözleri parladı. "Billings'e gidecek vaktin yoksa, arkadaşımın küçük şirin bir internet mağazası var ama stoklarının çoğunu evinde tutuyor. Onunla bir randevu ayarlamamı ister misin?"

Neden olmasın ki? Bana bir çuval giydirip arkadaşıyla gülüp eğlenebilirdi, ama bu benim üzerimdekenden bir adım önde olurdu.

Dawson

Bristol'un karavanının önüne park ettim, dışarı atlarken ıslık çaldım ve Motor çalışıyordu. Koşarak kapısına gittim ve kapıyı çaldım. Daisy bana doğru koştu. "Hey, kızım. Annen buralarda mı?" Kulağımı kapıya doğru çevirdim ama

hiçbir şey duymadım.

"Erkencisin," diye seslendi Bristol arkamdan.

Etrafımda döndüm ve dünyam altüst oldu.

Fuuuuck.

Bristol bana doğru yürüdü. Çizmelerinin kalçalarına verdiği salınım gitmişti. Botlar da öyle. Onu tepeden tırnağa süzdüm.

Ayaklarında basit sandaletler vardı ve bileklerinin bir kısmını gösteriyordu. birkaç yüz yıl önce olsa suç sayılırdı. Paçalı mavi kot pantolonu uzun bacaklarına neredeyse boyanmıştı ve bol çizgili gömleği omuzlarından sarkarak altındaki her türlü kıvrımı belli ediyordu. Kıyafet sade ve son derece seksiydi ama sadece onu giyen kişi yüzünden. Kızıl saçları düz bir çizgi halinde taranmış ve bir omzunun üzerinden sarkıyordu.

Gözlerimi kısmıştım. Makyaj yapmış mıydı? Hayır mı? Yapıyor muydu? bile göz çevresine biraz dokunmuştu. Parlak yeşil gözleri daha yumuşaktı ama canlıydı.

Tek söylediğim "Lanet olsun" oldu.

Yolun ortasında durdu ve kendine baktı. "Kötü bir şey mi? Emma'ya güvenebileceğimi sanmıştım ama-"

"Sigara ." mesafeyi kapattım. "Her zaman seksiydin ama bu farklı bir görünüm ve çok çarpıcı. Seni saklamıyor."

Burnunu kırıştırdı ve yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Gözlerim var Gölge yap. Emma'nın arkadaşı Lizette bana nasıl ..yapılacağını gösterdi." Bir elini başının etrafında salladı. "Bütün saç şeyini. Yuvarlak bir fırça ve fön makinesiyle."

Muhtemelen ikisini de satın almak zorunda kalmıştır.

Gıcır gıcır bir kot pantolon ve Billings'teki bir golf sahasının logosunu taşıyan temiz bir polo giymiştim. İyi uyum sağlamıştım ama Bristol'un harcadığı çabayı harcamamıştım. Rutinimdeki tek değişiklik duştan sonra şapka takmamış olmamdı. Saçlarım taranmıştı ve yana yatırmak için bir elimi saçlarımın arasından geçirmiştim. Bom. Tamamdır.

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedim.

"Ben istedim. Kendim için." Elini kot pantolonunun içine sokmaya çalıştı ama kemer halkaları gömlek tarafından kapatılmıştı. "Buna alışmak biraz zaman alacak."

Kendisi için yapmıştı. Egom hiç de aşağılanmamıştı. Kolumda onunla The Tap'e girmek için sabırsızlanıyordum. Dirseğimi tuttum

dışarı. "Hazır

mısın?" "Pek

sayılmaz."

"Harika görünüyorsun. Gerçekten."

"Biliyorum. Ama insanlar konuda tuhaf davranacak."

"Üstünü değiştirmek ister misin?" Onu kendim soyacaktım. Kot pantolonun uzun bacaklarını okşayışına bakılırsa, onu çıkarmak için planlarım vardı.

Çenesini kaldırdı. "Hayır. Siktir et onları."

Bu sadece kabadayılık değildi. Bu onun , hayatta için bir mantra. "İşte benim kızım."

Onun için kamyonetin kapısını açtım ve şoför tarafına doğru yürüdüm.

"Bir şeyler için önce Hogan'a gitmek ister misin? Tap'te pizza ve ... pizza var."

"Bar pizzası kulağa hoş geliyor."

"Kıskanırdım ama ben de pizzalarını seviyorum."

Dirseğini pencereye dayadı ve kırların akıp gidişini izledi. Yeşil otlaklar. Kahverengi tepeler. Mavinin parıltıları nehir vadisi. Klimam patladı ve saçlarının uçları dalgalandı.

Bu gibi zamanlar bağımlılık yapan, birlikte keyif aldığımız sessiz anlardı. Gördüklerini benim kadar ya da benden daha çok sevdiğini bilmek için ona sormama gerek yoktu. Bu hendeklerde koşarak, bu otlaklarda sürerek, bu topraklarda çalışarak büyümüştük. Hayatlarımız bu bölgede kök salmış, nesiller boyu iç içe geçmişti.

Kasabanın kenarındaki binalar görünmeye başladı. Otoparkın diğer tarafında kahve dükkânı olan kutu hırdavat dükkânı. Düzenli bir otoyolun karşı tarafındaki mahalle. Şehir merkezindeki bara giderken onların arasından geçtim.

Bristol her şeyi pencereden izledi. Bu gecenin onun için eğlenceli olması gerekiyordu, sinir bozucu değil.

"Bunun senin için sorun olmadığına emin

misin?" Bana göz kırptı. "Evet. Sorun

yok."

"Eğlenceli olacak." Ona baskı yapmadım. Ona bir kelime söylemesini ve gideceğimizi söylemek istesem de ağzımı kapalı tuttum. Bristol hayatı boyunca bu toplulukla ve onların tavırlarıyla mücadele etmişti. Bir keresinde onunla birkaç saatliğine dışarı çıkmış ve sonra onlardan vazgeçmiştim.

Barın yanındaki park yeri şimdiden yarıdan fazla doluydu ama içeri girene kadar kimseye rastlamadık. Kapıyı onun için açık tuttum.

Ben yürürken elimi sırtına koydum. Yavaşladı, etrafta bir masa arıyordu.

"Dawson, merhaba," dedi Jamie, liseden birlikte mezun olduğum çocuklardan biri, beni kapıda karşıladı. "Seni dışarıda görmeyeli uzun zaman oldu mu-Bristol?" Bakışları ona takıldı, saçlarının üzerinde gezindi, sonra vücudunda dolaştı. İfadesi gittikçe daha da kuşkulu bir hal alıyordu.

"Jamie," dedi Bristol, sesi nötrdü.

"Nasıl gidiyor?" Kolumu Bristol'un etrafında sabit tutarak sordum. Rahatlamış görünüyordu ama vücudu kaskatı kesilmişti. Anılarımı gözden geçirdim. Jamie ona hiç pislik yapmış mıydı? "Natalie nasıl?"

Bakışlarını kız arkadaşımından kaldırdı, ama inançsızlığı kaybolmuştu. "Güzel. Ben ve çocuklar Samuel'in bekârlığa veda partisi için buradayız."

Lanet olsun. Bu gece miydi? Hatırlamış olsaydım Tap'ten uzak dururdum. "Doğru ya. Samuel'in düğüm attığını duydum." Düğün davetiyem tezgâhın üzerindeydi. Açtım, LCV'yi gördüm ve yere bırakıp unuttum. Hayatım boyunca Samuel'e katlanmışım. O benim sigorta acentemdi ama bu onunla sosyalleşmeyi önemsedğim anlamına gelmiyordu. Yaşlandıkça kişiliği daha da yokuş aşağı yuvarlanmıştı.

Jamie başını eğdi. "Düğüne gidiyorsun, değil mi? Sigorta şirketinin bulunduğu bloğun tamamını dans için ayırmışlar. Panayırdan daha büyük bir parti olacak."

Samuel düğününü fuardan önceki hafta sonu sokak dansıyla aynı gece yapıyor, kendisiyle iş yapmayı reddeden bir şirketin işini bilerek elinden alıyordu. Bununla övünüyordu.

Lisedeyken biraz kaba saba biriydi, ama sonra üniversiteye gitti ve bir kardeşliğe katıldı, genç erkekleri topluma katkıda bulunmaları için yetiştiren türden bir kardeşliğe değil. Yine de denemiş olabilirler, ama Samuel King's Creek'geri döndüğünde kafası kasabadaki herkesten daha iyi olduğu yollarla doluydu.

Bana hizmet ediyordu, çiftlik onun en büyük hesaplarından biriydi, ama neredeyse diğer herkesle boktan konuşuyordu. Ona katlanacak bir kadın bulduğuna inanamıyordum ama sonra çok fazla arkadaşlık uygulaması kullandığını duydum. Onları gerçek aşkı bulmak için değil de seks için kullandığını düşünmüştüm.

"O hafta sonu şehirde ailem olacak." Şükürler olsun. Yoksa delirip düğüne gitmek zorunda kalırdım. Sonrasında dansa bile gitmem beklenirdi.

"Kral!" Samuel'in derin haykırışıyla irkildim. ". "

"Özür dilerim. Aklımdan çıkmış ama başka planlar yaptım-"

"bir piliç olması önemli değil." Bulanık gözleri Bristol'u taradı. "Sik beni. Cartwright?"

"Ben almayayım," diye cevap verdi ve kahkahası barda yankılandı.

"Vay be. İyi temizlenmişsin." Beni alkışladı. "Sihirli penisin var mı yok mu?"

Yaltaklanmamı engellemeye çalışmadım. Bristol'a daha sıkı sarıldım ama Samuel'le arasındaki beş metreyi atlayıp onu yere sermek gibi bir tehlikesi varmış gibi görünmüyordu. Bakışları sabitti, sanki işin ne kadar kötüye gideceğini görmek için bekliyormuş gibiydi.

Sadece o değildi.

"bakalım." Samuel abartılı bir el salladı. "Partiye katılın." "Geçtiğim için üzgünüm ama-"

"Hayır cevabını kabul etmiyorum, Kral." Samuel kasıla köşedeki bir grup masaya doğru ilerledi. "Kral burada. Şuna bir bakın. Cehennem donmuş. Cartwright'la birlikte ve kız da *iyi* temizlenmiş."

Daha iğrenç kahkahalar. Masanın etrafındaki adamların yarısı sinirli bir şekilde güldü. Diğer yarısı rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve masayı inceledi. Samuel'in ağzından çıkacaklardan korkan tek kişi ben olamazdım. Belki onlar da Bristol'un ağzından çıkacaklardan korkuyorlardı.

Randevumuza boktan bir başlangıç oldu. İlk randevumuzu biraz fazla andırıyordu. Bristol'u uzaklaştırdım.

"Kral. Bekle." Samuel dirseğiyle bize doğru döndü. "Parti burada."

"Kaçırdığım için üzgünüm ama sadece bir şeyler atıştırmak için buradayız."

Samuel bir kolunu benim omuzlarıma, diğerini de Bristol'unkine dolayarak aramıza girdi. "Bu benim özel gecem, Kral. Bekâr bir erkek olarak çok fazla gecem kalmadı."

Bristol onun kurtuldu. Durdum, Samuel'in sarhoş ağırlığı üzerimdeyken bu bir başarıydı. "Gitmem gerek dostum."

"Hiçbir yere gitmiyorsun. İç. Benden olsun." Ellerini havaya kaldırdı. "Bu gece her şey benden, çocuklar!" Kıs kıs güldü ve yüksek kulağıma fısıldadı. "Bristol zaten çocuklardan biri. Merak etme."

"O değil-"

Hızla uzaklaştı, garsona işaret etti ve bir sürahi bira için bağırdı.

Bristol kaşlarını kaldırdı ve kenara çekildi.

Elini tuttum. "Bence pizzamızı alıp gitsek daha kolay olur."

Beni doğru duymamış gibi başını hafifçe salladı. "Ona sadece hayır de."

Samuel'in hayır ile arası pek iyi değildi. "Belki biraz oturabiliriz." Köşedeki boş uzun masaya doğru başımı salladım. Sandalyeler doluydu ama Samuel bizi unutana kadar ayakta durup yemek yiyebilirdik.

"Ya da ... buraya yapmaya geldiğimiz şeyi yapabiliriz ve Samuel siktirip gidebilir."

"Samuel gidebilir," diye kabul ettim.

Kollarını kavuşturdu. "O zaman bunu ona söyle."

İçimi çektim ve bekârlığa veda partisi kalabalığına sırtımı döndüm. Barın geri kalanı çiftler ve gruplarla doluyordu. Samuel'in kalabalığından en uzaktaki masaları kapıyorlardı. "O benim sigorta acentem. Onun düğününe gitmeyeceğim. Bekârlığa veda partisini atlarsam ..."

"O zaman hala işinizi alıyor ve ... ne? Ben bir dezavantaj göremiyorum."

"Bu çok kaba."

Hayal kırıklığı zümrüt gözlerinde dalgalandı. "Ve Dawson King kabalıktan başka bir şey yapmaz."

Çenem gerildi. "Onun seviyesine inmeyeceğim." Bristol'a göre omurgasız bir göt gibi görünmeliydim. Açıklık getirmeye çalıştım. "Onunla iş yapmak zorundayım, Bristol. Onu bir tazminat talebi için aramak ve yarım saatliğine hem düğününü hem de bekârlığa veda partisini nasıl ektiğimi duymak istemiyorum. Sonra tüm ofise anlatacak, biz de gülüp geçeceğiz ve beni daha yüksek prim ödemeye ikna etmeye çalışacak." Bunu başkalarına da yaptığını görmüştüm. Müşteriler onu susturmak için her şeyi kabul . Kahretsin, bunu ben de yapmıştım. Bu yüzden benim Daha yüksek muafiyet ödeyebilecekken muafiyetim çok düşüktü. "Bakın, şimdi iyi davranırsam ileride başım ağrımaz."

Onu inceledi. "Neden başka bir yere geçmiyorsunuz? Sigorta şirketim online."

"Yereli destekleyin."

"Peki ya yerel halk sizi desteklemediğinde?" Kızın sorusu merakla çınladı. "Sizi bilerek kazıklıyor."

Hiç itirazım yoktu. King's Creek'teki deneyimlerimiz farklıydı. Yerel halk beni destekledi ve ben de aynısını yapmaya çalıştım. "Bir şeyler atıştırabilir miyiz?" Sorum niyetlendiğimden daha sert çıkmıştı. Bu gece yeterince hızlı bitemezdi. Hogan's'ın tekrarlanması istememiştim ama bu sefer Sanki her şeyi mahveden benmişim gibi.

Yüz ifadesi donuklaştı. "Elbette." Bu geceyi nasıl kurtarabilirdim?

Masaya giderken Jamie'nin etrafında oturan birkaç kişiye daha başımla selam verdim. Benzin istasyonundan Broden Haggins. Tahıl asansöründen Shelb Old Rock. Sıradan bir bar gecesinde konuşmak isteyeceğim adamlar. Şoku atlattıktan sonra Bristol'a iyi davranacak adamlar Bekarlığa veda partisi olmasaydı, bu gece planladığım gibi olacaktı.

Masada durduk. Duvara yaslanmayı denedim ama pencere çerçevesi omzuma battı. Doğruldu ama sonra bir röportaj yapıyormuşum gibi göründü. Barı taradım, Samuel'in işaret etmekte sorun yaşamadığı sunucuyu arıyordum.

"Muhtemelen siparişimizi almaya gelmeyecektir."

"Danika mı? Neden?"

Bristol alt dudağını dişlerinin arasından geçirdi. "Çünkü Darren Morrel yedi yıl önce benimle çıkmak için onu başından savdı."

"Ama onlar artık evli."

"Kin besliyor. Biriyle görüşüğünü bilmiyordum. o dramadan uzak dururdu. Neyse ki dramaya eğilimli olduğunu ve Darren için ölümüne savaşaacağını anlamadan önce birkaç biradan başka bir şey olmadı." Bir omzunu kaldırdı. "En azından benden, huysuz bir babaya sahip boktan bir fakir olmam dışında bir şey için nefret ediyor."

Danika kocasına fırça atmalı, çünkü *kabul ediyorum* dedikten sonra birkaç arka koltuk gördüğünü duymuştum.

Bristol bir adım uzaklaştı. "Ben tuvalete gidiyorum. Belki ben yokken gelir."

Sırtını dik, çenesini yukarıda tutarak bara doğru ilerlerken bu geceye dair umutlarım azaldı.

CHAPTER 12

Bristol

Ellerimi fön makinesinin altında kurutmayı bitirdim. Banyonun sessizliğı iliklerime kadar işledi ve başımı geriye attım. Bar çok gürültülüydü. Samuel'in bağırması sinirlerimi germişti. O egoist biriydi herif ve bağırışları beni hedef almıyordu ama bu hoşuma gittiğı anlamına gelmiyordu.

Aynaya bir kez daha baktıktan sonra durakladım. Biri buraya gelip kendimi kontrol ettiğimi görse, utançtan eriyip giderdim. Bu ben değildim. Saçlarımın düzgün olup olmadığını ya da kıyafetlerimin tam yerinde olup olmadığını asla umursamazdım. Bulaşma endişesi duyacak kadar makyaj yapmamıştım ama yine de her şeyin yerli yerinde olduğunu kontrol ettim.

Yakalanmadan önce koridora adım attım. Samuel'in partisine çok yakın olan masaya ne kadar yavaş yürüyebilirdim?

"Bristol, bir kelime?"

Arkamdan gelen ses ve onunla birlikte gelen alaycı ton karşısında tüm vücudum gerildi. The Tap'in sahibi ve müdürü Errol, çıkış tabelasının kırmızı ışıltısı altında belirmişti. Pop'un önünü hiç kesmemişti. Onunla konuşmayı denemiştim ama Pop'un bir yetişkin olduğunu ve bunun "sadece iş" olduğunu iddia etmişti. Pop'un pikap anahtarını tutacak kadar düzgün görememesi önemli değildi, Errol dökmeye devam etmişti.

Ona bir bakış bile atmadım. "Bu gece olmaz, Errol." Ona bir dakikamı bile borçlu değildim.

"O zaman git."

Durdum ve başımı öne eğdim. Beni dışarı atmaya hakkı olduğunu nasıl düşünebilirdi? "Peki neden gitmek zorundayım?"

"Danika sana hizmet etmeyecek."

Danika, Darren'ın -evlendiklerinden beri- göz süzdüğü, asıldığı ya da oynadığı tüm kadınlara hizmet etmeseydi, sadece erkek müşterileri olurdu. Onunla evlenmişti, yani şimdi başka bir çift bacak ilgisini çektiğinde onu görmezden gelemezdi. Kadın ondan daha iyisini hak ediyordu ama yıllar önce adam kadın yokmuş gibi davrandığında ve kadın kulaklarını tıkamak dışında her şeyi yaptığında bunu belirtmişim.

"O zaman Danika size iş kaybettiriyor," diye . "Ona hesabınızı ödeyene kadar size hizmet etmemesini söyledim."

Ne zaman bir hesap açtıracaktım? Oh. Doğru ya. "Babamın borçları benim değil.

Ölüm belgesini görmeniz gerekiyor mu?"

"Danny'nin borçları, onları çiftliğe yüklediğinde sizindir."

Zihnim dönüp duruyordu, ifadesinin yanlışlığını gidermeye çalışıyordum. "Peki bir bar neden bir çiftliğin hesap açmasına izin versin ki?" Babam çiftlik için içki almıyordu. Acılarını içerek paylaşılan bir partideydi.

Errol iri kollarını kavuşturdu ve gözlerini bana dikti. Onun gidonu Burnunu bıyıkları burnunun altında seğiriyordu. Bakışlarımı tuttu ve cevap sanki görünmez kelimeler dudaklarından dökülmüş gibi aramızda belirdi.

Babamın ölmesi an meselesiydi. Araba kazası. Alkol zehirlenmesi. Siroz. Bar kavgası. Errol parasını ve bunun için iyi olacağını düşünmüştü.

"Öldüğünde ödeyebileceğimi düşünerek hesabı kabartmasına izin verdin." "Ama sen buradasın." Omzumun üzerinden baktı. "Danika senin bir kralla. Bir işe yarıyor olmalısın." "Siktir git, Errol."

"Seni tanıdığım bunca yıl boyunca bunu hiç söylemedin. Birine mi vurdum? Sinir mi?" Kollarını kavuşturarak omuzlarını yuvarladı. Tabela'nın kırmızı ışıltısı kel kafa derisini uğursuz bir hale gibi aydınlatıyordu. "Bak, babanın tüm borçlarını ödesin diye onunla yatıyor olman umurumda değil, tek umurumda olan benimkini ödemenin bir yolunu bulman."

"Bir alkoliğin batmakta olan işine karşı almasına izin verdiğiniz bir bar hesabı için ciddiye alınmayı bekleyemezsiniz."

"Bir hukuk müşaviri bulup ister misin? Çünkü eğer avukatlık ücreti ödemek zorunda kalırsam, bu da senin hesabına yazılacak."

Boğucu bir hayal kırıklığı boğazımı tırmaladı. Dişlerimi birbirine geçirdim ve ona ters ters baktım. Ödeyemezdim. Danika "hesabım" ödenene kadar bana ya da Dawson'a hizmet etmeyecekti. Hesabın ne kadar olduğunu sormaya zahmet etmedim. Sıkı çalışmamı bu delikte boşa harcamayacaktım.

"Burada her şey yolunda mı?" Dawson söyledi. Yanımda durdu, eli içeri girdiğimizde yaptığı gibi belime dolandı.

Bakışlarımı Errol'un üzerinde tuttum. "Hayır. Ama böyle bir bok çukurundan da daha azını beklemezdim zaten."

Errol, "Çiftliğinizin borcuyla pek çok tadilat yapabilirim," diye karşı çıktı.

"Hasta bir adamdan faydalandın. Sen bir ."

İçki içme yaşını biraz geçmiş genç bir kız banyoya girmeden önce gözlerini kocaman açarak bana baktı. Sanırım mega sürtük ünümü koruyacaktım.

Errol'un bıyığı seğirdi. "Kendine ne istiyorsan onu söyle. Faturayı postayla gönderirim." Depoda gözden kayboldu.

"Aşağılık herif," diye homurdandım içimden ve koridorda hışımınla için döndüm. Bu yerle işim bitmişti. "Gitmek istiyorum."

"Bristol, ne-"

"Sadece gitmek istiyorum."

Koridordan hızla çıktım ve Danika'ya çarptım. İçki tepsisi yere çarptı, camlar kırıldı ve sıvı ayaklarıma sıçradı.

"Bu da ne?" diye bağırdı. Gözlerini bana dikti ve ellerini kalçalarına vurdu.

"Bir kazaydı," dedi Dawson, sanki onunla kavga ederek zamanımı boşa harcayacakmışım gibi aramıza girerek.

Dağınıklığın yanından geçtim. "Hesabıma yaz," diye seslendim omzumun üzerinden.

Dawson'ın olması umurumda değildi. dışarı çıktım ve arkamda bıraktığım karmaşadan sonra kimse yoluma çıkmadı.

Dışarıda nefes alırken, sonunda Dawson beni takip etmezse ne yapacağımı düşünmeye başladım. Onu suçladığımı söyleyemem. Şehirde nereye gittiğimi,

Bunu kaos izledi. Aptalları ve pislikleri kendime çektim ve onlara katlanmayı reddettim.

"Bristol. Lanet olsun. *Bekle.*"

Sesi karşısında hissettiğim rahatlama, sözleriyle birlikte yok oldu. Ona doğru döndüm. "Ne için? Biraz daha aşağılanmak için mi? Babam tamam dedi diye Errol çiftliğe kestiği faturayı bana versin diye mi?"

"Ne yaptı?" Başını iki yana salladı. "Bu çok ayıp."

Evet. Ve bundan bıkmıştım. Bu kasabadan ve burada doğup büyüdüğüm halde buranın bir parçası değilmişim gibi hissetmekten .

Jamie, Shelb ve Broden ile bardan çıktı. Bize bakınca gözleri parladı. "Hey, siz ikiniz Miller'a mı gidiyorsunuz?"

Kasabadaki diğer bar Pop'la ilişkisini kesmişti. Oraya hiç gitmemişti ve o uzak durduğu için benim de gitmem için bir neden yoktu.

Dawson'ın tek söylediği "Kalmıyoruz," oldu.

"Biz de öyle." Shelb homurdandı ve bana sırtıttı. "Jamie ve ben düşen içkiler için birkaç yirmilik bıraktık. Teşekkür ederim."

Ses tonunda alaycılık sezmedim ve şaşkınlığım arttı. Neden ödeme yapıp sonra da bana *teşekkür etsinler* ki?

Broden başını salladı ve kalın sakalını kaşıdı.

Çene. "Evet. Samuel için mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı. Kaçışımızı gerçekleştirdik." "Birkaç saat daha bakıcım var," dedi Jamie. "Karım neredeyse

İşi bitti. Bizimle Miller'da buluşmasını sağlayayım mı?"

Shelb telefonunu kontrol etti. "Eşim barmenlik yapıyor. Bize bir masa ayarlamasını söyleyeceğim." Yüzünü buruşturdu. "Daha sessiz olur."

Dawson bakışlarına karşılık verdi. "Gitmek ister misin?"

Sorusu basitti ama içinde viski gözlerinden akan birkaç soru vardı. *Hâlâ tüm kasabanın canı cehenneme diyecek kadar kızgın mısın? Üçüncü seferin uğurlu olup olmadığını görmek istiyor musun? Tüm bu kasabanın sana zarar vermek isteyen insanlarla dolu olmadığına dair bana güvenebilir misin?*

Son söylenmemiş soru yankılandı. Ona güveniyordum ama bir dahaki sefere biri beni kendi tepkime güveniyor muydum? Dawson gibi diplomatik değildim. Büyük bir parçam öyle olmak istemiyordu.

Diğerlerini tanıyordum ama onlarla iletişim kurmak için bir nedenim olmamıştı.

zorundaydım. "Tabii. Gidelim."

Dawson biz onun kamyonetine binene kadar hiçbir şey söylemedi.

"Söyleyin, gidelim."

"Onlarla iş yapmak zorunda olsan bile mi?" Cevabım kabaydı ve bundan pişmanlık duydum. Dawson'ın ne demek istediğini anlamıştım. Ama aynı zamanda anlamamıştım da. İçimi çektim. "Ya aynı şey olmadan hiçbir yere gidemezsem?"

"Anlıyorum ama bu kasaba sadece aptallarla dolu değil. Baban yüzünden daha derin bir havuzla uğraşmak zorundasın. Samuel herkes için iğrenç biri.

Bir keresinde bana çiftliğin beni yapışkan kağıt üzerinde ölen bir fare gibi kasabada tutmasının çok kötü olduğunu söylemişti. Çiftlikte kalabilmek için kendi ayağımı kemirmem gerektiğini söylemişti. özgür."

"Ama sigorta satmak için buraya geri taşındı."

"Evet. Errol'un her toplu siparişe ücret eklemesiyle ilgili kötü bir şöhreti var, ancak kasabadaki tek satış mağazası o, bu yüzden insanlar Miles City'deki bir içki dükkanına gitmek yerine arkasından stoklama ücretleri ve özel sipariş maliyetleri hakkında homurdanıyorlar."

Başımı koltuk başlığına yasladım. Sokak lambaları taksinin parlıyordu. Çiftler ve gruplar Ana Cadde'de bir aşağı bir yukarı dolaşüyor, Hogan's ve Miller's ile Eagles kulübündeki düğün dansı arasında gidip geliyorlardı.

Dawson birkaç saniyede el sallamak için parmaklarını direksiyondan kaldırdı. "Bütün bu insanları görüyor musun? The Tap'te değiller. Ailemi tanıyorum.

oraya çok gider, alışkanlıktan. Ve eğer baban oraya gittiyse, orada seninle uğraşacak daha fazla insan olması mantıklı." Elini benimkine doladı.

"Randevumuzda Samuel'e boyun eğmemem gerektiğini biliyorum. Ama herkes kötü değil."

"Kötülerin yaptıkları yanlarına kâr kalıyor. Sanırım beni üzen de bu. Bu konuda hiçbir şey yapamıyorum." Dawson'ın parasına ve itibarına sahip değildim. İşimi başka bir yere taşımayı göze alamazdım. Kendimi savunmak bana pahalıya patladı.

ve her zaman şehir dışında yeni fırsatlar bulma imkanım olmadı.

"Daha iyi olacak, Bristol."

Ona inanmak istiyordum ama zihnim Errol'un açıklamasıyla çalkalanıyordu. Bunun bedelini nasıl ödeyecektim?

Maliyeti düşünmek aklımı tanıştığımız insan grubundan uzak tuttu. Hepsinin kim olduğunu biliyordum. Jamie okulda beni görmezden gelmişti, ki bu isteyebileceğim en iyi şeydi. Karısı benden birkaç yaş küçüktü. Shelb hepimizden büyüktü, onun karısı da öyle. Broden'ın kiminle evli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dawson cadde boyunca park etmiş. Miller'ın evi olduğundan daha küçük görünüyordu.

Genişliğinden daha uzun olan iki katlı tuğla bina kasaba kadar eskiydi. İçeri girdiğimizde, parke zemin Dawson'ın botlarının altında yankılandı.

Diğerleri de arkamızdan geldi. Barın arkasındaki kadın şöyle bir baktı, bakışları Shelb'in üzerinde durdu. Köşedeki büyük yuvarlak masaya doğru başını sallarken bukleleri zıplıyordu. Sırtımın ortası yanmıyordu.

The Tap'te olduğu gibi bakışlar. Grubumuz geçerken üstünkörü bakışlar aldı. Birkaç kadın video kumar makinelerinin önünde uzanmıştı. Etrafında iki ya da üç kişi olan masalar ana kata dağılmıştı ama The Tap'teki kadar çok insan olmasına rağmen daha sessizdi.

Rahatlarken omuzlarım çöktü. Dawson kendi koltuğuna oturmada önce benim koltuğumu çekti.

Shelb'in karısı geldi ve hızlı, etkili hareketlerle küçük, kare peçeteleri dağıttı. "Bu kadar uzun süre dayanabileceğini düşünmemiştim," dedi kocasına.

Shelb homurdandı. "Hızla yokuş aşağı gidiyordu. Ne kadar çok bira dökülürse, o çocuğun ağzından çıkacaklardan o kadar çok endişeleniyordum." Başını salladı ve parmaklarını siyah saçlarının üzerinde gezdirdi. "Cass, Bristol Cartwright'la tanıştın mı?"

Girişte gerildim. Sırada bilmiş bir bakış olacaktı. Ya da soyadım kaydedilirken yüklü bir "Oh".

Cass masanın etrafında döndü ve sırtımı okşadı. "Babanı duyduğuma üzüldüm. Sana içecek ne getireyim tatlım?"

Onun dokunuşu beni babamın beni köşedeki lokantaya götürdüğü geçmişe fırlattı, sabahın beşinde açılan ve gözleri kafaları büyüklüğündeki karamel rulolarında olan kalabalık müdavimlerine. Yaşlılardan biri Garsonlar etrafında dolaşır, sırtımı sıvazlar ve büyükannelerin şehrin her yerinde yaptığı gibi omzumu sıkarlardı. Cass muhtemelen o garson kızla aynı yaşıydı ve onun da umurunda değildi.

Herkes onun kendilerine annelik yapmasını istiyordu.

Kekelememeyi başardım. "Bir Sprite, lütfen."

Elini Dawson'ın omzuna götürdü. Kadın çok dokunaklıydı. "Uzun zaman oldu, Dawson. Nasıl gidiyor?"

"Sen çalışırken Shelb'i beladan uzak tutarım diye düşündüm."

Shelb arkasına yaslandı. "Bekarlığa veda partisini ekecekti ve tam da içine girdi."

Jamie ve Broden kıs kıs gülererek Dawson'dan alaycı bir bakış aldılar.

Cass gıdıkladı. "Ona katlanamıyorum. Shelbie'ye politikamızı değiştirmesini söyleyip duruyorum. Adam bekârlığa veda partisini vermek için kendi müşterilerini işe almak zorunda kalıyorsa, bu bir şey söylemeli."

"Değil mi?" Ona yumruk atabilirdim.

Oops. Haddimi aşmış mıydım?

Cass bana göz kırptı. "Zeki beyinler, tatlım."

Diğer siparişleri alırken Jamie'nin karısı Natalie geldi. Sonra Broden'ın kız arkadaşı geldi, pijamalarıyla eve nasıl geldiğini anlatıyordu. İki kadın da benimle tanıştırdıklarında gülümsediler. Bana Cass gibi davranmadılar ama dostluktan başka bir şey de hissetmedim.

Burası şehrin hiç görmediğim bir tarafıydı. Bu gecedan önce, gizli el sıkışmasını asla öğrenemeyeceğim özel bir kulüp gibi hissetmişim. Şimdi, Dawson benim davetimdi.

Dawson

Kaldırımda beni kavuran güneşin ardından yüzüme çarpan klima hoşuma gitmişti. Durup Samuel'le arabayı kaldırması hakkında konuşmak zorunda kaldım.

Kamyonetimden düşülebilir. Bristol'un ona karşı davranışına verdiği tepki ağızımda kötü bir tat bırakmıştı. Onu öğle yemeğine çıkarken yakalamışım.

ve -şok edici bir şekilde- benimle konuşacak zamanı olmamıştı. Düşünü için ayak işlerini halletmesi gerektiğini söylemişti.

Şüphelerim vardı.

Eğer bir randevu almak ve daha düşük fiyatlı bir poliçe için zorunda , çünkü kolayca yapabilecekken kulak memelerime kadar kapsanmaya ihtiyacım yoktu.

daha yüksek bir muafiyetin maliyetini karşılayacaksa, o zaman yapardım. Sırf kurnazlık yapıyor yapardım.

Sonra Richard Lang ile randevum için bankaya yürüdüm. Hogan's'ta Bristol'a nasıl davrandığını unutmayacaktım.

Miller'daki gece, ilk çıktığımızda hayal ettiğimden daha iyi geçmişti. The Tap'te olanlardan sonra Bristol'u sonsuza kaybettiğimi düşünmüştüm. Benimle, şehirle ve genel olarak insanlarla ilişkisinin bittiğini.

Ama çocuklar ve eşleri beni kurtarmaya yardım etmişlerdi. Bununla hiçbir ilgim yoktu ama hepsine borçluydum. Sadece Bristol'un yanlışlıkla Danika'nın elinden aldığı içkilerin parasını ödediğim için değil. Bristol'a kız arkadaşım olduğu için iyi davranmıyorlardı. Onlar sadece iyi insanlardı ve bu ona nasıl davrandıklarına da yansıyor. Aynı şekilde sevgililerine de.

Bankanın resepsiyonundaki görevli ben yaklaşırken sırtıttı. "Dawson, seni bekliyor."

Bankanın ana katındaki masaların arasında dolaştım. Richard masasının arkasındaydı, bilgisayar ekranını incelerken bir çift okuma gözlüğü takmıştı. Kapısına vurdum.

Bakışlarını kaldırdı ve gözlüklerini . "İçeri gel. Kapıyı kapat."

Geniş masasının karşısına oturduğumda, bir dosyayı üst tarafa kaydırđı. Eski kafalıydı. Eğer basabiliyorsa, beş kopya çıkarırdı. Richard sadece banka müdürü değil, aynı zamanda bilgili bir finansal planlamacıydı. Bankayı devralmıştı ama bazı finansal planlama hesaplarını müşteri olarak tutuyordu. King Ranch bunlardan biriydi.

"Daha ot biçmedin mi?"

Ne zaman gelsem bunu sorardı. Tüm bitkilerin uykuya daldığı Kasım ayı ya da henüz büyümeye başlamadıkları Mart ayı fark etmezdi. "Yakında."

Göğsündeki görünmez kırıntıları fırçaladı ve ellerini karnının üzerinde birleştirdi. "Her şeye bir göz attım. Yatırımlarınız güzel bir şekilde büyüyor. Hiçbir şeyin yerini değiştirmemize gerek olduğunu sanmıyorum. Geliriniz istikrarlı bir şekilde büyümeye devam ediyor." Ellerini düzelitti. "Karar sizin. Planlarınız ? Bunu gerçekteştirebiliriz."

"Başka bir çalışan almak istiyorum."

Doğrulup oturdu, soluk mavi gözlerinde ilgi parıldıyordu. "Oh, öyle mi? Genişlemeyi mi düşünüyorsun?"

"Sonunda. Daha fazla izin istiyorum. Çocuklar ve idare ediyoruz, ama onları yakmak istemiyorum. Belki yarı zamanlı biriyle başlarız ve nasıl gittiğini."

İlgisi yerini hesaplamaya bıraktı. "Genişlemeyi sanıyordum. Mesela geçim sıkıntısı çeken bir komşunuza."

Onun bu önerisi karşısında kanım dondu ama kızgınlığım damarlarımda sıcaklık dolaşmaya başladı. "Bristol çiftliğini başarıyla yönetebilecek kapasiteye sahip."

"Ya da size satabilir, başka bir yere taşınabilir ve yeni bir başlangıç yapabilir." "Bristol hiçbir yere gitmiyor." Orası onun eviydi. Onun içindeydi

nesiller boyunca. Hiçbir yere gitmesini istemiyordum ama endişelenmeme gerek yoktu. . "O çiftlik onun. Onun kanında söylemek hafif kalır."

Richard parmaklarıyla karnına vurdu. Yumuşak gümbürtüler ofisi doldurdu. "Bu sizin açınızdan iyi bir hamle olur. Petrol kuyuları aktif değil. o araziye otlatın. İşinizi genişletin. Daha fazla insan işe al." Dudaklarını dişlerine karşı . "Bu iyi bir hamle olur."

"Ne olursa olsun, satılık değil."

"Olacak. Sadece zaman ver."

Gözlerim kısıldı. Gelecek aydan itibaren Bristol'un istemediği takdirde hayatı boyunca satmak zorunda kalmayacağını bilmiyordu ama bunu bir noktaya getirmek için kullanamazdım. "Kasabadaki şirketler babasının hastalığı için ona para ödetmekten vazgeçerse olmaz."

"Hastalık mı?" Richard alay etti. "Danny kendi seçimlerini yaptı, iyi değildi. Bristol da aynısını yaptı."

"Ama ona seçenek sunulmadı, yani." Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum ve ellerimi . "Şu anda kapıdan içeri girecek olsa, ona adil davranır mıydınız?"

Richard'ın yanaklarına hafif bir kızarıklık yayıldı. "Senin böyle şeylere bulaşacak biri olduğunu düşünmemiştim."

"Ne gibi şeyler, Richard?" Her kelimeyi telaffuz ettim ve ağırlığımı dirseklerime verdim. Ve bekledim.

Kollarını emniyet kemeri gibi karnının üzerinde tutarak sandalyesinde öne doğru eğildi. "O güzel bir kız. Her şeye rağmen ..." Parmaklarını vücudunda aşağı yukarı oynattı. "Sen gençsin. O çok uzun zamandır yasaklı."

Bir kahkaha attım. "Ben genç miyim? Babam benim yaşımdayken on yaşından küçük dört çocuğu vardı. Çiftlikte ve petrol şirketinde çalıştı. Ben neredeyse otuz yaşımdayım." için yirmi dokuza çok yakındım. "Ne istediğimi düşünmek için çok zamanım oldu. 'Güzel bir kız' ve ima ettiğin diğer şeylerle dikkatimi dağıtmak için çok zamanım oldu."

"Şimdi, Dawson, ben-" demiyordum.

"Ne söylediğin umurumda değil. Cartwright Sığırlarını istemiyorum. Bristol'un yerini korumasını istiyorum ve ona yardım etmeye hazırım. Komşularıma kazık atmamak iyi bir iştir." Arkama yaslandım. "Belki de iyi iş anlayışını yeniden gözden geçirmelisin."

Richard'ın boynunda kırmızı lekeler belirdi. "Ben sadece kaçınılmaz olan için seçeneklerinizi öneriyordum. Yardım var ve hayırseverlik var. Onun için ne yaptığınızı netleştirmeniz gerekiyor. Bu şekilde seni kullanıp kullanmadığını anlayabilirsin."

"Beni kullanmak mı?" Bristol hayatını insanları uzaklaştırarak geçirmişti. Beni nasıl kullanabilirdi ki?

"Büyükbabası ve büyükbabası, sizinkilerin tüm mal varlıklarını teslim etmeleri gerektiğini düşünüyordu. Babası, ailesinin yerin dibine soktukları için kasabanın ona borçlu olduğunu düşünüyordu. Cartwrightlar böyle yapar."

"Yaptığı şey bu değil." Dosyayı topladım. Her zaman yaptığımız gibi hesaplarımı gözden geçirmemiştik. Yaptığımız konuşmadan sonra hiçbir şey olmamış gibi iş konuşamazdım. "Seninle sonra konuşuruz."

Ofisinden çıktım. Beni durdurmaya zahmet etmedi. Haddini aştığını biliyor olmalıydı, ona seslendiğimi fark etmeliydi.

Eve dönerken Richard'la olan etkileşimimi unutmaya çalıştım. Bilmediği için bahsetmediği bir ayrıntı, Bristol'a kasabadaki herkesten çok daha fazla yardım edeceğimdi. Ama bunu yapmak için ona zarar vermem gerekiyordu. O tek başınayken ve benim etrafım aile ve kasaba desteğiyle çevriliyken bunu yeterince yapmıştım.

Vakfımdaki para hayatımı değiştirdi, ama her zaman daha iyisi için değil. Kardeşlerim ve ben, Danny paranın kısmını alsaydı, piyango talihlilerinden biri gibi talih kuşunu alıp havaya uçuracağından ve eskisinden daha yoksul olacağından şüphe etmemiştik. Paranın onlar için yaptığı tek şey, hayatlarındaki iyi olan her şeyi mahvetmek olmuştu.

Beynimin arkasında bir keşke düşüncesi dolaşıyordu. Ya yapacağını düşündüğümüz her şeyi yaptıysa, ama ya Bristol'a birazını bedava verdiyse ve Açık mı? Sorunları olduğunu biliyordu ama hastalıklı haliyle, yetersiz imkânlarıyla kızını korumak için elinden geleni yapmıştı.

Ve o kız ona o kadar adamıştı ki, babasını biraz daha yaşatmak için iyi şansını yakmış olabilirdi.

Sonunda, bunu söylemek bana düşmezdi. Asla bilemeyecektik. Cartwright'lara hiç fırsat vermemiştik.

Arabamı sürdüm, toz bulutum hızımla birlikte azaldı. Evin önünde durdum. Bristol ahırın yanında Kiernan'la gülüşüyordu. Kollarında bir kedi yavrusu kıvranıyordu. Beni fark edince onu yere bıraktı ve el salladı. Kiernan çenesini kaldırdı.

Toplantımdan kalan tüm tiksintiyi yüzümden sildim ve zıplayarak dışarı çıktım. Onlara ulaştığımda sırtışlarına karşılık veriyordum. "Nasıl gidiyor?"

"Daha iyi," diye cevap verdi Kiernan. Kot pantolonu çamurluydu ve yüzüne kir bulaşmıştı. "Bristol ve Bucket kurtarmaya geldi."

Kiernan çamura batırılmış bir lolipop gibi görünüyordu ama Bristol'un giysilerinde sadece biraz toz vardı ve at terinin rahatlatıcı kokusu etrafını sarıyordu. Yavru kedinin bu kadar sevimli olmasına şaşmamalı. Bir gezintiden sonra onları kucakladım ve küçük yaratıklar at terini okşama ve ikramla ilişkilendirirdi.

Kiernan gözlerini kısarak güneşe baktı ve yüzünü sildi, arkasında daha büyük bir kum lekesi bıraktı. "Dün geceki yağmurdan sonra nehre en yakın otlaktaki küçük su birikintisi doldu ve tam olarak kurumadı."

İnledim. O kısmı çitle çevirmeyi konuşmuştuk ama ekstra bir su kaynağı olarak işlev görüyordu. Diğer zamanlarda ise bir ölüm tuzağıydı. "Ve bugünkü sıcaktan sonra, bazı inekler bunun serinlemek için harika bir yol olduğunu düşündü."

Başını Bristol'a doğru eğdi. "Bu sabah buzağıyı gördü, kıçına kadar çamura batmış ve yan yatmış bir şekilde uzaklaşıyordu." Ellerini uzattı ve kendine baktı. "Yani, onu kementle bağlamak mümkün değildi."

O da suya girmiş ve halatı buzağının etrafına dolamış, Bristol ve Bucket da buzağıyı çekip çıkarmışlardı. Sadece buzağının kurtarılmasına yardım etmekle kalmamışlardı, Bucket da eğitimliydi. Bristol muhtemelen Kiernan'ın güvenli bir şekilde çalışabilmesi için onu buzağı ile endişeli annesinin arasına yerleştirmişti. Kullanıcı mı? Siktiğimin Richard'ı. İnsan güvenliği bir yana, Bristol beni buzağıyı zamanında göremeseydik kaybedeceğim birkaç bin dolardan daha fazlasından kurtarmıştı. "İkinize de teşekkürler."

Bristol'un sırtışı genişledi, zümrüt gözleri güneşin altında parlıyordu. "Bir kez olsun bir Kralı kurtarmak güzeldi." Bir omzunu kaldırdı. "Vekâleten de olsa."

"Sana bir öğle yemeği borçluyum." Onunla daha fazla vakit geçirmek için her türlü bahaneyi bulurdum.

"Peki ya ben?" Kiernan ağladı.

Omzuna vurdum. "Bir duşa ve kıyafet değiştirmeye ihtiyacın var." "Tucker kızının softball maçından dönmek üzere. Ben gideyim. eve döndüğünde üstünü değiştir." Ahıra doğru yürüdü, yavru kediler de onu takip ediyordu.

Bristol ellerini arka ceplerine soktu. "Bana öğle yemeği borçlu değilsin. Ben ciddiylim. Birine yardım edebilmek güzeldi."

"Emma'yı kurtardıktan sonra mı demek istiyorsun? Yakında bir pelerine ihtiyacın olacak." Gözlerini devirdi. "Seninkini ödünç alırım. Toplantın nasıldı?"

"Peki." Richard'ın ne dediğini bilmesine gerek yoktu. "Yarı zamanlı çalışan birini işe almayı düşünüyorum."

Gözleri parladı. "Bu yaz mı?"

Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve eve doğru yürümeye başladım. "Belki." Bu konuyu aylar önce Tucker ve Kiernan ile konuştuğumdan bahsetmedim. Şimdiye kadar birini eğitmiş olmayı umuyorduk ama Cartwright Sığırları yeni bir çalışanı işe almak ve oryantasyonunu sağlamak için gereken ekstra zamanı tüketmişti. "Kış işlerine dalmadan önce eğitim almak ve her şeyin yerini öğrenmek için zamanları olacak."

"İyi plan. Peki beni hangi yiyeceklerle ödüllendireceksin?"

Onu kendime çektim. "Öğle yemeğinde yemek yiyeceğimizi söylemiş miydin?"

Kahkahası avluda çınlıyordu. İçinin derinliklerinden neşeli bir ses. Hayatımın geri kalanını onu ikna ederek geçirmek istediğim bir ses.

CHAPTER 13

Bristol

BU BENİM HAYATIM DEĞİLDİ.

İsmen tanımaya başladığım bir grup yaşlı adam, Dere Kahve'nin köşesindeki büyük masanın etrafında dönüyorlardı. Dört kişiyle başlamışlardı ama kaç kişi gelirse gelsin bir şekilde pinochle oynamayı başarıyorlardı.

Emma ve ben geldiğimizde Taya mola vermişti. Yaz üniversitesi öğrencisi çalışırken biz de diğer köşedeki küçük masayı kapmıştık. Kaldırıma da masalar kurmuştu ama klimayı içime çekmekten hoşlandığımı biliyor gibydiler.

"Ugh," dedi Emma. Gözlerini ovuşturdu. "Gece vardiyasından akşam vardiyasına geçmek berbat bir şey."

Taya karamel gibi bir bir yudum aldı. "Bir dahaki sefere neden kahve dükkanı işine girdiğimi merak ettiğimde bunu hatırlayacağım. Ben Birisi ona her gün sabah dörtte söylese genç Taya'nın ne diyeceğini biliyorum."

Genç Bristol da buna inanmazdı. Kahve randevusu mu? Pipetimden bir yudum daha aldım. Bugünün İtalyan sodası hindistan cevizi kremalıydı. Krema ile eşleştiği sürece aromanın ne olduğu gerçekten umurumda değildi.

Arkadaşlar. Güzel bir içki. Ve gün ortasında bir mola. Sadece Babam hayattayken ara verdiğim zamanlar, birine ihtiyacı olduğu zamanlardı.

Bayginken kusarsa diye ona göz kulak olmak için. Ölümünden bu yana işler azalmamıştı. Pop'yardım etmek için yanında olmaması, görevlerini daha da artırmıştı.

Yapılması gereken işin büyüklüğünden kaynaklanan baskı hala . Ancak Pop'un daha da uzun bir yapılacaklar listesi oluşturmak için ne yapacağı endişesi yoktu.

Ve bu önemliydi. Geçici de olsa bir sosyal ağ. Bu ikisiyle olan arkadaşlığım yüzeysel değildi. Emma bir köpek almayı ne kadar çok istediğini, ancak programından dolayı zavallı hayvanın on iki saat ya da daha uzun süre evde tek başına oturmasına izin veremeyeceğini anlattı. Ve bu küçük kasabada aşkı bulamayacağından emin olduğunu ya da katlanmaya tahammülü . Taya, mezun olduktan hemen sonra Wyoming'den nasıl ayrıldığını ve Wyoming'e otostopla gitmek zorunda kalacağını düşündüğünü anlattı.

Böylece sıcak bir yerde evsiz kalabilecekti. Bu ikisi yüzeysel saçmalıkları atladılar ve bu yüzden onları daha çok sevdim.

"Herkes fuar için heyecanlı," dedi Emma. "O hafta sonu akşamları çalışıyorum ama fuarın şehirde olduğu ilk gece izinliyim."

"Kızlar gecesi mi?" Taya daha dik oturarak sordu. Vücudu, sattığı kafeinden kaynaklanmadığını anlamaya başladığım bir enerjiyle titreşiyordu. Bir çıkış noktası olarak kafeye ihtiyacı vardı.

"Sanırım Dawson ve ailesiyle birlikte gitmem gerekiyor."

"Ah." Emma bir kolunu sandalyesinin arkasına dayadı. Kaşlarını salladı. "Ciddileşiyor musun?"

"Belki mi?" Marshall'la iki kat daha uzun süre çıkmıştım ve bu kadar ciddi hissetmemiştim. Marshall'la geçirdiğim zamanla Dawson'la geçirdiğim zaman arasında hiçbir fark yoktu. Dawson'la yaptığım beş dakikalık bir sohbet Marshall'la geçirdiğim tüm zamanı unutturmuştu.

Emma bana orantısız bir gülümseme verdi. "Sanırım ikinizin gerçek bir anlaşma olduğunu söylemek güvenli."

"Uzun süreli ilişkilerde yeniyim." Uzun süreli olma potansiyeli olanlar.

"O da öyle," diye cevap verdi Emma.

Bir omzumu kaldırdım. Tam olarak değil ama özel hayatıyla ilgili konuşmayacaktım. "Geçen Cuma iyi bir randevu geçirmeyi başardık. En azından iyi bitti." Onlara The Tap'i anlattım.

"Ah, keşke şehirde daha fazla yer olsaydı," dedi Emma. "Miller's'ı seviyorum ama biraz sakın bir yer. Ama o zaman da kalabalıkla uğraşmak zorunda kalırım."

Tap ve bunun neden kötü bir fikir olduğunu çok iyi biliyorsunuz." "Sizin de mi orada sorunlarınız oldu?"

Taya burnunu kırıstırdı. "Danika'nın Darren'ın flört ettiği her kadını tek başına becerme çabasını mı kastediyorsun?"

Alt dudağını dişlerimin arasından geçirdim. "Ben de kendimi özel sanıyordum."

Emma alaycı bir kahkaha attı. "Creeper'ın yasal çizgiyi aştığı yerde Darren daha akıllı. Boktan bir koca ve bundan utanmıyor. Danika'nın daha iyisini bildiğini sanmıyorum."

Kremalı beyaz soda bardağını elimde evirdim çevirdim. "Biliyorsun... Sadece ben olduğumu sanıyordum. Babam ve davranışlarım yüzünden."

"Kendi deneyimimi seninkiyle kıyaslamayacağım Bristol," dedi Taya. "Ama yetişkin zorbalarda oyun alanı aynıdır. Kimin kendilerine tatmin edici bir tepki vereceğinin kokusunu alabilirler. Bu bir oyun."

"Ama Dawson-"

"İsminin arkasında çok fazla güç var," diye bitirdi Emma. "Ve çok çekicilik. İkisini bir araya getirin ve o-"

"King's Creek kraliyet ailesi." Taya kahvesinden bir yudum aldı.

"I . . ." Ne söyleyeceğimi tartıştım. İçgüdüsel olarak Dawson'la kişisel konulara girmezdim ama bu benimle ilgiliydi. Diğer ikisi sözümü bitirmemi bekledi. "I

banaya ve babama kıyasla Krallara nasıl davranıldığını görerek büyüdüm. Diğer deneyimler hakkında bir şey duymadım."

Taya bilerek başını salladı. "Ve sen de hepimizin onunla aynı muameleyi gördüğünü sanıyordun."

Başımı eğdim. Yirmili yaşlarımda çok uzağındaydım ve bu sosyal-Hayat benim için yeniydi. Derinlerde bir yerde hâlâ oyun parkında dalga geçilen o incinmiş çocuktum. Çoğu gün, kasabada benden daha mutsuz başka bir insan olduğunu düşünmüyordum. Ama Emma iş yerinde yaşadıklarını anlattığında Daha önce kimseyi ısırmaya çalışacak kadar sarhoş olmamıştım.

"Sen ve Dawson birbirinize zıt kutuplarsınız," dedi Emma. "Ve onunla birlikte olmak, belki de seninle başkası arasında olandan daha büyük bir uçurum gibi hissettirecek."

"İnsanlarla iş yapmak zorunda olduğunu söyledi. Bu yüzden cazibeli."

"Bunu görebiliyorum," dedi Taya. "Berbat müşterileri elimde tutmak için ne kadar gururumu feda her zaman önemli değil. Ayrıca diğer müşterilerle de çalışmak zorundayım.

Kasabadaki işletmeler ve biraz daha fazla gülümsemek sürtüşmeyi azaltır."

"Yanlış anladığım kısım da bu." Genelde müşteri bendim ve param aptallara katlanamayacak kadar zor kazanılmıştı. Dawson yanıldığımı kanıtlamıştı, ama Samuel'i reddetmeyişinin yarattığı hayal kırıklığı hâlâ içimdeydi.

Emma elini kolumun üzerine koydu. "Bristol, kendini savunmaktan vazgeçme. Kimse bir krala kazık atamaz. Geri kalanımız, ..."

Taya sesini alçalttı. "Daha geçen gün market müdürü bana sadece benim dükkanım ve ev yapımı kaplumbağa şekerlerim için kavrulmuş kaju fıstığı stokladığı için fiyatı yükseltmek zorunda kalacağını söylemeye çalıştı. Premium raf alanı falan. Dedim ki, 'Kusura bakmayın, size pahalıya mal olmak istemem. İnternette çok daha ucuza sipariş edebilirim' dedim ama bu kısmı eklemedim. Ben kapılarımı açmadan önce bunları taşıdığını çok iyi biliyorum. Sipariş vermem gerekip gerekmediğini anlamak için oraya gittim, yani benimle oynamaya çalışıyordu. Benden satış garantisi almıştı. 'Premium raf alanı' tamamen saçmalık."

Dawson muhtemelen fazladan ödeme yapardı. Ama ben de Taya'nın söylediğini söyledim, ama bu kadar tatlı ve diplomatik bir şekilde değil.

"Teşekkürler çocuklar." Telefonum çaldı. Numara yereldi ama tanıdığım bir numara değildi. "Affedersiniz."

Ayağa kalktım ve kapıya yaklaştım. "Alo?"

"Bristol? Ben Richard Lang."

Kapıdan dışarı doğru yürümeye devam ettim. Emma bana kendimi savunmamı söylemişti ama bu tanık istediğim anlamına gelmiyordu.

Pinochle'cılar

muhtemelen kasabanın dedikodu hattında bir sunucuydu. Ben çıkarken kapı gıcırdadı. Richard hareket halinde olduğumu fark etti mi, yoksa sessizliğimin onunla konuşmak istemediğim anlamına geldiğini mi düşündü, bilmiyordum. Ben de emin değildim.

"Cartwright Sığırları'nın tek sahibi olduğunuza göre, sizinle tanışmak ve görüşmek isteyebileceğinize dikkatimi çekti. seçenekler."

"Seçeneklerim var mı?" Sorum benim hissettiğim kadar kuşkulu gelmişti. "Çeşitli hastalık türlerinde olanlar için çeşitli programlar mevcut.

Tarım. Size çiftlik kredileri, hatta konut kredileri hakkında bilgi verebilirim. King's Creek'in kırsal bir bölge olması nedeniyle yardım alabilirsiniz. Adınız artık Cartwright Sığırları'nda geçtiği için ilk kez çiftçilik yapacaklara kredi almaya bile hak kazanabilirsiniz."

Kastettiğim bu değildi. Herhangi bir bankaya ya da kredi ofisine girsem, havuca muhtaç aç bir tavşan gibi üzerime çullanırlardı. Sadece o havuç

bir ton faizle birlikte gelirdi ve ödemelerde o kadar aşırı yüklenirdim ki yaşamak için başka bir kredi almak zorunda kalırdım.

Kimsenin Pop ile iş yapmak istememesi, araştırmamı yapmadığım anlamına gelmiyordu. İnternette makaleler okumak çok fazla veri emmiyordu ve karavanımda Pop neyi araştırdığımı bilmiyordu. Çiftlikle ilgili tüm planlarım kafamın içindeydi ama oradaydılar.

"Sizinle bu hafta görüşebilirim," diye ısrar etti. "Eğer ilgilenirsem sizi tekrar ararım."

"Uh ... tamam mı?"

Koca Dick Lang beklemeye alışık değildi ve bu benim sorunum değildi.

Bağlantıyı kestim ve Dawson'ı aradım. Cevap verdiğinde hemen konuya girdim. "Koca Dick aradı, benimle görüşmek istiyormuş."

"Gerçekten mi?" Hat boyunca rüzgâr esiyordu. Onu, Tucker'la birlikte cinayet çukurunun etrafına çakmakta oldukları çit direklerinden birine yaslanırken hayal ettim.

"sen mi söyledin?" kızar mıydım? Big Dick kasabada ayakta kalan tek bankaydı. Sonuncusu ben lisedeyken kapılarını kapatmıştı. Miles City ve Billings birbirine çok yakındı ve internetten alışveriş yapmak başka bir ayak işinden daha kolaydı.

"Hayır. Ama ." "Benim hakkımda mı?"

"Ne kadar adaletsiz olduğu hakkında. Senin başarısız olacağını ve benim seni satın düşünüyordu." Öfke . Dawson'a değil, herkesin benim başarısız olmamı beklediği ve Dawson'ın yardımını olmadan istediklerini elde edecekleri . "Seninle ne hakkında konuşmak istiyordu?"

"Kredi programları."

"Ona iş ahlakı hakkında düşünmesi gerektiğini söyledim. Hepsi bu kadar." Durakladı. "Onunla buluşacak mısın?"

"Olabilir. Bilmiyorum."

"En azından bilgiyi alabilir ve başka bir yere götürebilirsiniz." "Dawson King, bu düpedüz skandal."

Kıkırdadı. "Koca Dick senden kazanacağı tek kuruş faizi hak etmiyor. Ama gerçekten işini yapacağını düşünmek güzel. Sende var Bunun için çalışması gerektiğini düşünmesini sağlama zamanı."

Koca Dick neden kredi memurlarından birini değil de beni aramıştı? Dawson onu bu mı kızdırmıştı? öğrenmem gerekebilirdi. Koca Dick bir kez olsun benim için çalışsın. "Bu hafta görüşmek istiyor."

"Önümüzdeki hafta herkes ayın için tatilde olacak."

"Tamam, onunla buluşacağım."

"Bana haber ver. Sonrasında kasabada bir sandviç yeriz."

"Yapacağım." Telefonu kapattım ve Big Dick'i geri aradım. Cevap verdiğinde Richard'ı aradığım için kendimi tebrik ettim. "Cuma günü saat on bir uygun mu?"

Cuma günü en iyi seçenektir çünkü Büyük Dick muhtemelen yaz boyunca her Cuma izin alıyordu.

"I . . . Evet. Hayır, olmaz."

"Görüşürüz o zaman." Telefonu ve kafeye daldım.

Masaya doğru ilerlerken serin havayı içime çektim. Emma ve Taya bana meraklı bakışlar atıyorlardı. Onlara banka müdürünün bana gerçek bir insan gibi davranacağını söylemeliydim ve daha azıyla kurtulmasına izin vermeyecektim.

Dawson

Telefonuma başka bir mesaj daha geldi. *Büyükanneni görmezden mi geliyorsun?*

Büyükannem bugün çok acımasızdı. Aramayı denedi ve ben de onu görmezden gelmedim. Balyalama traktörünün yeni bir radyatör hortumuna ihtiyacı vardı ve ben de onu değiştirmekle uğraşıyordum. Ama onu geri aramamıştım.

Sonra mesajlar başladı. *Konuşmamız gerek* dışında bir şey söylemedi.

Büyükannemin konuşma tarzını biliyordum ve akşam yemeği için onunla buluştuğum zamankinden iyi olmayacaktı.

Ellerimdeki yağ sildim ve öğle yemeği için ne istediğimi düşünüyordum ki telefonum tekrar çaldı. *Ona söyledin mi?*

Büyükannemin tehdidi aklımdan geçti. Zaman tükeniyordu. Bristol'a söyleyecek miydi? Büyükannem beni tren raylarına atacak ve bunun işe yarayacağını mı düşünecekti? Benim için Bristol'la işleri berbat ederse, sırf parayı kaybetmemek için omuz silkip yabancı biriyle evleneceğimi mi?

Kardeşlerim de böyle yapmıştı, yani evet, o da böyle düşünüyordu. Onu görmezden gelmek sadece onu kızdırırdı.

İtiraz eden karnımı görmezden gelerek onu geri çağırdım.

"Dawson." Sanki görücü usulü evlenme randevusu gerçekleşmemiş gibi sesine sıcaklık yayılmıştı. "Nasıl gidiyor?"

"Sen söyle."

Kıkırdadı. "Seni kötü bir zamanda mı yakaladım?"

"Hayır," diye iç geçirdim. "Numara yapmayı bırakabilir miyiz? Neden aradığını biliyorum." "Bu önemli bir mesele."

"Bu konuyu seninle konuşmayacağım, büyükanne." "Ama onunla konuştun mu?"

"Yapacağım."

"Ne zaman?"

Boynumu yuvarladım, ileri geri konuşmamızdan yorulmuştum bile. Çok uzun sürmeyecekti. "Üzgünüm ama bu seni ilgilendirmez."

"Bu konuda bir yetişkin gibi davran, Dawson. Sorunu görmezden gelmek onu ortadan . Sanki bununla benim ilgilenmemi istiyorsun."

Karışmasını böyle mi haklı çıkarıyordu? "Gitmeliyim, büyükanne. Yüz milyon ya da değil, bu inek-buzağı operasyonu kendi kendine yürümez." Yanıtını beklemeden telefonu kapattım.

"Allah kahretsin!" Tezgâhtan bir İngiliz anahtarı aldım ve dükkânın diğer ucuna fırlattım. Çınlama sesi yıpranmış sinirlerimi yatıştırdı ve ellerim kalçalarımda.

Bristol az önce kapıdan içeri adım atmış ve aceleyle dışarı çıkmıştı. "Hey." Ona doğru koştum. "Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim."

Kollarını kavuşturmuş ve gözleri gergin bir şekilde kapının dışında oyalandı. "Hayır, sorun değil. Önce bir mesaj göndermediğim için özür dilerim."

"değil. İstedğin zaman uğrayabilirsin."

Başını salladı. Yüzünde mahcup bir ifade belirdi ve kollarını indirip tekrar kavuşturdu, sanki uzuvlarıyla ne yapacağını bilmiyormuş gibiydi. Marshall'ın verandamda ona bağırdığı an aklımdan geçti. İrkilmişti. Sesimi yükselttiğimde de aynı şeyi yapmıştı.

"Seni korkutmak istememiştim," dedim sessizce.

Dudaklarını düzleştirdi ve kaşlarını çatı. "Korkmuyorum."

"Anılarını mı canlandırıyor?"

Uzun bir nefes verdi ve ateş çukuru için henüz kırmadığım eski bir paleta doğru yürüdü. Bir köşeye çöktü, uzun bacaklarını büktü ve kollarını dizlerinin üzerine koydu. "Babam bana hiç vurmadı. Ne kadar sarhoş olursa olsun. Ama öfkelenirdi. İnsanların sarhoş olduklarında yaptıkları gibi atıp tutardı.

kızgın. Ama gerçek Pop tarzında, kontrolden çıkardı. Onu dükkânda çalışırken bulurdum, gününün nasıl geçtiğini sorardım, o da bana dönüp ona yanlış yapan her kimse ona bağıırırdı." Sessizleşti ve avlunun öbür ucundaki kırmızı dükkâna dikti.

mülk. "Sonra sonlara doğru çok hastalandığında, o patlamaları neredeyse kaçıırıyordum. Sanırım atlamamın nedeninin yarısı bu."

"Onlardan nefret etmen gerektiğini, kötü anıları canlandırmaları gerektiğini düşünüyorsun."

Ağzının köşesi kalktı. "Bunu da yapıyorlar. Eskiden onun nöbetlerinden korkardım. Yolundan çekilir ve ona hangi konuda yaklaştıysam pişman olurum. Ve bir İngiliz anahtarını iki metreden fazla fırlatamayacak kadar güçsüzleştiğinde, sonunun yaklaştığını anladım."

Kendimi onun yanına indirdim, devrilmemesi için paletin dengede durmaya dikkat ettim. "Genelde aletlerimi fırlatmam ama ne zaman istersen fırlatabilirim."

Sırıttı ve dirseğiyle beni dürttü. "Teklifin için teşekkürler ama ortalığı temizlemeyi ve kırdığı şeyleri tamir etmeyi özlemiyorum. öfke nöbetleri."

"Güzel. Kural olarak, kendime daha fazla iş çıkarmaktan hoşlanmam."

Beni hızlı bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Peki o İngiliz anahtarı sana nasıl bir kötülük yaptı?"

"Oh, uh ..." Şimdi tam zamanıydı. Ona her şeyi anlatabilirdim. Annemin ne yaptığını ve bunun hepimizi nasıl bir çıkmaza açıklayabilirdim. Peki bu açıklama aramızda ne kadar düz olacaktı?

Ailenin o kadar çok parası vardı ki, benim hiç param olmasını istemedikleri için üzgünüm.

Kocaman bir tavuk, tam burada. Montana'da güzel bir Haziran gününü mahvetmeye kıyamadım. Goldilocks havası. Ne çok sıcak, ne de çok soğuk. Böcekler dışarıdaydı ama iğrenç boyutlara ulaşmamıştı. Yeşil otlaklar binaları çevreliyordu. Sarı tatlı yonca patlamaları kırları aydınlatıyordu.

Bugün aile dramasıyla harcanamayacak kadar güzeldi. "Büyükannem onu görmezden geldiğini düşünüyor."

"Ve hala benimle görüşüyorsun."

"İhtiyacı olan tek şey bu." Sessiz kalmanın verdiği baskıdan göğsüm yanıyordu. Ona söylemek zorundaydım. Yakında.

Ama bugün değil.

Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Öğle yemeği yemezsem midem isyan edecek. Aç mısın?" Onu yukarı çektim ama sıcak elini tuttum.

"Sana bir yemek borcum var."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Hayır, Main'deki lokantaya gidelim. Ben ısmarlıyorum."

Yerel lokanta pahalı bir yemek değildi, ama onun zor kazandığı parayı benim için yemeğe harcamaktan nefret ediyordum. Buzdolabım ve dondurucum yiyecek doluydu. Ama eğer Benimle kaldı ve sonunda güven konusunda temize çıktığımda beni affederse, tüm lanet restoranı satın alabilirdi.

CHAPTER 14

Bristol

Kamyonetime oturdum ve nemli avuçlarımı kotuma sürttüm. Richard Lang ile çiftliğimin seçenekleri hakkında görüşme vakti gelmişti. Benim işim. Onu bir işletme gibi yönetmeliydim ve Dawson'ın dediği gibi, hoşuma gitsin ya da gitmesin, finansman ve tarım programlarıyla ilgili seçeneklerimin neler olduğunu bilmem gerekiyordu.

bu işlerde iyi değildi ve bunu bir çocukmuş gibi Yardıma ihtiyacı olmayan yalnız bir kurttu. Onu beslemeye çalışan eli de ısırmıştı. Pop'tan ne yapmamam gerektiğinden başka bir şey öğrenmemiştim.

Ama son birkaç haftadır kendi kendime bir şey daha öğrenmiştim. Toprağım iyiydi, sığırlarım geri dönecekti ve hayatımda her seferinde bir mevsim hayatta kalmaya çalışmaktan daha fazlasını yapabilirdim. Çiftlik kara geçtiğinde, büyüyebilir ve dünyaya geri verebilirdim. Belki dünyaya değil ama Hayatım boyunca beni dışlayan insanlara, ama kendilerine yardım etmekte çaresiz hissedenlere yardım edebilecek bir konumda olabilirdim.

Bu buradaydım. Buranın tek sahibini kışkırtmayacaktım. Kasabada bana yardım edebilecek insanlar vardı. Benimle çalışmak istemediler ama hayatım boyunca yaşadığım bir kasabada yeni bir şekilde giyinip yüzümü gösterdiğim son birkaç hafta gitmemeliydi. Bu . Ben Pop değildim ve beni klişeleştirdikleri Bristol Cartwright da değildim. Kim olduğuma ben karar verdim.

Konuşma bitti, avuçlarımı bir kez daha sıvazladım ve dışarı çıktım. Güneşin yüzümü öptü. Dawson benimle şarküteride buluşacaktı. Randevudan sonra bankadan birkaç blok ötede. Bankadan çok restorana yakın bir yere park etmişim. Güzel bir gündü ve bu sandaletler beni ağır botlardan daha serin tutuyordu.

Kaldırım boyunca park etmiş araçların yanından geçtim, hiçbirine çok yakından bakmadım.

Kimi tanıdığımı merak etmeden de yeterince gergindim.

Bu gösteriye tanıklık etmek için. Koca Dick Lang'le iş yapmaya hazırdım, ama pislik olmakta ısrar ederse, bir öğleden sonrayı yakıp Billings'e gidebilirdim.

Güçsüz değildim. Dawson bunu kafama yerleştirmişti. Bankanın parası vardı ama para kazanmak için benim gibi müşterilere de ihtiyaçları vardı. Sakinleştirici bir nefes alarak bankanın cam kapısını açtım. Buz gibi ozonlu bir hava duvarı yüzüme çarptı. Tüylerim diken diken oldu. Çizmelerim ve iş gömleğimle olsam hiç etkilenmezdim.

Girişteki uzun masanın üzerinden yaşlı bir kadın bana gülümsedi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Bay Lang ile bir randevum var." O adama hayatım boyunca Koca Dick demişim. *Bay Lang* dilimde ekşi bir tat bıraktı. Bugünün nasıl geçtiğine bağlı olarak, ona bir daha asla böyle hitap etmeyebilirdim.

Gülümsedi. "Geri dönebilirsiniz. Seni bekliyorlar."

Onlar mı? Kalbim hızlandı. Koca Dick'le yüzleşebilirdim. Onun için hazırdım.

Orada başka kim olabilir ki?

Eğer Dawson bu toplantıya gizlice girmiş olsaydı, sinirlenirdim. Onun desteği benim için her şeydi, ama şehir boyunca şımartılmaya ihtiyacım yoktu. Ben olsam

Tüm hayatım boyunca burada yaşadım, tıpkı onun gibi. İnsanlar bana bok gibi davranırsa, o zaman- Cam duvarlı bir ofise yaklaştım. Koca Dick bir masanın arkasında oturuyordu. Siyah takım elbisesinin ceketi, panelleri tutmak için zorlanan düğmeleri ortaya çıkarmak için açıldı. gömleğini birbirine geçirdi. Kafasını kaldırdı ve beni gördü. Çenesini kaldırarak masasına doğru bir bakış fırlattı.

Yaklaştıkça sanki taze betonda yürüyormuşum gibi yavaşladım.

Ofisteki diğer kişi Emilia Boyd'du. Bana karşı tanıklık etmek için mi gelmişti? İyi bir referansın tam tersi miydi? Hatta ona ihtiyacım var mıydı? Bu programlardan bazıları için referanslar?

Koca Dick ayağa kalktı, kapıyı açtı ve elini . "Geldiğin için teşekkürler Bristol. Otursana."

Elini görmezden geldim ve Emilia'nın yanındaki sandalyeye gittim, böylece ofiste mutlu bir üçlü olacaktık. Ben ayakta kaldım. Onun yanında çiftliğimin işlerinden bahsetmeyi planlamıyordum. "Bu ne hakkında?"

Kapıyı kapattı ve ergonomik tahtına oturmak için masasının etrafından dolaştı. "Lütfen, oturun."

"Hayır."

Gür kaşları kalktı ve yüzünde suçluluk ifadesi belirdi. Emilia'ya onaylamayan bir bakış fırlattı ve dostça gülümsemeye çalıştı.

Ondan hoşlanmıyordum ama da Emilia'nın burada olmasını istemediyse, Emilia onu buna zorlamıştı. Onun hesapları muhtemelen Cancun'a yaptığı kış tatillerini ve arkadaşlarıyla yaptığı yaz golf gezilerini besliyordu.

Şakağını ovuşturdu. "Şey, Bayan Boyd benden bir iyilik istedi."

Ellerimi kalçalarımın altına koydum, keşke botlarımı ve tozlu mavi kot pantolonumu giyseydim diye düşündüm. Pek çok açıdan kendime yabancıydım. "Buraya iş konuşmaya mı geldim?"

"Bir , " diye yanıtladı

Emilia. "Benim işim seni ilgilendirmez."

"Şaşıracaksın."

Bana kancayı takmış nefret ediyordum. Ama düşmanlığım merakımdan daha büyüktü. "Hayır." Kapıya doğru döndüm.

"Dawson seninle evlenemez. Ya da evlenmez. Hangisini seçeceğinden henüz emin değilim."

"Benim Dawson'la olan işim de senin işin değil."

"İşte burada yanıyorsun. Torunumla görüşmeye devam edersen ailemize pahalıya mal olacaksın."

Uzaklaş Bristol. Ama ben "Nasıl?" diye sordum.

Boş sandalyeye el salladı ama ben sadece kaşlarımı kaldırdım. Bu durum paniğe kapılmış bir sığır sürüsünden daha hızlı kontrolden çıkıyordu ve o lanet sandalyeye oturmayı reddetmek benim tek güçlü hamlemdi.

Emilia bana baktı. Sandalyesinden. "Güzel. DB ve ben şirketin bazı hisselerini sattığımızda Sarah'ya hediye ettik. Çocuklar için." Parayı hediye ettiklerine göre kendisi ve DB için bir avantaj olmalıydı. Ya öyle ya da Emilia'nın tek yumuşak karnı Sarah'ydı. "Her çocuk için bir vakıf kurdu. Yirmi dokuz yaşına geldiklerinde."

Anlamamı bekledi. "Evet, . Dawson'ın doğum günü iki hafta sonra."

"Mmm. Ama zamana kadar evlenmezse, parasını kaybedecek. Yüz milyon dolar, Bristol."

Alay ettim. Ne kadar saçma bir paraydı. Abartıyor muydu? Kimde o kadar para vardı?

Başını eğdi, otururken hâlâ bana bakıyordu. "Evlenme teklif etti mi?" Cevap vermedim ama ona bakmadığını *biliyorsun* der gibi bir bakış. "Doğru. Eğer evlenmezse, o para sana kalacak."

Yine bir kahkaha attım. Bu kadın inanılmazdı. Dawson'ı akıl sağlığı konusunda endişelenmeleri gerekebileceği konusunda uyarmalı mıyım?

Tedirginlik karnıma doğru kıvrıldı. Ya ? Bu ne anlama geliyordu? "Tamam, yani benimle evlenmiyor, böylece parayı ben alacağım."

"Güvene sahip olmanızı isteseydi size söylemez miydi?"

"Bilmiyorum." Ve ben de bilmiyordum. Acı kalbime bir kama gibi saplandı. Bu güven hakkında hiçbir şeyden bahsetmemişti. Emilia'nın bakışları sabit, ifadesi kararlıydı. Yalan söylemiyordu. Bunama belirtileri göstermiyordu. Bir bankanın ortasındaydık. Banka müdürü alışverişimizi izliyordu. Emilia onun önünde yalan söylemezdi. Bunu planlamıştı.

Emilia Boyd hakkında kesin olarak bildiğim tek şey neydi? Parayla motive oluyordu. Ve ailesi para kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Bana göre.

Ve Dawson hiçbir şey söylememişti. Sertçe yutkundum ve şokun düşüncelerimi kontrolden çıkarmasını engellemeye çalıştım.

"Farkında mısın," dedi hafif bir ses tonuyla, "bütün kardeşleri senden para almamak için doğum günlerinden günler önce evlendiler."

Akıllıca bir şey için ağzımı açtım, sattığı şeyi satın almıyormuşum gibi görünecek bir şey, ama yapamadım. King kardeşler yaklaşık bir yaş fark vardı. Ve son üç yıldır üç ağabeyin her biri evlenmişti. Dawson'a ne zaman evlendiklerini sorsam

doğum günleri yıldönümlerine karşı olsaydı, bana ne söylerdi?

"Her çocuk evlendi, böylece güven sana geri dönmeyecekti. Her biri. Her biri." Sanki yaptıklarının büyüklüğünü kavramamı istermiş gibi beni inceledi, tam burada, bu saniyede, böylece buna tanıklık edebilecekti.

Dişlerimi birbirine kenetledim. Üç yüz milyon dolar. Üç adam evlenmişti, böylece ben bir kuruş bile alamayacaktım. Para benim değildi ama bu içimdeki reddediş duygusunu durdurmadı.

"Dawson sıkıştı, Bristol." Emilia'nın sesi daha yumuşaktı ama gözleri kararlılıkla dolup taşıyordu. "Ailesinin geri kalanının parayı senden nasıl sakladığını anlatmadan sana evlenme teklif edemez. Ve eğer sana evlenme teklif etmezse, senin buna değmeyeceğini söylemiş gibi olur."

Sözleri içeri sızarak Dawson ve benim hakkımda bildiğimi sandığım her şeyi parçaladı. "Neden sana inanacağımı düşünüyorsun?"

"Bristol, lütfen. Hayatında hiç aptalı oynamadın. Şimdi de başlama."

Bana tokat atmış gibi geri çekildim. "Beni tanımıyorsun," diye tısladım. "Senin hakkında tek bildiğim yalancı ve dolandırıcı olduğun. Aileme yalan söyledin ve onları kaliteli topraklarından ve petrol paralarından mahrum bıraktın."

"O zaman Dawson'a kendin sor. Aiden'a sor. Beckett'a." İsimleri sayarken daha yavaş konuşuyordu. "Xander. Gentry."

Beş Kral adamı. Birlikte mangal yaptığım adamlar. Sosyalleştiğim. Hepsi bunu benden sakladı mı? Gizemli bir maaş almamı engellemek için evlenmek zorunda kalmışlardı.

"Eğer bu doğruysa, Sarah bunu neden yaptı? Neden parayı benim alacağım bir seçenek var?"

"Bu saçmalığın ardındaki nedenleri anlamaya başlayamıyorum." Küçümseme dolu bakışlarını bana yöneltti. "Ve senin yüzünden bunu asla öğrenemeyeceğiz."

Öfke, Emilia Boyd'a olan son tahammülümü de kırdı. Emilia suçu benim üzerime atabilirdi. Bir hedefe ihtiyacı vardı ama hareketsiz durup nişan almasına izin vermek zorunda değildim. "Her neyse. Lanet olası King's Creek'in kraliçesiymişsin gibi kasabada efendilik taslayabilir ve insanları emrinde dans ettirebilirsin." Koca Dick utanmış görünecek kadar alçakgönüllüydü. "Ama benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Ve senin için dans etmeyeceğim."

Hışımınla çıktım. Ama sözleri beni takip etti. Söylediği her şeyin detayları.

Dawson benimle evlenmezse para kaybedecek miydi?

Doğum günü mü? Bana sormadan önce son dakikaya kadar bekliyor muydu, böylece bir yargıcın önüne çıkacaktık ve onu o kadar çok seviyordum ki bunu sorgulamayacaktım?

Benimle yuva kurmaya hazır olmadığı için mi tüm paradan vazgeçmek istiyordu?

Bankaya doğru tepindim. Sandaletlerimin tokadı beni daha da kızdırdı. Botlar daha tatmin edici olurdu.

"Bristol," diye seslendi Emilia arkamdan. Buna inanamıyordum. Erkek arkadaşımın büyükannesine güç gösterisi yapmak zorunda kaldım.

"Konuşacak mısın?

Dawson?"

Onu görmezden geldim. Bankanın ortasında kirli çamaşırlarımı ortaya dökmeyi reddettim.

Neyse ki kimse içeri girmiyordu. Kapıdan çıktım ve doğruca şarküteriye yöneldim.

Dawson'ın kamyoneti benimkinin yanındaki bir yere yanaştı. İndi ve kaputun etrafında döndü, yüzünde bir sırıtış vardı, gözleri güneşin altında kısılmıştı. Gülümsemesi soldu, endişeli bakışları kaldırımdan bana, sonra da arkama yöneldi.

Karnım guruldadı. Bu güven saçmalığı doğru olmalıydı, ama yumuşak dudakları dünyamı ezene kadar buna tam olarak inanmayacaktım. Ailesinin bana attığı tüm kazıklar. Para. Toprak. Arkadaşlık. Destek.

Yüz milyon aklımda çınladı. Bu Monopoly parasıydı. Sahteydi. O kadar para saçmaydı. Benimki ne kadar Eğer işler farklı olsaydı dedeler ve nineler ne olurdu? Hayatlarımız değişir miydi? Daha güzel bir arsa satın alıp Krallardan daha iyi komşularla sakin bir hayata yerleşirler miydi? Para benim için çok şey ifade ediyordu ama büyüme şeklim bana asıl değer verdiğim şeyi göstermişti. İnsanlar.

Bana iyi davranan insanlar. Beni tanımak için zaman ayıran insanlar. Bana karşı dürüst olan insanlar.

Cartwright'lar Kral'ın yalanlarından bıkmışlardı.

"Sorun ne?" diye sorduğunda Dawson hâlâ birkaç metre uzaktaydı.

Yüzü solgundu ve gözlerinde endişe dalgalanıyordu, sorularımın cevap veriyordu. Emilia'nın bana söylemesini istememişti. Bunu benden saklıyordu.

Lanet olsun. "Sanırım biliyorsun."

Çenesi sıkıştı. "Büyükanne, ona ne söyledin?"

Emilia yanımda durdu. Yüzü kızarmıştı ve ağır ağır nefes alıyordu. Arkamdan bu kadar hızlı gelmemeliydi. Bankada kalmalı ve hayatımdan çıkmalıydı. "Gerçeği. Yapman gerektiği gibi."

"Sen değildin-" salladı ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bristol-"

"Bir vakıf var ve evlendiğinizde uymanız gereken kurallar var ve tüm aileniz paranın aileme gitmesini engellemeye çalışıyor."

"Hayır. Şey, evet, ama hayır, Bristol. Kahretsin, büyükanne."

"Seni uyarmıştım, genç adam." Emilia yutkunarak nefes aldı. "Sana yardım etmeye çalıştım.

Mallory ile evlenebilirdin."

Ona ayarlamaya çalıştığı kadın ? Sonrasında bana gelmişti ve hala söylememiştii.

O gece ona her şeyimi vermiştim. O zamana kadar ona aşık olmasaydım, beni kollarına alır almaz bir uçurumdan aşağı yuvarlanırdım.

İnsanlar bizi izliyordu. Buradan gitmem gerekiyordu. Banka yeterince kötüydü. Öğle yemeği vakti yaklaşmıştı ve müşteriler şarküteriden gelip gidiyorlardı, uzun bakışları beni en kötü halimle ele geçiriyordu. Kasabada babamla yaşadığım tüm o utanç verici anların, herkesin içinde kalbimin sökülmesinin yanında hiçbir önemi yoktu. "Yeterince duydum. Git ve evlen. Para sende kalsın."

"Bristol-"

"Bırakın onu," diye homurdandı Emilia.

Onun müdahalesi bardağı taşıran son damla oldu. Ona doğru döndüm.

"Benimle ne alıp veremediğin var? Benden neden bu kadar nefret ediyorsun?"

Öne doğru eğilirken gözleri parladı ve burun delikleri açıldı. Titrek bir parmağını kaldırdı ve bana doğru sapladı. "Sarah senin yüzünden evde kaldı. O gece onunla konuştum ve yardıma ihtiyacın olursa diye evde kalacağını söyledi. Çünkü babanın yeni adamından korktuğunu söylemiştin. işe alındı." Daha da yaklaştı. Kahverengi gözlerindeki sarı lekeler güneşin altında parlıyordu. "Senin yüzünden kızımı kaybettim."

Öfkem yerini dehşete bıraktı. "Ne?"

Sarah'ya korktuğumu söylediğimi hatırlamıyorum. Ama onunla her şeyi konuşmuştum. Şimdiye kadar sahip olduğum anneye en yakın şey oydu.

"Benim ... kızım ..." İçinden boğuk bir çığlık koptu ve dizleri büküldü.

Ona doğru hamle yaptım ama Dawson önce davrandı. "Büyükanne?

Büyükanne!"

Şarküterinin dışında oyalanan ellili yaşlarında bir çift bize doğru koştu.

Kadın telefonuna sarıldı. "Ambulans çağıracağım," dedi.

Emilia'nın başı . Dawson onu kaldırımında kucağına indirdi. Geri çekildim. Bu sahne çok fazlaydı.

Benim hatamdı. Hepsi benim hatamdı.

Cebimden anahtarlarımı çıkardım ve pikabıma koştum. Emilia'ya yeterince şey yapmıştım.

Dawson

GRAMS daha yeni bir hastane odasına . Acil serviste onunla birlikte oturmuştum, orada ona testler yapmışlardı. Doktor Bristol'u tedavi eden doktordan farklıydı ama Büyükanne için bunun bir önemi yoktu. O daha iyi bir tedavi . Acil serviste onun yanında kaldım ve sonra karyolasını koridorun sonundaki bir odaya kadar takip ettim.

En son babam kalp krizi geçirdiğinde böyle bir yatağın başında oturmuştum. Kardeşlerim şehre koşmuş ve bir aile olarak toplanmıştık.

Bugün yalnızdım, Bristol'un gerçeği öğrendiğinde gözlerinde beliren acıyla, yılmaz büyükannemin çöküşünü izlemenin verdiği endişe arasında kalmıştım. Onu zayıf ve titrek görmek dünyamı alt üst etmişti. Battaniye ören ve beş dolarla bana doğum günü kartları gönderen sıcak, besleyici büyükanne değildi ama her zaman yanımdaydı. Her zaman. Ondan kaçtığımız zamanlarda bile.

Endişe bir yana, öfke içimde yola atlamaya ve dönümlerce meraya kontrolsüzce yayılmaya hazır bir hendek yangını gibi kaynıyordu. Bristol'a tuzak kurmuştu. Bristol'u köşeye sıkıştırıp ağzındaki baklayı çıkarması için Richard Lang'i görevlendirmişti.

Telefonuma baktım. Bildirim yoktu. Aramayı denedim. Mesaj gönderdim. Hepsi görmezden gelinmişti.

Olmak istediğim tek yer onun yanıydı. Ona bunun onun hatası olmadığını söylemek. Ona büyükannemin acı çektiğini ve bunu kastetmediğini söylemek. Bunu kastetmemeliydi.

Babam kapıda belirdi. Kömür grisi takım önü açıktı ve kravatu gevşekti. Doğruca ofisten gelmişti. Kendall yanında değildi. Onu yarıda kestiğim büyük bir toplantı sırasında ayrılmıştı ve muhtemelen işini bitirmek için geride kalmıştı.

Grams'in yanına gitti ve serum standını dikkatlice yolundan çekti. "Uyuyor mu yoksa sakinleştirici mi verdiler?"

"Onu bu odaya taşıdıkları anda uyuyakaldı. Stresten falan olduğunu düşünüyorlar ama en azından bir gece kalmasını istiyorlar." Beyaz kare karo zemine ters ters baktım. Durmalıyım ama konuşmaya devam ettim. "Sanırım arabayla yukarı

kız arkadaşımı köşeye sıkıştırmak ve ilişkiyi mahvetmek, sonra da

Annemin ölümü için sekiz yaşında bir kızı suçlamak onu çok etkiledi."

Babam bana göz kırptı, sonra tekrar büyükanneme baktı. Bakışları dalgınlaştı ve çenesi gerildi. Beni aşırı tepki vermekle suçlamaması gerektiğini çok iyi biliyordu. "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"sadece tahmin edebiliyorum ama eminim oldukça doğrudur. Richard Lang Bristol'u aradı. Onunla buluşmayı teklif etti." Dirseklerimi dizlerime dayadım ve şakaklarımı ovuşturdum. "Ben de onu cesaretlendirdim."

Babam yatağın etrafından dolaştı ve köşedeki vinil kaplı koltuğa tünedi. Orada oturmak istememiş, onun yerine ofis koltuğunu tercih etmiştim.

Yatar koltuk çok uzun vadeli

görünüyordu. "Richard kendini beğenmişin teki."

Başımı salladım. Richard Lang'in davranışlarının ne kadarını her zaman yaptığımız şey olduğu için tolere etmiştim? "Büyükannem oradaydı. Bristol'a güvenden bahsetti."

"Kahretsin." Babam da benimle aynı pozu aldı ve parmak uçlarını şakaklarına .

"Evet. Bristol ve ben öğle yemeği için buluşacaktık, Bristol bankadan hışımla çıktığında ben de yakınlardaydım. Büyükannem onu takip etti ve sonra ..." Uzun bir nefes verdim. "Sonra büyükannem ona annemin o gece evde kaldığını çünkü Bristol'un babasının tuttuğu adamdan korktuğunu söyledi. Annem Bristol'un güvenli bir yere gitmesi gerekirse yanında olmak istemiş."

Babam cevap vermedi. Birkaç dakika sonra ona baktım. Başı ellerinin arasındaydı ama gözleri kapalıydı. Evet. Çok fazlaydı.

Başını kaldırdı. "Vay canına." "Evet."

"Hepimiz bunun Bristol'un hatası olmadığını biliyoruz." "Büyükannem bilmiyor."

"Acı çekiyor. O ve DB, Sarah'nın ölümünü her ebeveyn gibi oldukça zor . Sonra DB'yi kaybetti ve bir parça bile terapiye gittiğinden şüpheliyim."

Zerre kadar espri yapmadan kıkırdadım. "Bu bizim aile için bir marka gibi görünüyor."

Babamın ağzının kenarı kalktı. "Hâlâ burada ne yapıyorsun?" "Gitmek doğru gelmedi. Kalmak da doğru gelmedi." Ayağa kalktım.

"Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkürler."

"Daha erken gelemediğim için üzgünüm. Xander ve Aiden, Aiden'ın işi bittikten sonra geliyorlar. Beck yarın sabah uçacak. Emilia bu yaygaradan nefret edecek ama Billings'e arabayla gitmesini istemiyorum. Aiden taburcu olduğunda onu kendi aracıyla evine bırakabilir."

"Ayarladığınız için teşekkürler."

"Dawson" dediğinde neredeyse kapıya varmıştım.

Durdum. Babam büyükanneme baktı, sonra ayağa kalkıp yanıma geldi. Bir elini sırtıma koyarak beni koridora yönlendirdi. Hemşire istasyonunun etrafında insanlar vızıldıyordu ama biz dört kapı aşağıydık. Koridorun bizim bölümümüz sessizdi.

Sesini alçak tutarak, "Onun senin büyükannen olduğunu biliyorum. Ama bir dahaki sefere onunla değer verdiğin birinin bakımı arasında kaldığında Bristol'u önemsiyormuşsun gibi, bir dahaki sefere farklı bir seçim yap. Büyükannenin ilk önceliği kendisidir."

Bana bilmediğim bir şey söylemiyordu. Bristol hastaneye gidene kadar büyükannemin yanında kalmamı yadırgamazdı. Ama aramızdakileri düzeltmek yerine saatlerce büyükannemin yanında kaldığım için duygularımın derinliğini anlayamazdı. "Gitmem gerek."

"Evet, öyle." der gibi başını salladı.

Pikabıma doğru koşmamayı ya da şehir içinde veya otoyolda hız yapmamayı başardım. Çakıllı yola girdiğimde pedala . Bristol'un arabasına döndüğümde kaba bir toz bulutu beni takip etti. Kamyoneti karavanının önüne park etmişti. Motoru durdurdum ama anahtarları içinde bıraktım ve karavana gittim.

Kapıya vurarak seslendim, "Bristol, konuşabilir miyiz? Lütfen?" diye seslendim. Cevap vermedi.

Kapıyı tekrar çaldım. "Bristol?"

Bu kadar kötü batıramazdım. Sahip olduğumuz şey çok özeldi.

O zaman ona söylemeliydin, salak.

Kuşlar cıvıladı. Mutlu sesler çıkarıyorlardı. Rüzgâr, çit direkleri boyunca ve diğer iki karavanın etrafındaki uzun otların arasından hışırdadı. Cırcır böcekleri. Ama insan sesi yoktu.

Daha sert vurdum. Öfkeli görünmek istemiyordum ama onunla konuşma, onu görme ihtiyacı damarlarıma adrenalin pompalıyordu. Kırgın ve kızgın olan oydu ve buna hakkı vardı. Büyükannem istediği kadar paranın bize ait olduğunu iddia edebilirdi ama bu doğru gelmiyordu. Eğer doğru hissetseydim, Bristol'a bunu söylemekte bir sakınca görmezdim.

Karavana doğru ilerledim. Botlarım, buradaki yarışımı taklit eden küçük toz püskürtüleri savuruyordu. Belki banyodadır diye karavanın kapısını daha sert . "Bristol?"

Doğanın aynı sesleri benim tek cevabımdı.

Karavanın dışındaki metal merdivenlere çöktüm. Kıcıımı kesiyorlardı ama . Yine de *çok üzgün* olduğumu söylemeli miydim? Karavanda ya da karavanın içinde duyabileceği şekilde bağırmalı mıydım?

Daha fazla kuş . Bir şahin karavanın arkasındaki otlağın üzerinde süzülüyor, bir sonraki yemeğine saldırmak için bekliyordu. Öğle yemeği yememiştim. Akşam yemeği vakti geçiyordu.

Bristol yemek yemiş miydi?

Muhtemelen yapmazdı. Eve gelir ve kendini işe verirdi. Kendisi için inşa ettiği devasa, katı kabuğuna çekilecekti. Ve büyükannemin söylediklerinin doğru olduğunu düşünecekti. Annemin ölümünün onun hatasıydı.

Yirmi dakika geçti. Kamyoneti gelmişti. O da burada olmalıydı. Daisy yok. Kalktım ve ahıra gidip içeriyi kontrol ettim. Bucket yoktu.

Doğru ya. Kontrol etmesi gereken sığırlar vardı ve dört tekerlekli araba güvenilir bir şekilde çalışmıyordu ve çalışsa bile, dünya boka döndüğünde ve yalnız olduğunuzu hissettiğinizde hiçbir şey at terapisinden daha iyi olamazdı.

Bu benim yaptığım bir şey değildi. Ama Xander'a lisedeyken bir keresinde babama kızdığına neden bu kadar uzun süre ortadan kaybolduğunu sormuştum ve o da bana söylemişti.

Geri gelecek miydi? Yere bastım.

Beklerdim.

Kıcıımı karavanın yıpranmış merdivenlerine park ettim. Karavan basamaklarından daha rahattı. Ve bekledim.

Bir saat geçti. Sonra bir saat daha.

Yine mi yaralandı? Belki Daisy evimdeydi ve nerede olduğumu merak ediyordu.

Telefonum çaldı ve arayan kişiye bakmadan cevap verdim. "Selam." "Hey,

Dawson," diye cevap verdi Xander. "Aiden ve ben hastaneden ayrılıyoruz. Babamla birlikte Beck'i havaalanından alacağız. Eğer evde yalnız kalmak istersen bir oda tutabiliriz."

"Babam sana ne olduğunu anlattı mı?"

"Evet. Ve hepimiz bok gibi hissediyoruz. Onunla konuştun mu?"

"Hayır. Evde değil. Dışarıda ata biniyor ama üç saate yakın bir süredir bekliyorum."

"Gidebileceği başka bir yer var mı?"

"At sırtında mı?" Avucumu alnıma vurdum. "Kulübede. Kahretsin."

"Kuyuların yanındaki eski av kulübesi mi?"

Geceyi kışımın üstünde geçirmiştım. Şimdiye kadar oraya yürüyebilirdim. Resepsiyon nasıldı? Mesajlarımı alıyor muydu?

Tabii ki, pislik. Muhtemelen sen ona ulaşamayasın diye kulübeye gitmiştir.

"Evet. Eğer dışarıdaysa, o zaman benimle konuşmak istemiyordur." Bir nefes verdim. "Bu gece kalabilirsin ama iyi bir arkadaş olmayacağım."

"Olmak zorunda değilsin. Ne yapacağınızı bulmanıza yardımcı olmaya çalışacağız."

Benimle konuşmazsa yapabileceğim pek bir şey yoktu. Yalnız isteyebilirdi. Buna ihtiyacı olabilirdi ve bu yüzden kulübeye gitmişti.

Buna saygı duyarım. En azından bunu yapabilirdim. "Hemen geliyorum."

"Benzin istasyonundan pizza alınız."

"Boktan bir pizza, etme. Ben yemek yaparım. Bugün kafamı dağıtmış olurum." Bugün hiçbir şey aklımı başımdan alamazdı ama kanepede oturup duvara bakmak ve olan biten her şey üzerine kafa yormaktansa mutfakta yemek yapmayı tercih ederdim.

"Orada görüşürüz." Xander telefonu kapattı.

Kolumu indirdim ve karavana baktım. Sonra bahçeye baktım. Her zamankinden daha düzenli. Bristol ot biçme makinesini çalıştırmış, çim biçme makinesinin bıçaklarını bilemiş ve çim biçme makinesini ayarlamıştı. Eski araba parçalarını sökmüş, yirmi yıldır çalışmayan eski bir John Deere 4450yi satmış ve parayı bahçeyi çevreleyen çitin bir bölümü için daha güzel ve uyumlu direkler almak için kullanmıştı.

Her yerde onun izleri vardı. Ama etrafta değildi. Benim yüzümden.

CHAPTER 15

Bristol

Kaynak makinesini yere koydum ve kaskımı çıkardım.

Bu lanet olası parça- Tezgahı tekmeledim. Tırmık çatalına yeni bir saman dişi yapmak için kullandığım metal yere çarptı. Bugün hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Nedenini bilmek için dahi olmama gerek yoktu.

Öncelikle, bok gibi uyumuştum. Hayır, ters giden ilk şey bu değildi ama dünü düşünmek istemiyordum. Emilia Boyd'un sözleri dün gece zihnimde dönüp durmuştu. Cırcır böcekleri ve kurbağalar bu anıyı bastıramamıştı.

Mideme kramplar girdi. birkaç fıstık ezmeli ve jöleli sandviçten fazlasını almamıştım. Dün öğle ve akşam yemeklerini, bu sabah da kahvaltıyı onlar oluşturuyordu. Daisy ve Bucket'ın yeterince yediğinden emin olmuştum ama kendimi umursamıyordum.

Alnımdaki teri sildim. Kulübenin kapısı açıktı ama rüzgâr gece boyunca kesilmişti. Boğucu değildi ama sıcak ve huysuzdum.

Yakıt olmadan çalışmaya devam edersem, kendime zarar verecektim. İhtiyacım olan son şey, ama gerçekten istediğim şey, Dawson'ın yine günü kurtarmaya gelmesiydi.

Kaskı tezgâhın üzerine fırlattım ve ön kolumla daha fazla teri temizledim.

Arkamı döndüm ve sıçradım. Dawson evin kapısına yaslanmıştı. Dükkânda, uzun, zayıf formu güneş tarafından çizilmişti. Şapkasını takmamıştı ve o lanet saç tutamı alnına düşmüştü. Parmaklarım onu kenara fırçalamak için kaşınıyordu.

"Senin için endişelendim," dedi.

Daisy neden havlamadı? Arabayla rölantide giderken çıkardığı neşeli seslerden o olduğunu anladım. Ama muhtemelen ahırda sızmıştı. Bok gibi uyuyan tek kişi ben değildim.

"Kulübede kaldım." Huzura ihtiyacım vardı. Ama bulamamıştım.

"Gelirdim ama beni görmek isteyip istemeyeceğini bilmiyordum."

Bir omzumu kaldırdım. Ben de bilmiyordum. "Büyükannen nasıl?"

"Taburcu oluyor. Yanlış bir şey bulamadılar. Sadece Tansiyon ilaçları kullanıyor ve ona verdikleri anksiyete ilaçlarını almayı reddediyor."

Emilia Boyd'a benziyordu. "Senin orada olman gerekmiyor mu?" "Xander ve Aiden geldi. Aiden onu geri götürecekt."

"Bütün kardeşlerin geldi mi?"

"Evet. Babam da öyle." Kaşlarının arasında bir çatık oluştu. İşte oldu. Yapmak istemediğim konuşma. "Bristol, vakıf hakkında ..."

"Bu benim param değil. Anlıyorum."

"Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Ne olursa olsun incinecektin ve bu istediğim son şeydi."

"Peki, bu güven tam olarak neyle ilgili?" Bunu ondan duymak istiyordum. Hain zihnim onu savunmak istiyordu. Benimle evlenmek istemediğini söyleyecek kişi o olmalıydı. Paradan vazgeçmek istemediğini.

İçeri girdi. Ben olduğum yerde kaldım. Kalbim bu kadar acırken ona yaklaşmak kötü bir fikirdi.

"Annem, otuz yaşına gelene kadar bir yıl evli kalırsak her birimizin eşit pay alacağı şekilde ayarladı. Ondan sonra, eğer boşanırsak eş yarısını alacaktı. Evlilik sözleşmesi ile buna dokunulamaz."

Bekledim. Çok acı veren kısım bu değildi. İçime saplanan bir bıçak gibiydi. Mantıklı beynim sadece birkaç aydır çıkıyor olmamızı umursamıyordu. Çoğu ilişkide nişanlanmak ya da evlenmek için çok erkendi. Ama kalbim önemli ayrıntıları görmezden geldi.

Dudakları düzleşti ama devam etti. "Ve eğer yirmi dokuz yaşına kadar evlenmediysek ya da evlenmeden boşandıysak

Bir yıl sonra da vakıf sana ve babana kalacaktı. Ama baban öldüğüne göre, sana kalacak." Son cümle bir fısıltıydı.

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum. Dünkü kıyafetlerimi kirli çamaşır yığınma tikiştirmiştim ve onlara bir daha dokunmayı umursamıyordum. "Sanırım babam hepsini mahvederdi."

"Kardeşlerim karılarını sever."

"Ama onlarla sadece parayı almak için evlendiler."

Pişmanlık Dawson'ın hatlarında dalgalandı. "Evet."

"Peki ya Emilia'nın senin için ayarladığı kadın?"

"İlgilenmiyordum." "Bu çok para."

"Seni istiyorum. Seninle olmak istiyorum." Yaklaştı. "Parayı almanı istiyorum."

Peki neden benimle konuşmamıştı? Kollarımı belime doladım. "Yapma."

"Bristol-"

"Hayır, Dawson. Ne düşüneceğimi biliyorum." "Seni incitmek istemedim."

"Ama sen yaptın." Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. Onun önünde ağlamak istemiyordum. Eğer ağlarsam, bana sarılmak için can attığım kişi o olacaktı. Gözlerimi kırdım ama gözyaşları kazandı. "Çok acıyor."

"Ne yapacağımı bilemedim."

Hıçkırmamak için alt dudağımı yaladım. "Sanırım en çok acı veren şey bu. Ne yapacağını bilemedin. Benim için ne yapacağını bilemedin."

"Elimizdeki şey-"

"Özel. Evet, bunu söylemiştin. Ama gerçekten çok önemli bir konuda dürüst olamadın. Biz çıkarken büyükannenin sana başka bir kadınla rüşvet vermeye çalışması konusunda dürüst olmadın. Bunun yerine buraya geldin ve biz ..." Başımı salladım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Sana güvenmiştim." *Seni sevmiştim.*

Yine de bıraktım. Bırakabileceğimi sanmıyordum. Ama nasıl devam edebilirdim ki? Onun

Büyükannem ağzındaki baklayı çıkarmıştı ve o hâlâ ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemeden gelmişti.

"Eğer evlenirsek, bu-"

"Git." Evlilik hakkında konuşmaya dayanamıyordum. Şimdi olmaz.

Ağız kapandı ve beni inceledi. "Bunu konuşarak halledebiliriz diye düşünmüştüm."

"Konuşmak için eline geçen tüm fırsatları kaçırdın." "Bristol-"

"Gitmen gerek." Çünkü ben de ne yapacağımı bilmiyordum. Daha önce de ayrılıklar yaşamıştım. Acı verdiler ama eve geldim, işe gittim ve onları unuttum. Hayatıma devam ettim.

Dün, hayatım patlamış gibi hissetmişim, sadece küçük kar küremdeki yıkımda yalnızdım.

"Biz bundan daha güçlüyüz."

İç çektim. Gözyaşlarım yavaşlıyordu. Her şeyi düzeltmek için gelmişti ama büyük bir çamur çukurunun içinde dönüp duruyorduk. Hiçbir çıkış yolu göremiyordum. Doğum gününe iki hafta vardı. Tek dizinin üstüne çökmeyecekti.

"Bak, eğer ayın beşine kadar evlenmezsen, sana bir çek yazacağım." Tabii o kadar büyük bir meblağı heceleleyebilirsem. "Bu benim param değil. Kardeşlerin onu ailede tutmak için çok çalıştı."

"Hayır, istediğim bu değil."

Kalp kırıklığımda öfke için yeterince yer vardı. "Beni gerçekten ne kızdırıyor biliyor musun?" Dawson'ın bu olaydaki rolü dışında. Ve kardeşlerinin. "Annen. Kuralları o koydu. Ne olacağını düşünüyordu ki?"

Bakışları sabitti, viski rengi gözlerinden hüznün yayılıyordu. "Senin incinmeni istemezdi."

"Öyle . Emilia benden bu nefret ediyor. Hayatımın çoğunda. Ama annen gerçekten benimle ilgilenilmesini istiyorsa *bana* bir emanet bırakabilirdi. Bu yüzden parayı kabul edemem. O da benim almamı istemedi."

"Bu değil-"

"Ailenizden daha fazla bir şey almayacağım."

"Annem için seni suçlamıyoruz," diye fısıldadı.

Bunun doğru olduğundan şüpheliydim. Nasıl olmasın ki? Ben buradaydım ama o yoktu. Sarah'nın ölümü, suçu üstlenmem için geride bırakıldığım başka bir şey haline gelmişti.

Ağızını tekrar açtı ama bir kelime daha etmesine izin veremezdim. Emilia'nın iddiaları söz konusu olduğunda, ailesindeki herkesin nasıl hissettiğini ve kasabanın geri yaptığım gibi *onlara siktir git* diyemezdim. Onlardan çok kendimi suçladım. Ve konu güvene geldiğinde, sözleri bu büyük ahırda yankılandı.

"Güle güle, Dawson."

Bir nefes verdi ve bana baktı, alnında bir kırılganlık vardı. Bir an beni inceledi ve ben de çenemi kaldırdım. Dudaklarımın titremesini engellemek için çenemi sıktım. Başını sallayarak gitti.

Gözümün önünden uzaklaşmasını izledim. Her adımda. Her çizme darbesi daha da açıyordu. Ona başka bir seçenek bırakmamıştım ama daha fazlasını istemekten kendimi alamıyordum. Diğer ilişkilerimde geçici bir dikkat dağınıklığından başka bir şey olmamıştım. Kimse benimle bir gelecek planlamamıştı. Bir sonraki randevunun ötesini düşünecek kadar önemli değildim, aradıkları şeyi yerine getirebilmenin bir sonraki yolu. Dawson'ın da aynı şeyi yapmasını kabul edemezdim.

Ondan ne istediğimi biliyordum. Kendimi normal hissetmek, önemliymişim gibi hissetmek için onu kullanmıyordum. Dawson'la birlikte olmak sekiz yaşından beri ilk kez kendimi kendim gibi hissetmemi sağlamıştı.

O uzaklaştığında ben hiç kıpırdamamıştım.

Burnumu çektim ve burnumu temizledim. İşe dönelim. Bekle, yemek yemeyi planlıyordum.

Aç değildim.

Kaskımı tezgahdan çektim ama telefonum çaldı.

Emma'dan bir mesaj var. *Haftaya kahve içmek için buluşacaktık, biliyorum ama işte çok kötü bir gece geçirdim ve dökebilirim. Bu gece boş musun?*

Mesaj önce düşünmedim. *Artık her gece boşum. Oh, kahretsin. Ne oldu?*

Her şeyi. Hiçbir şey mi? Bilmiyorum.

Taya'nın yanında olacağım. İzin verir misin?

Benim evim değil. Gerçek bir yer mi? Karavanda üç kişiye kalabalık olurdu ve karavan banyo ve çamaşırhane için kullanılabılırdi ama eğlenmek için uygun değildi. Dünyada bunun için yeterli Febreze yoktu. Ben *de evimin güzel olmadığına* karar verdim.

O zaman arka kapıdan geçeceğiz. Çadırda yaşamam umurumda değil, değil.

Tartışacak enerjim yoktu. Arkadaşlarımın nasıl yaşadığını öğrenmelerinin gerçekten bir zararı olur muydu? Eğer karavanım ve karavan kombinasyonum onları korkutuyorsa, o zaman yakın çevremde olmak için yeterince iyi değillerdi. Arkadaşlara ihtiyacım vardı ama bana bir pislikmişim gibi davranılmasına ihtiyacım yoktu. Bunu yeterince yaşadım.

Kaskı tekrar bankın üzerine bırakarak kulübeden çıktım.

Kaynak yapmaya çalışırken kulübemi yaktığımda arkadaşlarım benim acıklı hikayemi dinleyemezdi. Devam edemeyecek kadar yorgun, aç ve dikkatim dağınıktı.

Bu üç engelden sadece ikisini halledebildim. Yemek yiyebilirdim. uyuyabilirdim. Ama Dawson'ı aklımdan asla çıkaramayacağımdan korkuyordum.

Dawson

Büyükannem taburcu olduğunda babam işe geri dönmemişti. Evde sadece ikimiz vardık. Büyükannemi Billings'e Aiden götürmüştü. Büyükannem eve döndükten bir gün sonra Xander Beck'i Billings'teki havaalanına götürmüştü. Kardeşlerim arasında onu kontrol etmişlerdi. Ben uzak durdum.

Çalışmaya devam edersem kendime zarar verecek kadar karanlık olduktan sonra eve girdim. Babam gün batımından önce işten ayrılmıştı, yılın bu zamanında erken sayılmazdı ama evime geri dönemezdim ve Bristol kollarımdayken bir dizi izleyerek dinlenmeyi ne kadar çok istediğimi düşünemezdim.

Aramızdaki her şey bitmiş olamazdı. Çok ani olmuştu.

Botlarımı çıkardım, şapkamı her zamanki yerine astım. Babam mutfaktaydı. Tuzlu kokular evi dolduruyordu.

"Yemek mi yaptın?"

"Hâlâ bazı becerilerim var." Bir tabak dolusu çıtır mücver ve sucuğu bana doğru itti.

Bir tabureye oturdum ve yemeğe yumuldum. Midem yemek için bana teşekkür etti ama kalbim açlığı hissedemeyecek kadar ağrıyordu. "Daha iyi beslenmen gerektiğini sanıyordum."

Babam kalp krizi geçirdiğinden pek bahsetmezdi ama yemeklerinde çocukluğunda olduğundan daha fazla meyve ve sebze vardı. Ben de evdeyken ona kalp sağlığına faydalı yiyecekler sunmaya özen gösteriyordum.

Buzdolabına gitti ve bir kâse çıkardı. Tezgâha doğru kaydırды. Domates, salatalık, soğan ve avokadoyla karıştırılmış yeşillik salatası. "Daha iyi besleniyorum. Ama bir erkek hâlâ sosis ve patates kızartması yiyebilir," diye homurdandı.

Sırıttım ama işe koyuldum. Bir çiftçiye kırmızı et ve patatesi azaltması gerektiğini söylemek her zaman başarılı olmazdı. Ama babam ve Kendall araştırmalarını yapmışlardı. Uzun süre birlikte olmak istiyorlardı.

Gülümsemem kayboldu. Bu benim de hayalimdi, ama her şeyi berbat etmişim ve Bristol benimle konuşmak istemiyordu. Alışkanlığım yüzünden yemeği ağzıma tıktırdım.

İşim bittiğinde tabağı ve salata kâsesini . "Yarın Billings'e gidiyorum. Banka değiştireceğim."

Babam adaya yaslanmış, bakışlarını sabit tutuyordu. "Bugün büyükannen aradı."

"Hastanedeyken çok fazla iş kaçırdığından mı endişeleniyorsun?" "O da var." Babam şekerle kaplamazdı. Büyükannem her zaman Öncelikleri ve ailesi her zaman zirvede değildi. "Ama senin nasıl olduğunu bilmek istedi."

"Ona boktan biri olduğumu söyledin mi?"

"Hayır, eğer istiyorsan onunla kişinin sen olması gerektiğini söyledim. Ayrıca ona yaptıklarını hiçbirimizin tasvip etmediğini de söyledim."

Babam büyükanneme çok sık karşı çıkmazdı ama karşı çıktığında da bunu belli ederdi. "Ona çok kızgın olmak istiyorum. Kızgınım da. Ama . . . Yapmam gerekeni yapmak için çok uzun süre için her şey aynı olacaktı gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Annemin ölümünden Bristol'un sorumlu tutulması dışında."

"Bristol bir çocuktur. endişelenmesi gerekirken annen onun için endişelendi. O gece her biri için ne yapabilirdim diye düşünerek kadar kendime kızabilirim ve kızacağım da. Ama bugün bunun Bristol'a bir faydası olmayacak."

"Benimle konuşmak istemiyor. tartışabilir, üzerinde çalışabiliriz ama benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

"Bu pes etmeniz gerektiği anlamına gelmez."

Babama ters ters baktım. "Tavsiyeye ihtiyacı olan bir genç değilim."

"Hayır, sen yaşlı babanın hâlâ söylemeye değer bir şeyleri olduğunu düşünecek kadar zeki olabilecek yetişkin bir adamsın." Bana attığı bakış, kendimi

Yemek masasında nutuk çeken bir ergen gibiydim. Dirseklerimin üzerine çöktüm, dinlemeye hazırdım. "Bir Dawson. Hayatında kimse kalmadı. Annesi terk etti. Sarah öldü. Babası yanındaydı ama değildi.

Şimdi gitti. İşçiler. Erkek arkadaşlar. Arkadaşlar. Komşular. Hepimiz onu ne yaparsa yapsın bıraktık. Başına ne gelirse başına halletmesi için. Bence ona aşık olan, hayatını onunla geçirmek isteyen adam, onunla bir kez konuşmaya çalışmaktan biraz daha fazlasını yapmalı."

Yorgunluk üzerime çökmüştü. Üç gündür iyi uyuyamamıştım ve saat geç olmuştu. Babam tüm cevapları bildiğini düşünüyordu ama saat neredeyse gece ondu ve ben günde on beş saat çalışmıştım. "O zaman tam olarak ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun? Onu yıpratana kadar her gün oraya mı gideyim? Onu geri kazanmak ne zaman tacize dönüşür? Benimle konuşmak istemiyor."

"Belki o da ne yapacağını bilmiyordur. İkiniz de birbirinizin etrafında köpekler gibi dönüyorsunuz, incinmiş ve başkalarından çekiniyorsunuz." Adanın etrafında bir tur attı ve tabureye oturdu. "Yani doğru . Tam olarak ne istediğini bul. Kırgınlığını ve sana gitmeni söylediğinde hissettiklerini aş."

"Kendimi aşayım mı diyorsun?"

"Bu da bir parçası." Parmaklarını tezgâha vurdu. "Birini kovmak ya da bir şirketle bağlarımı koparmak zorunda kaldığımda kendimi aşmam gerekiyor. Cuma günü saat beşte bir e-posta gönderip pazartesiye kadar unutmalarını umamam. Kararı ben verdim, bu yüzden sahiplenmeliyim. Bu konuşmayı en az onlar kadar ben de istemiyorum ama kararı ben verdim ve arkasında durmalıyım. Onlara yüz yüze söylemeli ve nedenlerimi sıralamalıyım. Sorular ve açıklamalar için hazır olmalıyım çünkü kararım onların hayatını etkiliyor."

"Tamam mı? Bağlantıyı kuramayacak kadar yorgun olabilirim ama birini kovmanın Bristol'un benden ayrılmasıyla ne ilgisi var?"

"Güven. Bu konuda onunla konuşmamaya karar verdin çünkü incitmek istemedin. Ama bu kararın ne kadarı kendini zor bir konuşmadan kurtarmakla ilgiliydi?"

Allah kahretsin. Başımı ellerimin arasına aldım. Babam ve onun lanet bilgeliği. "Eğer amacın düşündüğümde daha fazla sıçığımı göstermekse, başardın."

"Kendine gel, Dawson. Ne yapacağını sen sordun. Bristol'dan, paradan ne istediğine karar vermeli ve bunu ona söylemelisin. Sonra da onun için müsait olmalısın. Herkes seni sevsin diye gülümseyip şaka yapamazsın ve çekici bir şeyler söyleyemezsin. Zorlu konuşmalar için kalmalısın. Konunun etrafında dolanmadığınızı ve özürlerinizin samimi olduğunu anladığında, belki o zaman sizinle konuşur."

Sırtımı sıvazladı, sonra tabureden kaydı ve üst kattaki odasına çıktı. Düşüncelerimle baş başa kalmıştım.

Her ne kadar kendime acıyıp yatağıma gitmek istesem de, babamın sözleri beynime işliyordu. Yavaşça, sıcak bir fincan kahvenin dinlenmesi gibi

bir kar setinin üzerinde. Bristol'un bana güvenmesini istiyordum ama güvenilir olduğumu kanıtlamam gerekiyordu. Bunu yapmak için ona gerçeği söylemeliydim. Onunla konuşmak için, beni dinleyecek kadar uzun süre yanında kalmama izin vermesini sağlamalıyım. Ve tek kelime etmeden önce, ona zarar vermek istemediğime dair bir bahaneden daha fazlasını söylemeliydim.

kalacağımı düşünmedi. Benimle işinin bittiğini düşünebilirdi.

On

u. Ben . Uzun bir atışla değil.

Peki, bu ne anlama geliyor?

Ofise gittim ve dizüstü bilgisayarımı aldım. İlk olarak, bilgisayarıma giriş yaptım.

e-posta ve avukatımıza bir mesaj gönderdim. Daha sonra bu bölgedeki işletmeleri araştırdım.

Billings ve bir liste karaladım. Sonra King's Creek'teki işletmelerin bir listesini çıkardım. Bristol'u otlakta titrerken bulduğumdan beri onunla yaptığım tüm konuşmaları gözden geçirdim.

Sözlerimi eylemlerle desteklemenin zamanı gelmişti. Yarın Kiernan'dan ben kasabaya giderken yerime bakmasını isteyecektim. Bristol'a onu terk etmediğimi kanıtlamaya çalışırken birkaç günlüğüne bakması gerekebilirdi.

Tüm bunlar bittiğinde, Bristol'u bulmaya hazır olacaktım. Ve ona söylediğim her şeyin arkasında duracaktım, onu ne kadar sevdiğimden başlayarak.

CHAPTER 16

Bristol

DIŞARISI İĞRENÇ DERECEDE GÜZELDİ. Karavanımın yüz metre ötesindeki çalılıklarda kuşlar cıvıldıyordu. Onların kakofonisi yan komşum olan erkek öğrencilerden daha kötüydü. Gökyüzünde tek bir bulut yoktu ve ben daha sabah on olmadan terlemeye başlamıştım.

Emma ve Taya' geldiği gece Emma'nın bana verdiği güneş gözlüklerini taktım. Onlara vakıfla ilgili hikayeyi en çıplak haliyle anlattım ve sağduyulu olmalarını istedim. Kasabada yanımda birine ihtiyacım vardı ama eğer Dünyaya ne olduğunu anlatsam da hayatım değişecek gibi değildi.

Herkes Emilia Boyd'u çökertecek bir şey yaptığımı düşündü. Taya ona bağırığımı duymuştu. Emma, dedikodulara göre kadını ittiğimi söyledi. İkisi de onurumu savunduğunu iddia etti.

Onlara inandım.

O gece kuyrukta bekledik. Onları karavan konusunda uyardım ve bunun onları durdurmasına izin vermediler. Tuvaleti birkaç kez kullandılar ve alanın geri kalanının durumu hakkında yorum yapmadılar. Taya birkaç şişe şarap getirdiğinden ve ben içmediğimden, iki kadın da gece karavanda kalmak zorunda kaldı. Taya kanepeyi aldı ve ben de Emma'yı yatakta yatırdım. Taya'nın yanında yerde yatmak yerine. Onlar uyuduktan sonra Daisy ile birlikte kamyonetimin arkasında uyudum. Doğaçlama bir kamp. Aksi takdirde tartışılırdı ve ben de Dawson'dan başka kimseyle aynı yatağı paylaşamazdım. Çok erken.

Ertesi güne akşamdan kalma başlamışlardı ve ben de işe geç başlamıştım. Ama buna değmişti.

Ertesi sabah kendimi daha hafif hissetmiştim. Yorgun ve yıpranmıştım ama beni rahatsız eden her şeyi içimde tutmuyor, beni yiyip bitirmesine izin vermiyordum. Fare kapanları ve kemirgen istasyonları için kasabaya bile gitmiştim ve bir tane bile fırlatmamayı başarmıştım.

Birden fazlasına ihtiyacım olup olmadığı sorulduğunda alaycı bir ifade kullandım. Bir römork, üç karavan, bir dükkan ve bir ahır. Evet, birden fazlasına ihtiyacım vardı.

Dawson'ı her gün her saniye özliyordum ama yemek yemem gerektiğinde yemeyi unutmuyordum. Karavanımda küçük bir yemek bile pişirmiştim. Spagetti fazla şey değildi ama tadı konserve kutusundan çıkandan daha iyiydi.

Dört Temmuz yarındı. Taya ve Emma beni fuar kapandıktan sonra konsere gitmeye ve havai fişek gösterileri için kalmaya ikna etmeye çalışmışlardı. Radyoda dinlediğim bir country şarkıcısı sahne alıyordu ama onları bir daha dinleyip dinlememek umurumda bile değildi. Kendimi adamamıştım.

Dawson ve ben ailesiyle birlikte fuara gitmeyi planlamıştık ve onu dükkânımdan kovduğum günden beri ondan haber alamamıştım. Onun evinde trafiğin arttığını görmemişim - evlerimizi ayıran otlağa bakarken kendimi bir ya da yüz kez yakaladığımdan değil. Onların da hafta sonu için gel.

İki hafta. Aylar gibi geldi.

Ondan yeni bir mesaj almamıştım. Çitler sağlamdı, bu yüzden serseri sığırlarım hakkında benimle iletişime geçmesine gerek yoktu. Bana mesaj atacak mı yoksa Tucker ya da Kiernan'a mı bırakacak diye görmek için çitte bir delik açma fantezileri kurmuş olabilirim.

Hayal ettiğim tek şey bu değildi. Bütün gün tek başıma çalışmak uzun sürdü. Kendi kafamın içinde saatler ve saatler. Fantezilerimin çoğunda Dawson merkezdeydi. Ve o para. Onu düşünmemek çok zordu.

Kim o kadar parayla ne yapar ki? *Ben* o kadar parayla ne yapardım? Şehir dışına mı taşınırdım? Kimsenin beni tanımadığı yeni bir hayat mı kurardım?

Benim değildi, önemli değildi. Ama merak etmek doğaldı. Tüm olasılıkları düşünmek.

Doğum günü için geri sayım başlamıştı. Yarın. Evlenirse kasaba bu haberi yayacaktı ama evlenmezse birkaç saat içinde güvenini kaybedecekti. Bir günden daha az.

Merak beni yiyip bitirdi ama açtığı delik Dawson'ın geride bıraktığından daha büyük değildi.

Telefonuma baktım. Öğle yemeği için erken bir saatti ama midem itiraz ediyordu, sıcak ve rahatsızdım.

Bucket'ı fırçaladım ve otlığa götürdüm. Daisy havladı ve hızla uzaklaştı. Birkaç dakika sonra bir motor gürledi.

Ahırdan geçerken kimin fark etmedim. Daisy çıldırmamıştı, bu yüzden sadece bir avuç insan olabilirdi.

Aklıma geldi. İnsanlar, yani birden fazla insan. Daisy birden fazla insanın yanında rahattı. Benimle önemli bir kişi arasında bir şeyler olabilirdi ama güvenmeyi öğrendiğim başkaları da vardı.

Ahırdan çıktım. Pikabı gördüğüm anda güneş gözlerime vurdu. Dawson kapısını kapattı ve doğruca bana geldi.

Durmuyordu. Adımları uzun ve ifadesi kararlıydı.

Kaşlarını çattım ve geri çekilme isteğimle savaştım. "Bir mu var?"

"Evet, ama ben bunu değiştirmek için buradayım."

Sert sesi beni durdurdu. Bilmediğim bir şey mi yapmıştım?

Sığırlarımdan on tanesi onun bahçesinde mi dolaşıyordu? Kahretsin, az önce onları kontrol etmişim.

Yakınımda durdu. Birbirimize dokunmuyorduk ama ona bakmak zorunda kaldım. Saçlarını taramıştı. Henüz şapkasını takmamıştı. Bugün çalışmıyor muydu? Tatildi ama genellikle diğer adamlardan birine izin günü.

"Seninle konuşmak zorundayım. Bana izin verecek misin Bristol Jane?" "Söyleyecek bir şeyin kalmadığını sanıyordum."

"Söyleyecek çok şeyim var. Ama söylemeden önce kendimi toparladığımdan emin olmak istedim."

Daisy bacaklarımızın etrafında dolandı, sonra ahıra doğru koştu, gözüne başka bir şey çarptı. Arabamın ortasında sadece ben ve Dawson vardık.

Yani kendini toparlamıştı. Bu ne anlama geliyordu? "İçeri girelim mi?"

"Para senin," diye ağzından kaçırdı.

"Ben almayacağım."

Kaşlarını çattı ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Kahretsin, bu doğru çıkmadı. Yani, söylemek istediğim buydu. Ama burada senden Param var. Evlenmeyeceğim. Herkese. Ve sen de

Para. O zaman hayatının geri kalanını benimle geçirmeni isteyeceğim. Bu şekilde, evet dersin, istediğin için olacak. Para için değil. Mecbur olduğun için de olmayacak. Ya da çiftliğin kapanmasını istemediğin için parayla evlenmen gerekecek. Çok zengin olacaksın. Ne bana, ne benim , ne de başkasının yardımına ihtiyacın olacak. İstedğin her şeyi satın alabilirsin ve bana evet diyeceksin çünkü bana aşıksın, tıpkı benim sana olduğum gibi."

Sözleri beni bombardımana tuttu. Aşırı bilgi yüklemesi. Zihnim, kurtulamadığı bir tanesine takılana kadar ayrıntılar üzerinde dönüp durdu. "Beni seviyor musun?"

"Sana karşı dürüst olmadığımı bildiğimde bunu söylemekten çok korktum. Her şeyi berbat ettim ve dünyam patladığında nasıl hissettiğimi bilmiyordun."

"İki hafta oldu," diye fısıldadım.

"Çünkü" -elinde olduğunu fark etmediğim kâğıtları parlattı- "bazı düzenlemeler yapmam gerekiyordu ve yaz tatili olduğu için pek çok lanet insan tatildeydi."

Kağıdı üstünden çekip aldı ve . Okumak için konsantre olamadım.

"İlk olarak, bu güven. Bu kadar basit. Tanımlanmış." Bana kâğıdı uzattı ve ben de bakmadan uyuşukça kabul ettim. En üste bir parça daha karıştırdı. "Ve bu da emaneti aldığınızı belirten mektup. Avukatımızın ihtiyacı olan tek şey bilgileriniz. Hesap sizin adınıza geçirilecek ve onunla ne yapmak istediğinizi seçebileceksiniz. Karar vermenize yardımcı olabilecek birkaç kişiyi listeledi. Yerel olarak iş yapmayı desteklesem de, King's Creek dışındaki insanları da dahil ettiğinden emin oldum. Bu da beni geri alman için sana yalvarmamın neden bu kadar uzun sürdüğünü açıklıyor."

Dawson King bana yalvaracak mıydı? Başımı salladım. Açlık tüm bunları takip etmeyi zorlaştırıyor muydu?

"Bankamı değiştirdim. King ailesi artık Richard Lang ile iş yapmıyor."

Ağzım açık kaldı. "Ama büyükanne ve büyükbabanız o bankanın kurulmasına yardım etti."

"Ve belki de Büyük Dick ettiğinde geri döneriz." "Dawson, bu birçok insanı kızdıracak."

"Evet. Öyle oldu. Buck sana saldırdığından beri tamircileri de değiştirdim. Ve kasabaya yeni bir sigorta acentesi taşındı. Onu aradım ve sanırım bir yılını aldım. Samuel kendi bölgesine işediği için

Korkarım ki şirketi King's Creek'teki uydu ofisini kapatmak zorunda kalacak." Sırıışı orantısızdı. "Artık buna gerek kalmayacak."

"Neden? Tüm bunları neden yapıyorsun?"

"Ailemin adını yeterince uzun süre kullandım. Birkaç dalga yaratabilirim. Herkesin beni sevmesine ihtiyacım yok, sadece senin beni sevmene ihtiyacım var."

"Ama para ..."

"Senin. Ben ciddiym. Ona dokunmayacağım, o yüzden boşa gitmesine izin verme.

Bunu benden daha iyi ."

"Ayıklık çiftliği gibi mi yani?" Alt dudağımı ısırdım. Ah, evet. Ben de bunun hayalini kurmuştum.

Sırıışı daha da genişledi. "Aynen bir ayıklık çiftliği gibi." Bir adım daha yaklaştı. "Bunun nasıl işleyeceğini düşündün mü?"

"Belki."

Başını aşağı eğdi. Çenem kalktı. Acı verecek kadar yakındık ama dokunmuyorduk. "Beni mi düşünüyordun?"

"Her zaman," diye cevap verdim. "Peki ya ailen?"

"Beklemedeler. Eğer bize katlanmak istiyorsan panayır gezisi hâlâ devam ediyor." Bir parmağını standart atkuyruğumdan kaçan saç tellerime dokundurdu. "Seni seviyorum, Bristol Jane Cartwright. Bir günü daha boşa harcamak istemiyorum, ama bugünü boşa harcıyorum. Yarın sana evlenme teklif edeceğim. Sensiz iki hafta çok fazla."

Onun içine gömülmek ve tüm sorularımı unutmak çok kolay olurdu. "Büyükannen mi?"

Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Sanırım gerçekten kötü hissediyor. Onca yıl düşündüklerini yüksek sesle söylemek gerçeklerle yüzleşmesini sağladı. Sen bir çocuktun. Annenin kararları senin kararların değildi ve annen yaptıklarını değiştirmezdi. O adam evimize girmeseydi sana ve babana zarar verebilirdi."

Yüzümü avuçladı. "Ama onunla konuşmaya gittim. Ona planlarımı anlattım ve eğer müdahale ederse, bunun onunla olan ilişkimin sonu olacağını söyledim. Özür dilemezse benimle konuşmamasını da söyledim." Bakışlarına hüznün sızdı. "Bunun olup olmayacağını bilmiyorum."

"Benim yüzümden tüm şehirdeki ilişkileri yakamazsın." "Eğer insanlar seni ve beni, bizi desteklemiyorsa, siktir et onları."

mutluluk doldu. Korkmuş muydum? Tabii ki korkuyordum. Ama Dawson ve ben çalışamayacağımızı düşünemeyecek kadar çok şey yaşamıştık.

"Dawson

Preston King, seni seviyorum. Ve yarın bana sorduğunda, evet diyeceğim."

Ben gülerken kükreyip beni kucağına aldı ve etrafında döndü. Ağzımı kapattı ve ben hâlâ kollarındayken karavanıma doğru yürüdü. "Senin içinde olmam gerek."

"Kirliyim ve terliyim." Onun evine gidip birlikte duşa girmek çok uzun sürer miydi?

"Aynen öyle. İkimiz de gerçekten kirleniyoruz." Kıkırdadım. "Kastettiğim bu değildi."

"Üzerindeki her damla teri yalayacağım," diye homurdandı.

Patilerin çakıllara sürtünmesi etrafımızdaki sesleri bastırdı ama Dawson tereddüt etmedi. "Üzgünüm Daisy. Öğleden sonra burada beklemen gerekecek. Yapmam gereken bazı işler var."

Dawson

Temmuz'un SON GÜNÜ, ayın başlangıcının tam tersi bir şekilde başladı. Tıpkı Aiden'ın ve babamın düğününde yaptığımız gibi bahçeye iki bölüm halinde sandalyeler yerleştirilmişti. Her ikisinde de olduğu gibi Bristol ve ben çok fazla kişiyi davet etmemiştik. Kardeşlerim ve eşleri düğüne katılmıştı.

Tucker ve Kiernan. Emma ve Taya. Jamie ve Bristol'la Miller'da takıldığımız diğer kalabalık. Bristol'a gelinliği için yardım eden Lizette adında biri.

Büyükannem, babam ve Kendall'la birlikte ilk sırada oturuyordu. Çenesi her zamanki gibi gururla kalkıktı ama ifadesindeki düşmanlık kaybolmuştu. Son birkaç yıldır omuzlarına bir sopa gibi oturmuş olan katı gerginlik de gitmişti.

King-Cartwright kan davası bugün sona eriyordu. Büyükannemin iki seçeneği vardı. Düğünü kaçırabilirdi. Ama birkaç gece önce arabayla gelip Bristol ve benimle özel olarak konuşmayı tercih etmişti. Özü kısıydı ama büyükannemden duyduğum en içten özürdü. Bizim için mutlu olduğunu söylemişti ve bunda ciddiye.

Bristol parayla ne yapmayı planlıyordu. Bu onun seçimi değildi ve onun iznine de ihtiyacımız yoktu ama büyükanne büyükanneydi.

Gelinim derme çatma koridorda tek başına yürüdü. Kardeşlerimden ya da babamdan herhangi biri ona koridorda eşlik edebilirdi ama o kimsenin kızı değildi.

O yaklaştıkça sırtışımda daha da genişledi. Dudağının içini ısırdı ama sonunda bana sırtıttı. Sözsüz konuşmamız tek bir şey hakkındaydı. Elbise.

Bugünün en büyük dramı ne giyeceğiydi.

Hayatımda hiç lanet bir elbise giymedim birkaç kez, birkaç tonda duymuştum. Umutsuzluğun ipuçlarını yakalamıştım. Sonra insanların beklentilerine kızgın bir tavır. Ve son olarak, istediği her şeyi seçebildiği ve bunu karşılayabildiği için duyduğu heyecan.

Ne giydiği umurunda değildi. Kabul *ediyorum* dediği sürece mutlu bir adamdım ve soyduğumda daha da mutlu olacaktım. Ona beni soyabileceği bir şey vermek için smokin sipariş ettim.

Elbisesi sadeydi, küçük bir dantel elmas, malzemeyi belinde daha sıkı çekiyordu. Uzun V yakalı ve yumuşak dökümlü etekli elbise vücudunu en iyi yerlerinden sarıyordu. Krem rengi güneşin altında parlıyordu ve ona ruhani bir parıltı veriyordu. Uzun kızıl saçları uzun bir dalga halinde parlıyordu.

Bir omzuna, hatta karı koca ilan edilir edilmez öpüp çıkarmayı planladığım dudak parlaticısından sürmüştü.

Bu kadın. Benim karım.

Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım. Çok sevindim. Çok mutluydum.

Yeminlerimizi hızlıca ettik. *Gelini öpebilirsin* sözleri rüzgârda sürüklenir sürüklenmez kollarımı Bristol'a doladım ve onu kucakladım. Kardeşlerimin çığlıkları Bristol'un arkadaşlarınıninkilere karıştı.

Karımı öpücüklerimden kurtardım ama gitmesine izin vermedim. Aile ve arkadaşlardan oluşan samimi kalabalığa baktım ve "Hadi yiyelim!" dedim.

Sonraki birkaç saat kahkahalarla doluydu. Büyük bir resepsiyon ya da dans planlamamıştık. Bristol'un düğünde istediği tek müzik otlaktaki ineklerin böğürmeleri ve arada sırada atların kişnemeleri. Bucket benim evimdeydi, *bizim* evimizde. Bristol'u geri dönmeye ikna ettiğimden beri oradaydı. Bedenlerimizin kaldırabileceği kadar seviştikten sonra, yetersiz eşyalarını toplamasına yardım etmiş ve onu yatak odama taşımıştım. Bizim yatak odamıza.

Daisy oturma odasındaki yatağına geri dönmüştü. Bucket diğer atlarla birlikteydi ama sığırları ayrı tutmuştuk. Ayık çiftlik için planlarımızı tamamlayana kadar King-Cartwright sürüsüne yardım edecek yeni çiftlik çalışanlarıyla görüşme aşamasındaydık.

Bristol, televizyon karşısında rahatladığımız akşamları bu çiftliklerin nasıl işlediğine dair araştırma yaparak geçiriyordu. Bir sonraki adım, paranın mümkün olduğunca uzun süre dayanmasını ve mümkün olan en fazla sayıda insana yardım etmesini sağlamak için bir mali danışman bulmak olacaktı.

Sonra da

geliştiriciler ve personel arayışı.

Bir adı bile vardı: Sarah'nın İyileşme Çiftliği. Bristol, çiftliğin çalışan bir çiftlik olmasını, annemin geride bıraktığı paranın insanları destekleyebilmesi için kendi kendini geçindirmesini amaçlıyordu.

Misafirler dışarı süzülürken, kardeşlerim ve eşleri yemeği temizledikten sonra ayrıldılar. Hepsi kasabada motel odaları tutmuştu. Bristol ve ben onlara her zamanki gibi yatak odalarında kalabilecekleri konusunda güvence vermiştik ama hepsi de düğün gecemizde bizimle aynı çatı altında olmak istemediklerini söyleyerek ürpermişlerdi.

Kendall, Aiden ve Kate ile bir gezintiye çıktı. Babam geride kaldı. Son misafir. Bulaşıklardan kalanları bitirdi ve çöpleri poşetledi. Ev, bütün gün yirmi kişi gibi görünmüyordu.

Çantaları kapının yanına koydu, sonra ellerini siyah pantolonunun ceplerine sokarak ayağa kalktı. "İkiniz için bir şeyim var, ama ..." Kaşları birbirine çarptı. "Size ne zaman göstermem gerektiğinden emin değildim. Eğer göstermem gerekirse."

Cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve uzattı. "Bu annenden. Avukattan emanetlerin hepsi dağıtılana kadar bunu istedi. İkiniz de okumalısınız."

Kağıda baktım. Annemden bir mektup mu?

Mektubu açarken ellerim titriyordu.

SEVGİLİ GENTRY,

UMARIM bu mektup gün ışığına çıkmaz ve çocuklarımızın bu parayla yaptıkları harika şeyleri izlemek için etrafta olurum. Ama içimde bir his var,

ve sen bana her zaman içgüdülerime göre hareket etmemi söylersin. Tatlım, eğer bunu okuyorsan, bu senin ilk ve tek "ben demiştim" sözün.

Muhtemelen hepiniz tröstleri neden şekilde kurduğumu merak ediyorsunuz. Ben de kesin bir şey söyleyemem. Annem ve babamın Cartwright'lara yaptıklarından hiç hoşlanmadım ve şirket büyüdükçe Danny'nin mücadele edişini izledim. Ve bu yüzden Bristol'un zor bir hayatı olacak.

O küçük kızı seviyorum. İkimiz de Danny'ye o kadar parayla biliyoruz. Bristol'a bırakmaya korkuyorum. Ben orada olmazsam, babasının ondan tek bir kuruş bile almaya hakkı olmadığını ona kim söyleyecek?

Ve çocuklar. Tanrım, çocuklarımızı seviyorum. Ama Gentry, onlar vahşi ve dünya parmaklarının ucunda. Sen ve ben çok genç yaşta yuva kurduk. Bağışsıklar yapmayacaklarını söylüyor. Bu para mı? Bu bir ayrıcalık ve onları bu parayla iyi şeyler yapacak şekilde yetiştireceğimize güveniyorum. Ama ben gidersem, sen hayatına devam edersen, ki umarım etmişsindir, o zaman hayatlarını paylaşacakları biri olsun istiyorum. Ben yanlarında olmasam bile biraz anne müdahalesine maruz kalabilirler.

Seni de tanıyorum. Eğer Danny hala buralardaysa ve iyi bir Bu paranın kâhyası olarak, senin ve çocukların emaneti ailede tutmak için ne gerekiyorsa yapacağınızı biliyorum. Ama eğer sadece Bristol'sa ve düşündüğüm gibi parlak, yetenekli bir genç kadın olarak büyürse, o zaman bir ya da daha fazla emanetin ona gitmesinin ne olursa olsun dünyanın sonu olmayacağını biliyorum. ebeveynler söylüyor.

Oğlanlardan biriyle evlenmesini umduğumu da itiraf ediyorum. Bir anne hayal kurabilir, değil mi? (Dawson, değil mi? Birlikte çok tatlılar ve ona göz kulak oluşu kalbimi eritiyor).

Ama işler yolunda gitmezse, tüm oğlanlar evlenir ve emaneti alırsa, ona göz kulak olabilir misin? Babası gibi inatçı ve gururlu olacak, ama herkesin bazen biraz yardıma ihtiyacı olur.

Sanırım hepsi bu kadar. Umarım emaneti mirasa dönüştürecek kadar uzun yaşarım. Ama eğer olmazsam, sonuçlarıyla uğraşmak için burada olmayacağım. İçgüdülerime göre hareket edeceğim, Gentry. Seni seviyorum. Ve çocukların onları ne kadar sevdiğimi asla unutmamalarını sağla. Bundan sonra, her birine bir mektup yazacağım. Ofisimdeki bebek kitaplarında saklı olacaklar.

Yaptığım şey için beni lanetliyor olsan bile, Sarah.

Avucumu önce akan bir gözüme, sonra diğerine bastırdım.

"Kahretsin." "Evet," dedi babam, gözleri parlıyordu.

Bristol burnunu çekti ve bana tezgahın bir peçete uzattı. Bir tane de babama verdi ve üçümüz tek kelime etmeden gözlerimizi kuruladık.

"Sanırım sorunun cevabını buldum," dedim ve annemin mektubunu dikkatlice katladım. "Bebek kitapları ofisteki dolapta duruyor. Bebek kitapları

Diğerleri kadar onlarınkini istemedi. bakmayı hiç düşünmedim." Ben de istememiştim. Evi devraldığım da annemin ofisini toparlamak yeterince zor olmuştu.

Babam mektubu geri aldı. Bir süre mektuba baktıktan sonra saygıyla cebine soktu. "Bu Sarah'ın yapacağı bir şeydi. O gideli bu kadar uzun zaman olmasına rağmen veda etmenin bir yolunu bulmak."

"Kendall'a gösterdin mi?"

Başını salladı. "Bizi yalnız bırakmanın en iyisi olacağını düşündü." Bakışları Bristol'a değdi. "İkiniz de iki neslin yapamadığını yaptınız ve kendiniz." Kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Bu arada, Kendall çamurluğa hepimizin gönderdiği bir hediye kutusu bıraktı. İkinizin balayı planlamak için zamanınız olmadığını söyledi. Eğer sizin için de uygunsa, Xander ve Savvy bütün hafta kalacaklar, böylece siz de biraz uzaklaşabileceksiniz. Aiden yarın siz geldiğinizde uçağı hazır edecek ve Beck de siz Denver'a indikten sonra dağlardaki kulübesine nasıl gideceğinize dair talimatlar bıraktı. Tebrikler."

Parmaklarımı Bristol'un kılere geçirdim. Babam ön kapıdan çıktı ve ben karımla yüzleştirdim. "Sanırım balayına gidiyoruz."

"Montana'dan hiç ayrılmadım." Elimi sıktı. Kısa bir süre içinde kaçmayı konuşmuştu ama evlenmek için fazla sabırsız davranmış ve bunu sonraya bırakmıştı. Ailem arkamızdaydı.

Onu kollarıma çektim. "İyi misin?"

Dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerinde ağır bir duygu vardı. "Düşündüm ki bilmemek iyiydi, ama . . . Buna ihtiyacım vardı. Annen gerçekten özel bir insandı."

Onu kendime doğru çektim. "Bugün gerçekten çok özel biriyle evlendim."

Sahte bir şaşkınlıkla gözleri büyüdü. "artık. Ben de."

Onu çektim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Seni seviyorum, Bristol Cartwright King."

"Seni seviyorum, Dawson King." Dudaklarını çenemde gezdirdi. "Smokin içinde oldukça seksisin, bunu biliyor muydun?"

Ellerimi ipeksi elbisesinin arkasından aşağı doğru kaydırarak kalçasının yanaklarını kavradım. Eteğinin kumaşını topladım, daha da yukarı kaldırdım. "Bu elbiseyi dişlerimle üzerinden sıyırmak istiyorum ama önce seni bununla tezgâha yaslayacağım. Bu konuda ne düşünüyorsun, sevgili karıcığım?"

Çenesine vurdu. "Hmm. Bence King-Cartwright kavgasını mezara gömmek için adada gelinlik ve smokinle sevişmekten daha iyi bir yol olamaz."

"Bunu resmileştirme zamanı."

CHAPTER 17

*K*yedi

Creek Coffee'nin dışına park ettim. Herkese siparişleri için mesaj atmıştım. Aiden hariç. O her yerde aynı içeceği içiyordu. Kahve. Kremalı. Çok sık kahve içmezdi ama içtiğinde de aynısını içerdi.

İçeri girerken, çoğu sabah kafede kâğıt oynayan yaşlı adamların masasına başımı salladım. Taya tezgâhın arkasından sıırttı.

"Kate! Seni gördüğüme sevindim. Yılın bu zamanı mı?" Güldüm. "Elbette öyle."

Adamların sığırları çalıştırdığı sabah kahve içmek bir gelenek haline gelmişti. Dawson sabahın erken kahveyi getirirdi, ben de kuşluk vakti zuladan alırdım. Bu bana ağıllardan çıkmak için bir bahane veriyordu.

Sığırlarla çalışmayı umursamıyordum. Sığırların gruptan kaçmasını ve ağıllardan uzak durmasını engellemek için kollarımı sallamaktan fazlasını yapmadım. Bir

Bütün gün Aiden'la birlikteydik ama gerçekten konuşamadık. Bütün bir gün bu şekilde geçti.

Kendall, Eva, Savvy ve şimdi de Bristol ile sohbet etmekten keyif alıyordum. Ama kahve dükkânı bir kaçış sunuyordu. Aileye elimi kolumu sallamaktan daha fazla katkıda bulunduğumu hissetmenin yolu.

Ne olursa olsun, ilkbahar ve sonbaharda ailenin geri kalanıyla takılmak için King's Creek'e gelmek yılın en sevdiğim zamanlarıydı. Aiden ve ben birlikte araba sürmeye çalıştık. Kocamla tam bir saat. Çoğu zaman

Bu da çalışmadığı anlamına geliyordu. Neredeyse aynı sıklıkta telefonlara bakıyordu ama o işe dalmadığında ben iş hakkında gevezelik ediyordum. O da dinledi.

Gençliğini ve yetişkinlik yıllarını başkalarını dinleyerek geçirmiş kadın için, sanki biri fişimi çekmiş ve saçmalıktan başka bir şey çıkmamış gibiydi. İşyerinde muhatap olduğum insanlar. İş hayatım boyunca araştırdığım patronlar için vardiyalar. İş arkadaşlarımla tatil hikayelerini anlatırdım. Ben bir referans kütüphanecisiydim. Müşterilerle iş arkadaşlarımdan daha fazla etkileşimim vardı ve eğer herhangi bir kariyer TMI için tıp alanıyla rekabet edebilseydi, bu benimki olurdu.

"Evet, biraz, um... akıntım var, ...'dan geliyor. Cinsel yolla bulaşan hastalıklar hakkında kitabınız var mı?"

"İş başvurusu yapmama yardım eder misiniz? Geçen hafta benzin istasyonundan kovuldum çünkü patronum kasadan para çaldığımı düşünüyordu. Uyuşturucu parası için yaptığımı düşünüyorlar. Ama kocam beni aynı zamanda kuzeni olan kardeşiyle yatakta yakaladığından beri temizim..."

"Bir uçak bileti almam gerekiyor ve yazılar çok küçük, benim için okuyabilir misiniz? Al bakalım. İşte kredi kartım. Sadece şunu koy."

Değişiklik olsun diye birinin beni dinlemesi güzeldi.

Ben tezgâha ulaştığımda Taya kasada hazırды. Arkasında daha genç bir kız vardı ve arabaya servis yapan bir müşteri için smoothie hazırlıyordu.

"Hazır mısın?" Elimde herkesin isteklerinin listesinin olduğu telefonumla sordum. Önemli bir listeydi ama asla önceden aramazdım. Kahve dükkânı benim tesellimdi. Şehirli bir kız olduğumdan değil - büyüdüğüm karavan parkı pek de şehirli bir sofistike sayılmazdı. Sadece birkaç saatten fazla kovboy kızlığı yapamayacağımı kabullenmiştim. Botları pratik nedenlerle giyiyordum ve beni yasal gösterecek kadar çok kullanmışım. Ama kotlar, kapüşonlular? Onlar ben değildim.

Ya da itiraf etmek istediğimden daha fazla bendim. Ama kaba, saba ve kaba saba olmayan bir çevreye uyum sağlamak için çok çalıştım. Nereden geldiğimi hatırlamak ve geri dönmek için çok çalıştım. Ve kendimi orayı hiç özlemediğime ikna etmek için.

Siparişleri sıraladım, ödemeyi yaptım ve kâğıt oynayanların karşısındaki köşeye oturdum. Bu kadar sessiz bir işin tehlikesi: Karmaşık günlerde daha fazla yalnızlığa ihtiyaç duyuyordum. Ve diğer on bir kişiyle birlikte sığırları çalıştırmak yoğun, bazen gürültülü ve çok fazlaydı.

Telefonumda gezinirken pencereden süzülen güneş ışığının tadını . Taya tezgâhın etrafından dolandı ve benimle birlikte masaya oturdu. Mango smoothie'ni uzattı. "Giselle siparişin geri kalanını hazırlıyor."

"Sorun değil." Telefonumu cebime koydum, sık görmediğim ama arkadaş olduğum biriyle bire bir sohbet etmenin tadını çıkarıyordum. "Nasıl gidiyor? Gidiyor musun?"

"Her şey . Pek heyecan verici değil ama iş konusu olduğunda sorun değil." Uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine attı. Keşke Taya'nın zarafetinin yarısı bende olsaydı. Ama bunun için onun zarif vücuduna ihtiyacım olurdu. Benim dolgulu, sağlam vücuduma değil. "Herkes kasabada mı?"

"Evet. Büyük bir sığır satışı var ve ayıklama yapıyorlar. Kalanları kışlık otlaklara götürüyorlar." Dudaklarımı bastırdım. Dawson'ın işi ticari bilgi değildi. Devam edersem saçmalamaya başlayacaktım. Bir konu hakkında çok uzun konuştuğumda çoğu insanın gözleri kamaşırdı. Hazır olmadan önce susmayı zor yoldan öğrenmiştim.

"Dawson ve Bristol arasında işlerin yoluna girmesine çok sevindim. O güven dramasından sonra emin değildim."

"Ne güven draması?"

Taya'nın kaşları havaya kalktı. "Bilmiyor musun?"

Anlaşılan öyle değilmiş. İş moduna geçtim. Bazen bilmediklerini itiraf edemeyecek kadar gururlu ya da yaptıklarını itiraf edemeyecek kadar utangaç kişilerle çalışıyordum. TMI'nı tam tersi işimi zorlaştırıyordu. Tüm bilgileri vermedikleri takdirde iş başvurusu yapmalarına ya da özgeçmişlerini doldurmalarına yardımcı olamıyordum.

Dolambaçlı bir yöntem kullandım. "Emilia'yla mı demek istiyorsun?"

Aiden geçen Haziran ayında Beck'le birlikte King's Creek'e gitmişti. Büyükannesinin çöktüğünden başka bir şey söylememişti. Sonra 4 Temmuz panayırı sırasında Aiden, Dawson ve Bristol kısa süreliğine ayrıldıklarından beri planların hala devam ettiğinden emin değildi. Ama ona nedenini sorduğumda detayları bilmediğini söylemişti.

Taya bir şeyler biliyordu. Kocamın yalan söyleme ihtimali neydi?

Sertçe yutkundum, Taya'nın konuşmasını istiyordum.

O yaptı. "Evet, Bristol'u köşeye sıkıştırması ve Dawson'ın annesinin kurduğu güven hakkında böbürlenmesi çok baktandı."

Aiden'in otuz yaşına geldiğinde aldığı bir emaneti biliyordum. Evleneli bir yıldan biraz fazla olmuştu. Onu bir kenara atmıştı.

iyi olduğunu ve buna ihtiyacı olmadığını söyledi. Ben de satır aralarını okudum. Bu beni ilgilendirmezdi ve Aiden annesiyle ilgili herhangi bir şeyi nadiren tartışırdı.

"Doğru." Zihnim daha fazla bilgi edinmenin yollarını aradı. Düşünürken tatlı smoothie'nden uzun bir yudum aldım ama Taya'nın işi bitmemişti.

"Annesinin böyle bir vakıf kurması da gerçekten tuhaf görünüyor. Belki de vahşi çocuklarının asla uslanmayacağından ve onlara rüşvet vererek bunu yapabileceğinden korkuyordu. Ben olsam çocuklarıma para vermeden önce bir yıl evli kalmalarını ister miydim bilmiyorum. Ama o zaman benim çocuğum yok. Belki ben yapsaydım farklı olurdu. Ve kesinlikle yüz milyonum yok. bayılmak."

İçkimi yudumlarken boğuldum. Kekeleyerek peçeteye uzandım. "Özür dilerim.

Yanlış yuttum. Ne kadar dedin?"

"Özür dilerim. Beni şeyler hakkında konuşmamalıyım."

"Hayır, değil. Güven. Doğru. Bütün çocuklarda bir tane var." Kesin olarak bilmiyordum. Ama Aiden bir tane almıştı. Dawson, görünüşe göre. Yüz

Milyon mu? *Ciddi* miydi? Dört kardeş arasında bölüştürüldüğünde, bu şaşırtıcı bir miktardı. Aiden neden bana söylememişti? Ve Taya bir yıl evli kalmakla ilgili ne demişti?

"Bu kadar parayı hayal bile edemiyorum, sadece dört yüz milyonu bölüşmek için."

emdim. Uzun ve sert. Yüz milyon. Her biri.

Aiden ve benim iyiydi. Onunla evlendiğimde de Aiden'in durumu iyiydi. Ama her kuruş için çok çalıştığını varsaymıştım.

Yasal milyonerler miydik?

"Ama Bristol o parayla iyi şeyler yapacak. Cartwright Sığırları için yaptığı planlar takdire şayan."

"Evet. Kesinlikle." Ahbap çiftliği. Bir ayıklık çiftliği. Evet. İyi şeyler. Aklım kocamın bana anlatmadığı şeylere takıldı.

"Yine de geri kalanınızın para için değil aşk için evlenmesine çok sevindim. Hepsinin yirmi dokuz yaşına gelmeden evlenmesinin ilk başta şüpheli görüldüğünü biliyorum, ama işte herkes bir yıldan uzun süredir evli ve Dawson güveninin Bristol'a gitmesini istedi."

Parçalar beynimde birleşti. Bir yıllık evli. Yirmi dokuzdan önce evlenmiştim. Bristol'a giden para. Emilia ile olan dram.

Emilia Boyd ailesinden bir kuruş bile ayrılmak istemezdi. Sarah olmadan elinde kalan tek şey onlardı. Ama Sarah, eğer çocuklar

evlenip sonsuza dek mutlu yaşamak istemediğini, Bristol'un çok zengin olması gerektiğini? Yoksa para Danny Cartwright'a mı gidecekti? Daha yedi ay önce ölmüştü. Bu, son tarihten önce evlenmeyi daha acil hale getirirdi.

Bu da onların yirmi dokuzuncu doğum günleriydi.

Aiden'in otuz üçüncü doğum günü yeni geçmişti. Akşam yemeği için buluşmuştuk ve sonra ofise geri dönmüştü. Nasıl. Romantik. Ama bu aynı zamanda dördüncü yıldönümümüzü kutladığımız anlamına geliyordu. Çünkü o yirmi dokuz yaşına basmadan önce evlenmiştik.

Beck'le aynı. Ve Xander.

Dawson istememişti. Bristol ile evliliğinin daha anlamlı olmasını mı istemişti? Bu benim evliliğim hakkında ne söylüyordu?

Midem soğuk içeceğin etrafında döndü.

"Herkesin mutlu sonu vardır." Taya'nın sırtışı mutluluk saçıyordu. Dört çift. Para yerine aşk için birlikteler.

Giselle elinde içki dolu iki taşıyıcıyla göründü. "İşim bitti. Arabana taşımak için yardım ister misin?"

Hayır. Kafeden koşmak ve ağlamak için bir köşe bulmak istedim. Kocamın izini sürmek, mükemmel bir mermer levhadan yontulmuş gibi görünse de onu sığır sürüsünden tam kıcının üzerine çekmek ve cevaplar talep etmek istedim.

Ama ben Aiden King ile evliydim. Karısıyla gereğinden fazla ayrıntı paylaşmayan bir adamla. Evliliğimizi etkileyecek kritik detayları bile.

"Evet, yardım ederseniz sevinirim, teşekkürler." Dünyamın temeli çatlamış ve parçalanmıştı. Ama sıradan bir cumartesi günüymüş gibi davranabilirdim.

Hem Taya hem de çalışanı beni arabama kadar geçirdiler. Ön tarafa park etmişim ve kart oyuncuları dükkânı herhangi bir güvenlik görevlisinden daha iyi gözetliyordu.

Giselle aceleyle içeri girdi. Taya oyalandı. "Hey, meraklı ya da dedikoducu davrandıysam özür dilerim." Omuz silkti, yüzündeki ifade üzgündü. "Kız kıza sohbet etme fırsatını pek sık bulamıyorum ve sonunda çok fazla şey söylüyorum."

"Hayır. Hayır, her zaman." Ciddiyim. Yoksa hiçbir şey bilmezdim. "Lütfen, kendini . Her şey yolunda. Hepimiz Bristol'u önemsiyoruz."

"Harika bir aileye gelin gitti. Hey, bir dahaki sefere şehre geldiğinde buluşmalıyız."

"Evet. Kesinlikle." Tek yapmak istediğim hıçkırı hıçkırı ağlamak olduğu halde dostça bir gülümseme takındım. Taya'yla nasıl takılabılırdım? Onu bir daha gördüğümde ne diyecektim? Bu arada, beni tamamen uyardın ve boş, yalnız evliliğim üzerine kurduğum fanteziyi yok ettin. Evliliğim bilgiden yoksundu. Yalan üzerine kurulu evliliğim.

Taya içeri girdi ve ben direksiyona geçtim. Fazla uzağa gitmedim. Arabayı okulun boş otoparkına çektim ve ön camdan dışarı baktım.

Geri dönüp hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdim. Pazar gecesi eve dönecektik ve her şey eskisi gibi olacaktı. Ama artık kendimi kandıramayacaktım. Soğuk ve mesafeli kocamdan nasıl şefkat kırıntıları beklediğim hakkında. Yedi haneli bir maaşın ve bankadaki dokuz hanenin kocamı mutlu etmeye yetmediğini Yavaşla ve benimle zaman geçir. Kardeşimle ilk kez güreştiği gençlik yıllarımdaki gibi onu arzulamaya devam edemezdin.

Dokuzuncu sınıftaydım. İçine kapanık bir başka birinci sınıf öğrencisi, tüm seksî güreşçilerin geliştirdiği o yuvarlanan yürüyüşle mindere doğru yürümüşü. Sanki avlarını takip ediyorlardı ve eğer bu bir rakipse, ona boyun eğdiriyorlardı. Ama eğer bir kızsas, kılını bile kıpırdatmadan boyun eğdirirlerdi.

Ben o kızdım.

O gün bana bakmıştı. Benim aracılığımla. Çoğu insan baktı. Muhtemelen tişörtüyle aynı anlama gelen bir ifade takınan ürkek bir kız: *Ben okumayı tercih ederdim*. Saçlarım açıldı, taranmaktan başka bir şey yapmamıştım ve benim işim minderin kenarlarında gezinmek ve süre dolduğunda havluyu yere atmaktı.

Ama onu izlemiştim. Sarmal gücü. Sessiz gücü. Böbürlenmemişti. Eyalet şampiyonluğu için gelecek vaat eden kardeşimi yendiğinde böbürlenmemişti. Aiden, güreş zamanı gelene kadar onu değerlendirmişti. Sonra metodik olarak kardeşimi yıprattı ve kazandı. Bittiğinde el sıkışmış ve çekip gitmişti. Övünmek yok. Kibirli bir sırıtış yoktu. Y yapmak için geldiği şeyi yapmıştı.

O güne kadar erkekleri pek düşünmemiştim. O güreş turnuvasından önce, dokuzuncu sınıfa giden bir kız . Ama o günden sonra? Ergenlikten fırlamış ve aklımda sadece o varken diğer tarafa geçmişim. On yıldan fazla bir süre sonra, bana çıkma teklif ettiğinde, kılımı bile kıpırdatmadan kabul etmişim.

Bu yeni bilgiyle nasıl ilerleyebilirdim? Bu sefer onun davranışlarını görmezden gelemezdim.

Çünkü bir dakika daha Kate King, kütüphaneci ve Aiden King'in göz ardı edilen karısı olamazdım.

AIDEN EVLİLİĞİNİ MAHVETTİ. Kate, [Kralın Kraliçesi](#)'nde kaçırdıkları romantizm için ona ikinci bir şans verecek mi?

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM. Ne düşündüğünüzü bilmek isterim. Lütfen kitabın satın alındığı perakendecide [Kralın Ülkesi](#) için bir yorum bırakmayı düşünün.

TÜM SON HABERLER, ön gösterimler, üç aylık kısa öyküler ve ücretsiz materyaller için haber [bültenime](#) kaydolun.

ABOUT THE AUTHOR

Marie Johnston paranormal ve çağdaş aşk romanları yazıyor ve her iki türde de birçok ödül topladı. Yazar olmadan önce bir mikrobiyologdu. Duruma bağlı olarak, mikroplar konusunda garip bir şekilde ilgisiz veya garip bir şekilde fobik olabiliyor. Aynı zamanda lisanslı bir tıp teknisyeni ve halk sağlığı mikrobiyoloğu olarak ve hastane ve klinik laboratuvarlarında laboratuvar teknisyeni olarak çalıştı. Marie gönüllü acil yardım görevlisi, üniversite eğitmeni, güvenlik görevlisi, flebotomist, otel görevlisi ve bir bingo salonunda kahve dökücüsü olarak çalışmıştır. Hepsi bir yazar için yem!!! Dört çocuğu, yaşlı bir kedisi ve çocuklarının yarısından daha büyük bir köpek yavrusu var.

mariejohnstonwriter.com Beni

takip edin:

ALSOBYMARIEJOHNSTON

Petrol Kralları

'ın Tacı

KralKral'KralKr

al'ın Kraliçesi'in

Fidyesi ın 'ın

Ülkesi Hazinesi

oldukları kişi dışında her şeyi kontrol eden çalışkan erkekler gibi mi?

Walker Beşlisi: Çıkar

Çatışması (1. Kitap) Mustang

Summer (2. Kitap)

Uzun Sert Düşüş ve (3. Kitap)

Suçluluk Duygusu (4. Kitap)

Mail Order Çiftçisi (Kitap 5)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.